

Catalunya

Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya • Nov. 2006 • núm. 80 • 0,50 euros • <http://pangea.org/catalunyacgt/index.htm>

www.cgtcatalunya.cat

> ON ENS TROBEM?...</h2>

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÉ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat de Catalunya
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia

Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada. Tel. i fax 93 804 29 85
cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat

Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgt.es / cgtreus@estil.net
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat

Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - baixll@eresmas.com
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Jacint Verdaguer, 23,
08640 Olesa de Montserrat
Tel. 93 778 04 93

Baix Penedès

Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord

Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@wanadoo.es
Tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès

Lepant, 23, baixos
08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@pangea.org
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme

Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - cgt_maresme@yahoo.es
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental

Francesc Macià, 51
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona

Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgt.es
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent

Av. Catalunya, 2, 8è
25002 Lleida - lleida@cgt.es
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona

Rambla Nova, 97, 2n 1a
43001 Tarragona - cgttarragona@cgt.es
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa

Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgt.es
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubi

Colom, 3-5
08191 Rubí - flcgt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell

08201 Sabadell - flsbcgt@iespana.es
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa

Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassa@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès

Pedrisos, 9 bis
08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar@terra.es
Tel. i fax 93 714 21 21

Sallent

Clos, 5, 08650 Sallent - sallent@cgt.es
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Editorial

Incívics, okupes, els 250 i els dolents d'Ibèria

Informe policial secret:

Si alguna cosa caracteritza l'actual estat de coses al nostre país i al món mundial en general és la recerca i localització de cupables. Qui mana té els mitjans de comunicació en bona part per a això. Ells ens indiquen a qui cal odiar o a qui cal donar les culpes dels nostres mals. Un dels darrers odiosos que han sortit a la llum pública són els de la banda dels 250. Es tracta d'un grup de trinxeraires que es dediquen a trencar la placidesa de les nits barcelonines i a cremar tot el que es troba per davant. Es veu

que els home si les dones arreglades d'Europa, "els ministres de l'Habitatge" els diuen, volien fer una Cimeira a Barcelona i diuen que els de la colla dels 250 els ho van impedir. Ningú no sap qui són però ja tot apunta que es tracta d'okupes, una altra colla de gent dolenta que ens ho espatlla tot quan volem gomar i anar de dinar de gala. Aquests omplen cases buides de brossa i peguen als policies. Són molt dolents i fins i tot algú deia si no havien estat els culpables d'allò de l'11 de setembre del 2001 a Nova York... són tan dolents!

Tots junts, okupes i els 250, es veu

que només ens volen mal, que són uns malcriats a qui hagués convingut alguna ostia quan eren petits i segur que ara no enredarien tant i farien més bona presència. El que encara ningú no ha aclarit és què és el que venien a fer aquests de l'Habitatge a Barcelona, potser a comprar solars edificables? A posar una empresa immobiliària? No se sap, però és igual, anaven ben mudats i amb això n'hi ha prou, segur que portaven calerons per a la ciutat.

Ara bé, si a casa nostra hem de parlar d'alguns dolents de veritat, d'aquells de les pel·lis d'abans, aquests són sense cap mena de dubte els treballadors i les treballadores que embarquen les maletes a Iberia. On s'és vist? Una colla de perdularis que no van deixar anar de vacances a mig món perquè els feien fora de la feina..., com si no ens fessin fora a totes i a tots fora de la feina dia sí i

dia també..., i aguantem, callem i aguantem, que per a això estem, per aguantar i per a treballar.

Una colla de dropols!, això és el que són. On s'és vist deixar tan mament el país... Què diran els turistes? Ells que vénen de països on tot és net i polít!

Ara bé, el que més por ens fa a totes les policies i amos del carrer en general és que un dia, els 250, els okupes i els desvagats en vaga s'uneixin, no en organitzacions estables, sinó en objectius, els reclamin i els vulguin de veritat. Això seria el caos total, i no només a l'aeroport. És una possibilitat remota perquè ja ens encarreguem nosaltres, els defensors de l'ordre i la llei, de posar-los amics nostres dins que sempre atien fantasmes vells del passat per tal que entre ells no es puguin veure. Ai, si això passés la cosa seria encara pitjor. Deixaríem de jugar, segur.

Còmic - Ácido Crítico

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. Edició:

Col·lectiu Catalunya: Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Patricia Carles, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Didac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Rojals, Jordi Martí i Oscar Purqueras.

Col·laboren en aquest número: Moy, Assemblea Pagesa de Catalunya, Plataforma Transgènica Forà, Ateneu La Torna, SOS Racisme, Assemblea Popular per l'Habitatge Digne, Ateneu Enciclopèdic Popular, Cedall, M. Àngels Rodríguez, Antonio Aranda, federacions i seccions sindicals de CGT. **Fotografies:** Mireia Bordonada (portada), Didac Salau, Joan Ramon Ferrandis, Gabriel Serra i Antonio Aranda. **Il·lustracions:** Ácido Crítico. **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a:** catalunyacgt@cgtcatalunya.cat i (cronologia) **crono-cata@cgtcatalunya.cat**

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"

Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciació.

- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuiu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.

Més informació a <http://cat.creativecommons.org/>

Aquest número del 'Catalunya' s'ha tancat el divendres 20 d'octubre del 2006.

"No sé on ets Margalida però el cant si t'arriba pren-lo com un bes, crida el nom del teu amant; bandera negra al cor"

"Margalida", lletra de Joan Isaac i Joan Oller

REPORTATGE

"Per ordre de l'alcalde, es fa saber a tothom, que una fera ferotge del parc s'escaparà, es prega a les senyores..."

Si voleu seguir el vídeo,
<http://www.youtube.com/watch?v=S4qac2A6h2Y>
Punxem la bombolla

DRET A L'HABITATGE PER A TOTES I TOTS

Revolta popular contra l'especulació

Text: Col·lectiu Catalunya; fotos: Assemblea per l'Habitatge Digne

En els últims mesos, hem vist com un moviment ha sortit al carrer, aplegant persones de totes les condicions, tot i que predominantment joves, en defensa de l'accés a un habitatge digne, tal i com ens atorga graciosament una Constitució que ni els mateixos responsables de l'Estat compleixen quan no els interessa.

Aquest moviment ha tornat a posar sobre la taula el debat sobre l'habitatge, tema tabú en un país on el medi natural està sent arrasat pel totxo, on bancs i caixes han aprofitat l'espectacular pujada dels preus dels pisos per fer un transvasament de les rendes de les classes treballadores cap a ells (per pagar les hipoteques cada cop més altes) que hauria estat inimaginable només fa uns anys.

Les xifres canten: el preu d'un pis normaliet al barri del Carmel, a hores d'ara (240.000 euros), no és gaire més econòmic del que costava fa només cinc anys un pis al mateix passeig de Gràcia de Barcelona. Els mateixos polítics saben molt bé de

què estem parlant, de fet no vam ser nosaltres, els demagogs habituals segons ells, sinó el Molt Honorable president de la Generalitat, qui va fer servir l'expressió "tres per cent" en un marc tan incomparable com el Parlament de Catalunya.

El totxo i l'especulació són, a més, els motors de l'economia, camuflant amb les seves xifres macroeconòmiques problemes estructurals en l'economia d'un país que veu impassible com segments cada cop més grans de la població estan caient en la precarietat i en la impossibilitat d'accedir a l'habitatge. Ja ens agradaria a nosaltres veure quines serien les xifres macroeconòmiques de l'Estat, de les que tant es vanen, descomptant l'especulació urbanística i en general el sector del totxo. Probablement, serien molt diferents.

I dintre del món de la construcció les coses no estan gaire millor: subcontractacions encadenades, precarietat, sinistralitat laboral elevadíssima, fer servir treballadors immigrants sense contracte, etc. Malgrat l'espectacular boom d'aquest sector, s'ha estat incapaç de garantir un mínim de condicions la-

borals als seus treballadors, ni tant sols s'ha mirat de garantir una certa estabilitat a un sector que es considera ja implícitament sobredimensionat per un país com el nostre. I quan peti, què passarà?, qui pagarà els plats trencats de l'especulació?

El 30 de setembre

El 30 de setembre, va tornar a sortir al carrer a Barcelona el moviment de les assegudes per un habitatge digne, amb una manifestació convocada per l'Assemblea Popular per un Habitatge Digne, a la qual van participar unes 10.000 persones sota el lema "No tindràs una casa en la puta vida" i amb una campanya gràfica molt innovadora. Des de Nou Barris, l'Eixample, Gràcia i Sants es va portar a terme la iniciativa de baixar en marxa cap a la manifestació.

Des de plaça de Catalunya, va sortir la manifestació que entre persones, camions, consignes, tancs, bicicletes, pancartes, gralles, camió amb 'sound system'... i la voluntat de dir prou a l'especulació i demanar la real aplicació del dret a l'habitatge (recollit a la Constitució)

va recórrer diversos carrers del centre fins a arribar a la plaça de Sant Jaume. Durant el recorregut, es va denunciar, amb un to festiu però contundent, la responsabilitat d'immobiliàries, administracions públiques i entitats financeres de l'actual vulneració del dret a l'habitatge digne. L'èxit de participació i el desenvolupament de les convocatòries va ser possible malgrat les traves constants de les autoritats polítiques i policials, en el que interpretem com una persecució política d'una protesta justa, legítima i massiva que cap partit pot capitalitzar ni utilitzar amb finalitats electoralistes. Entre els impediments, els convocants de la marxa van destacar el fet que la Direcció General de Seguretat Ciutadana va alterar el recorregut de la manifestació de manera il·legal a l'últim moment, deixant els convocants en indefensió i creant seriosos problemes per mantenir el ritme de la marxa.

Posteriorment, es van desenvolupar diverses activitats a la plaça de Catalunya i es va muntar una petita acampada que va ser desallotjada per la policia durant la nit. Des de

l'Assemblea per l'Habitatge Digne, van destacar també el desallotjament injustificat de l'acampada prevista per la nit del dissabte al diumenge: es tractava d'un campament simbòlic i reivindicatiu que no generava cap molestia ni als vianants ni al trànsit. La desena de tendes que es pensava mantenir una sola nit a la plaça eren un símbol clar del motiu de la protesta: la impossibilitat d'accedir a un habitatge digne. Només la incomoditat política que genera l'expressió ciutadana massiva del malestar generat per un problema social de primer ordre pot explicar una actuació policial injusta.

Els actes van acabar el diumenge amb una assemblea popular on es van tractar, entre d'altres, la convocatòria de mobilitzacions el 15 d'octubre, arran de la Cimer de Ministres d'Habitatge de la UE (finalment suspesa, vegeu comunicat) que s'havia de fer a Barcelona, o el dia 11 de novembre coincidint amb el Meeting Point de bancs, caixes, constructors immobiliàries i ajuntaments.

continua a la pàgina 4 >

COMUNICAT

Resposta a la suspensió de la reunió de ministres de l'Habitatge de la Unió Europea

Assemblea Popular per l'Habitatge

De les assegudes populars i la conscienciació a la suspensió de la Cimera dels Ministres d'Habitatge de la Unió Europea

Història i objectius d'un moviment nou i innovador

Col·lectiu Catalunya

Per què ha estat cancel·lada aquesta cimera de ministres? Que no ens vinguin amb excuses sobre la violència, això no cola. De què tenen realment por les nostres autoritats? Tant els espanta que en aquest país es parli sobre habitatge? Què estan amagant?

No sortiran sense escoltar-nos. Aquesta és la frase que apareixia en els cartells i adhesius que l'assemblea popular per la vivenda digna de Barcelona havia començat a repartir per tota la ciutat amb la intenció de realitzar una assentada pacífica el pròxim dia 16 davant la cimera de ministres de vivenda europeus.

Des d'aquell 14 de maig en el que un mail anònim convocava a realitzar assentades en les principals places de les ciutats de tot Espanya, cinc mesos han passat ja. Cinc mesos plens d'activitat, en els que un nou moviment social s'ha anat forjant al voltant de l'article 47 de la constitució, que clarament diu que les institucions hauran de governar per a garantir el dret efectiu a una vivenda digna per a tots els ciutadans.

Assegudes tots els diumenges durant dos mesos i després una gran manifestació abans de l'estiu i una altra molt més gran encara (15.000 persones a Barcelona), el passat 30 de setembre.

Si alguna cosa ha deixat clar aquest nou moviment és que les seves intencions són pacífiques: ni un sol acte vandàlic, ni una sola provocació, ni un sol altercat, ni molt menys agressió, ni a béns ni a persones.

Sens dubte, aquest moviment no és violent. El moviment popular per la vivenda creix i creix cada dia i és així perquè la gran majoria de la població pateix directament la impossibilitat d'accedir a una vivenda en condicions dignes.

Per molt que intentin desviar l'atenció amb assumptes que no hi tenen res a veure, el moviment per la vivenda no s'aturarà fins que la vivenda deixi de ser un negoci i passi a ser un dret. I no estem parlant de vivendes de protecció oficial ni altres pedaços: estem parlant de reformes estructurals urgents, necessàries i possibles.

Si no hi ha ministres algú haurà de donar la cara!

Des del 14 de maig i a partir d'una convocatòria anònima per Internet, diversos milers de persones sortiren al carrer en diverses ciutats i feien assegudes per mostrar la insostenible situació de l'habitatge en tot l'Estat espanyol. Des d'aleshores, en algunes ciutats s'ha format un moviment social que vol fer efectiu el dret a l'habitatge reclamant l'accés a un habitatge en condicions dignes, sense precarietat ni esclavismes. Davant un problema que pateix la majoria de la població, una exigència senzilla i clara: el compliment efectiu de l'article 47 de la Constitució. L'article 47 de la Constitució Espanyola afirma que tots els ciutadans tenen dret a gaudir d'un habitatge digne, que els poders públics faran efectiu aquest dret, que impediran l'especulació i que la comunitat participará de les plusvàlues generades per l'acció urbanística. Però lluny d'això, els poders públics no fan res per fer efectiu aquest dret ni per impedir la pujada de preus que converteixen en un malson el fet d'aconseguir casa i provoquen una transferència brutal de diners des dels assalariats cap a les immobiliàries i les entitats financeres.

Es vol punxar la bombolla, que l'habitatge deixi de ser el gran negoci i els polítics deixin de mirar cap a un altre costat o, pitjor, que deixin d'implantar-se a fons en el desenvolupament d'aquest model econòmic basat en el totxo: volen que s'adopti d'una vegada i per sempre les mesures estructurals necessàries per afrontar la situació. Tots sabem del que estem parlant: "tota Espanya és Marbella". Els qui arriben i les qui no arriben a milleuristes, els joves i no tan joves, la gent gran acorralada per immobiliàries, okupes, hipotecats..., aquesta és la varietat de la gent que des de llavors s'està organitzant en l'Assemblea per l'Habitatge Digne de Barcelona. Des del 14 de maig, s'han realitzat sis assegudes-manifestacions. La participació va ser decreixent en les assegudes, encara que no en les assemblees, on es van concentrar les forces per preparar la manifestació del 2 de juliol en la qual van participar més de mil persones, tant a Barcelona com a Madrid. A Barcelona, la manifestació va suposar un salt endavant, va ser una mani animada, divertida i amb un munt de contingut. El següent pas ha estat la mani-

festació del 30 de setembre.

L'exitosa manifestació del 30 de setembre ha estat una manera més que la problemàtica escandalosa de l'habitatge arribi a la primera plana, que els responsables polítics s'adonin que la gent ja no es creu les seves mentides, que molta gent n'està farta i un ampli moviment ha decidit que no pararan fins que tots i totes tinguem la possibilitat de tenir un habitatge digne. Perquè, si segueixen les coses tal com estan: "No tindrem una casa en la puta vida".

Suspensió de la cimera

Val a dir que finalment el govern espanyol va decidir suspendre la Cimera Europea de l'Habitatge que s'havia de realitzar a Barcelona el 15 d'octubre, argumentant que hi podria haver incidents importants provocats pels "okupes" i els col·lectius "antisistema", arguments poc creïbles que constituïen al mateix temps un intent de criminalitzar el

moviment pel dret a l'habitatge digne, en un context en què la repressió i criminalització dels moviments socials només fa que augmentar. Les mateixes discrepàncies entre govern central, Generalitat i Ajuntament de Barcelona sobre les raons esgrimides són un exemple de la poca credibilitat d'aquestes. En realitat, sembla més plausible que els motius reals de la suspensió de la trobada de ministres d'habitatge són la incomoditat amb què el govern afronta el creixement des de fa uns quans mesos del moviment pel dret a l'habitatge digne que, a poc a poc, es va consolidant. Fonts de liberinfo.net suggereixen que veritablement les coses van anar així i que ja el 2 d'octubre va ser quan es va prendre aquesta decisió.

En un país on la indústria de la construcció és el veritable motor econòmic en el qual es sustenten les taxes de creixement dels darrers anys, el govern i les autoritats públiques practiquen una política de seguidisme als interessos empres-

rials dels grans grups de la construcció, afavorint polítiques d'especulació immobiliària i de construcció desenfrenada, en contra qualsevol criteri ecològic i social. Les polítiques d'habitatge estan subordinades a la dinàmica del mercat i als interessos del sector de la construcció.

El govern de l'Estat i de la Generalitat eren conscients que la Cimera seria una nova ocasió per tal que el creixent moviment pel dret a l'habitatge pogués fer sentir de nou la seva veu. Una veu incòmoda, encara més, per expressar-se a les portes de les eleccions a la Generalitat. És la falta de solucions pel problema

de l'habitatge i contra l'especulació la que va motivar la suspensió de la Cimera. En aquest context, és important aprofitar l'impacte que la decisió de suspendre la Cimera ha tingut per donar un nou impuls al moviment per un habitatge digne, continuar amb les mobilitzacions i seguir construint un ampli moviment social, unitari, per la base, que combati l'especulació immobiliària i plantei alternatives a l'actual model de política d'habitatge. Pel que sembla, la Cimera Europea de l'Habitatge es portarà a terme a Barcelona el mes de novembre, un cop passades les eleccions catalanes.

Podeu trobar més informació a:

www.vdevivenda.net
<http://www.bcn.vdevivenda.net>
www.viviendatodaviapordeterminar.com
www.viviendadigna.org/catalunya/
<http://www.viviendadigna.org/catalunya/>

L'Assemblea Popular per un Habitatge Digne es presenta amb les seves pròpies paraules

V de vivenda som totes i tots

Qui som?

Som l'assemblea popular per un habitatge digne. Som persones que arrel de les assegudes fetes a Plaça Catalunya ens vam començar a trobar a la plaça del Rei durant uns dissabtes i ara ens reunim al carrer Magdalenes. Som un grup força divers, hi ha gent que participa i té la seva implicació en d'altres col·lectius, organitzacions, moviments, ateneus o associacions com també hi ha molta gent que no està organitzada a cap col·lectiu. Això és el que creiem que li dona molta riquesa i diversitat a les assemblees, que estan plenes d'aportacions col·lectives i personals on la difusió a persones i col·lectius està molt present. No partim de zero amb el problema de l'habitatge perquè a part de les nostres vivències pròpies, ja sigui la maledita hipoteca que ens ofega, els lloguers abusius, la vergonya del mobbing, hi ha gent que ja porta molt de temps implicada i donant resposta a situacions de mobbing i de violència immobiliària i urbanística a la ciutat, visibilitzant la injustícia mitjançant accions i desobediència civil que recull la carta de mesures elaborada per ells mateixos (guerrilla de l'habitatge) i estan fent efectiu el seu dret a l'habitatge vivint a pisos buits dels carrers Magdalenes, Tallers i Amargós a més de recolzar i ajudar als veïns que pateixen mobbing. També hi participa gent de la Plataforma per un Habitatge Digne que ja porten la seva trajectòria [*]. Ens reunim setmanalment i des de fa un temps hem anat creant comissions de treball: difusió, gràfica, premsa, fanzine, logística, Internet. És una manera eficient de treballar, cada comissió fa les seves reunions i cada dimecres es va posant en comú el que s'ha anat fent. De l'assemblea va sorgir la idea de donar-nos a conèixer als nostres barris i de conèixer més a fons el que es viu a cada barri i d'intercanviar opinions i sentiments per això estem aquí, així comencem a explicar-vos la nostra petita història com a moviment

Què hem fet?

El 14 de maig del 2006 a través de missatges i mails es va convocar una asseguda per l'habitatge digne a partir d'aquí es van fer set assegudes més. A la primera una gent es van intercanviar els correus electrònics i van començar a convocar a l'assemblea popular cada dissabte a

Catalunya. Novembre de 2006

la Pl. del Rei de Barcelona, aquests dissabtes el que fèiem era organitzar les següents setmanes amb idees innovadores i força atractives per la gent com per exemple muntar una berenada a la plaça de Sant Jaume de Barcelona, llegir cada setmana notícies relacionades amb l'habitatge o anar a la cambra de propietat i aturar el trànsit durant uns moments per penjar cartells de cartó improvisats.

A les assemblees de la plaça del Rei començàvem a parlar de fer una mani el 2 J a nivell estatal i això ens engrescava força però les últimes assegudes van ser fluïdes i la plaça de Catalunya es va anar convertint en assemblees per organitzar

i preparar la mani, no ens vam desanimar per ser pocs mes aviat tot el contrari i va ser aquí que petites comissions es van posar en funcionament: fer pancartes, fer difusió als barris amb 'flyers' i pancartes, la comissió gràfica es va posar amb els cartells i 'flyers' i la comissió de logística es va posar de ple en la mani (escrits, vídeos, llogar camió, música) i d'aquesta manera vam arribar al 2 J fent el recorregut habitual i molt festiu des de la plaça Catalunya fins la plaça Sant Jaume on durant el recorregut vam fer assegudes a la Caixa i la Cambra de la Propietat on vam trencar revistes immobiliàries mentre es llegien els preus desorbitats i inaccessibles per tots

nostres finalment vam acabar a la plaça de Sant Jaume emocionats veient un vídeo amb la opinió i els testimonis de la gent que va participar en les set assegudes.

La mani del 2 J va ser un punt d'inflexió, ens va motivar molt més, va començar a venir més gent a les assemblees. Durant l'estiu no hem parat: hem fet festes, hem estat presents a les festes dels barris, hem fet assemblees i ens hem reunit per comissions. Les comissions tenen més força, ens coordinem bé i estem molt motivats i amb moltes ganes d'arribar a la propera manifestació del 30 de setembre on les nostres expectatives estan posades amb un número el 10.000!!! Núme-

ro que es va superar arribant als 15.000 participants.

Què volem fer?

El nostre objectiu més immediat i concret era la manifestació del 30 de setembre, volem continuar amb les mobilitzacions. Com a Moviment estem en un moment on volem arribar a la gent, a col·lectius. Tots els nostres esforços estan en aquesta manifestació tenint clar que la nostra reivindicació general és la del compliment de l'article 47 on l'habitatge sigui un dret per tothom i no un negoci on uns quants es dediquen a especular i a jugar amb les necessitats bàsiques de les persones, que sigui accessible i s'apliquin les mesures necessàries per tal que sigui possible tenir un habitatge digne. Fa poc que ens coneixem, ens ajuntem gent que venim de llocs i realitats diferents, de moment hem aconseguit moltes coses junts, cadascú té la seva opinió, la seva manera de fer i ens respectem com a persones i com a col·lectius, tenim clara la nostra reivindicació i ens estem organitzant força bé.

El nostre camí com a moviment tot just acaba de començar i l'hem d'anar construint tots junts i a poc a poc.

TREBALL-ECONOMIA

El Govern "catalanista i d'esquerrres" demostra el seu tarannà concedint una Creu de Sant Jordi a un directiu empresarial sense escrúpols

Vaga de fam dels acomiadats i acomiadades de Seat pel reingrés

La lluita per la readmissió a Seat no fa ni un pas enrere

La Creu de Sant Jordi per a l'expresident de Seat, un despropòsit més

OPINIÓ

En el trenta-cinquè aniversari de l'ocupació de Seat Zona Franca

La mateixa lluita obrera avui que ahir

Seccions Sindicals de CGT a Seat

El dissabte 14 d'octubre, es celebrava el 35è Aniversari de l'ocupació de Seat Zona Franca, en un clar reconeixement a la lluita dels treballadors i les treballadores de Seat que per aquells anys, gens fàcils, van lluitar per poder tenir a dia d'avui els drets que hi ha a Seat.

En aquell moment va ser un orgull per a la classe obrera en general que els treballadors i les treballadores de Seat Zona Franca ocupessin la fàbrica en un clar exemple de lluita obrera, però desgraciadament es va produir l'assassinat del company Ruiz Villalba en entrar la força pública de la dictadura disparant a tot el que es movia. Aquest company va morir pel que creia que era just i perquè la plantilla de Seat tingués uns drets que per aquell temps no existien ni ara existirien. És una llàstima que avui aquests sindicats majoritaris, que se les donaven de lluitadors, siguin els responsables de les nostres contínues perdudes de drets laborables a Seat i tot arreu per a tenir els seus propis privilegis a costa de les nostres esquenes.

Per la memòria del nostre company mort i per la de tots els companys i companyes que han lluitat i segueixen lluitant, no podem permetre que ens vinguin més mentides, que ens signin coses i acords que ens precaritzen encara més, i menys encara que ens posin en les llistes d'acomiadaments els mateixos als quals paguem perquè ens defensin.

Per això nosaltres alcem un crit de lluita perquè els d'avui com els d'ahir hem d'unir-nos per a lluitar contra la patronal i els seus col·laboradors.

Seccions Sindicals CGT Seat i Antonio Aranda

Tant la CGT com el Comitè de Solidaritat amb els acomiadats i acomiadades de Seat van protestar enèrgicament davant la decisió del Govern de la Generalitat de concedir la Creu de Sant Jordi al fins a fa poc president de Seat, Andreas Schleef, que s'ha destacat per una gestió fraudulenta, que va provocar una greu crisi en Seat, i per les seves accions antibereres en imposar per primera vegada en la recent història d'aquesta Empresa l'acomiadament forçós de 660 treballadors i treballadores a través de l'ERO aprovat el desembre de 2005. Una de les principals consignes que ha desenvolupat aquest personatge ha estat la de l'autoritarisme per damunt de qualsevol altra opció i sobre qualsevol actuació que s'hagi volgut desenvolupar en defensa dels drets dels treballadors i treballadores.

Concedir aquest mèrit a aquesta persona pels serveis "prestats a Catalunya" diu molt dels interessos de la classe política que ens governa, que ha cedit als seus continus xantatges durant el temps que ha estat presidint la companyia. Per a la CGT, aquesta distinció és un insult a la ciutadania i a la classe treballadora de Catalunya.

Des del punt de vista empresarial, la seva gestió ha estat nefasta, sumint-nos en una crisi provocada per la multinacional Volkswagen, amb l'únic objectiu de reestructurar a la baixa les condicions laborals i salarials dels i les qui treballem a Seat. L'únic reconeixement que mereix aquesta persona és haver designat la plantilla de Seat i la societat catalana, incrementant la precarització de les condicions de treball i provocant la destrucció de més de 1.300 ocupacions en el grup i més de 5.000 en la indústria auxiliar, amb el beneplàcit dels sindicats col·laboracionistes i de la classe política que ara li premia.

Per respecte a la ciutadania, a la classe treballadora, als acomiadats i acomiadades, a la resta de guardonats, es va exigir públicament al Govern de la Generalitat una rectificació immediata, anul·lant la decisió de concedir la Creu de Sant Jordi a Andreas Schleef i demanant públicament disculpes a la ciutadania de Catalunya davant semblant insult a la dignitat col·lectiva. Evidentment, aquesta rectificació no es va produir, recordem que el tripartit d'esquerrres no va aturar l'ERO de Seat.

Andreas Schleef va rebre el que es mereixia a les portes del Liceu.

nia de Catalunya davant semblant insult a la dignitat col·lectiva. Evidentment, aquesta rectificació no es va produir, recordem que el tripartit d'esquerrres no va aturar l'ERO de Seat.

Per això es va fer una crida a la ciutadania solidària, als treballadors i treballadores de Catalunya a participar en una concentració el dia 25 de setembre a les 18.30 hores, a les Rambles, davant del Teatre del Liceu de Barcelona, coincidint amb l'acte de lliurament de la Creu de Sant Jordi al conjunt de premiats, una protesta pacífica però sorollosa que va aplegar unes 600 persones que van expressar la seva disconformitat contra el lliurament d'aquest premi al President de Seat Andreas Schleef, i en solidaritat amb els acomiadats i acomiadades de Seat, i en defensa del respecte que la ciutadania de Catalunya mereix. També van ser-hi presents en la concentració treballadors de "La Vanguardia" en lluita contra el procés de segregació d'una part de la plantilla per protestar per la concessió de la Creu de Sant Jordi al president i editor de "La Vanguardia", Javier Godó.

No només a les portes del Liceu van protestar contra el president de Seat, sinó que a l'interior, i quan aquest va recollir el guardó, un grup dels assistents a l'acte el van xiular i esbrancar en suport dels acomiadats i acomiadades que es concentraven fora del recinte. Cal destacar també que Maragall, Saura, Nadal i Schleef van sortir per la porta d'emergència custodiats pels Mossos d'Esquadra.

Acomiadats de Seat en vaga de fam

L'assemblea d'acomiadats i acomiadades de Seat, amb el suport de la CGT i el Comitè de Solidaritat amb els acomiadats/des, va acordar realitzar una vaga de fam que acomiadats/des de Seat i companys i companyes de la campanya de solidaritat van portar a terme els dies 20, 21 i 22 d'octubre per a exigir la readmissió de tots els/les acomiadats/des abans de finalitzar el 2006.

Pocs dies abans del Nadal del 2005, la Direcció de Seat amb la complicitat dels dirigents d'UGT i CCOO i l'autorització del govern Tripartit de la Generalitat, van acomiadar a 660 treballadors i treballadores. Ara que ha quedat demostrat el frau i inconsistència de l'expedient, ara que el compliment dels plans productius fa necessària la contractació de més treballadors, és de justícia exigir: per Nadal tots els acomiadats i acomiadades han d'estar reincorporats a Seat.

Al llarg dels últims mesos i setmanes, les promeses de reingrés s'han limitat a la revisió mèdica d'un petit nombre d'acomiadats (prèviament enquestats i triats per UGT i CCOO), segueixen aplicant-se criteris clientelars i, sobre tot, no garanteixen la reincorporació de tots els acomiadats i les acomiadades. Hem vist com a causa de les produccions a l'alça previstes per Seat, és necessària la contractació de treballadors, per la qual cosa els primers a entrar a treballar i ocupar els llocs necessaris haurien de ser els acomiadats, a més Seat es veu obligada a abaixar la producció del model León en 21 cotxes diaris, no per les vendes sinó per falta de personal, però la posició de l'empresa no canvia. És un escàndol que la Direcció de Seat continuï contractant nous treballadors a Seat mentre hi hagi acomiadats i acomiadades al carrer, davant la passivitat dels dirigents d'UGT i CCOO.

Per això es va convocar aquesta vaga de fam per exigir es desbloquegi la situació i tots els acomiadats estiguessin treballant a la Seat abans del pròxim Nadal, sinó és així, tenen la intenció de realitzar noves vagues de fam de major durada.

ENTREVISTA

Secció Sindical de CGT a Valeo Olesa

'Volent que assumim responsabilitats i càrregues de treball a un cost zero'

Josep Garganté

Quan i com s'inicia la Secció Sindical de CGT a Valeo Olesa?

-La Secció Sindical de la CGT prové de la CNT constituïda l'any 1977 a Clàusor SA, situada a Cornellà de Llobregat (Barcelona), i vam passar a denominar-nos CGT amb l'escissió.

-Què produeix Valeo Olesa, quants treballadors i treballadores hi ha i des de quan funciona?

-Valeo Olesa està enquadrada en el Sector Metal·lúrgic, el producte que fabrica són components per a l'automòbil antirotatori de posada en marxa del cotxe, manetes, claus, panys i recanvis.

En l'actualitat som 331 treballadors i treballadores, dels quals 256 són fixos, 45 de contracte eventual i 30 d'ETT. La contractació fluctua en aquestes dates, que és quan menys contractes de mitjana hi ha, a pesar que l'empresa, amb el motiu de la vaga, està contractant-ne una mica més.

Per aquest motiu el Comitè d'Empresa hem denunciat la contractació il·legal en el període de la vaga. L'empresa es constitueix en la dècada dels anys 60, aproximadament l'any 1963.

-En tots aquests anys transcorreguts com ha anat evolucionant el treball en l'empresa i com ha estat la resposta des de la Secció?

-A nivell d'industrialització i d'inversions I+D, des que el Grup Valeo va comprar l'empresa Clàusor l'any 1988 no hi ha hagut inversions importants, malgrat el compromís que l'empresa va adoptar en l'Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) de l'any 2003, on es va comprometre amb el Departament de Treball a invertir en nova maquinària i portar nous productes d'alta tecnologia per als cotxes de gamma alta. A data d'avui no hi ha hagut res del promès, tot són incompliments de l'empresa.

La resposta de la Secció Sindical de la CGT davant de qualsevol problema és donar les seves propostes en les assemblees generals convocades per la Secció Sindical i no signar aquells acords que representen augments dels ritmes de treball, pèrdua de millores socials i, davant

La Secció Sindical de CGT a Valeo Olesa es va constituir el 1977 i continua defensant els interessos de la classe obrera.

de qualsevol agressió, respondre segons procedeixi: denúncies, propostes d'aturades, etc.

-Sabem que últimament heu estat de vaga per l'incompliment del conveni del 2003 en referència a la valoració del lloc de treball. Podeu explicar-nos una mica més aquest tema i quina ha estat la resposta de l'empresa a les aturades?

-En el Conveni de l'any 2002 es va arribar al compromís de crear una comissió de treball per a fer la valoració de tots els llocs de treball, ja que fa 15 anys que no s'havien revisat tots els grups i categories professionals i tots els llocs de treball han estat modificats amb més responsabilitat i més càrrega de treball.

La valoració ha després una requalificació i un nou enquadrament de grups i categories professionals, fins aquí l'empresa i la comissió de VPT. Per part del Comitè d'Empresa es coincidia en els nous grups i categories professionals i se signa l'acta d'acord de finalització del treball tècnic. Aquests nous enquadraments a la part social ens han donat uns increments salarials entorn del 4% de la massa salarial bruta anual, amb retroactivitat des de l'any 2003. L'es-

tudi econòmic fet per l'empresa, basat en la mitjana de les empreses del Sector Metal·lúrgic, els dona un augment zero a tota la plantilla i pretén que els treballadors/es assumim les càrregues de treball i les responsabilitats per l'estabilitat de l'empresa i el seu futur, sinó no pot assegurar la continuïtat de l'empresa, en fi, xantatge, coaccions i intimidacions.

-Quines són les relacions existents amb els altres sindicats i com és la manera de treballar de la vostra secció sindical (butlletí, assemblees, etc.)?

-Cada un defensa les seves propostes en les assemblees generals, no hi ha consens amb la resta dels sindicats en el Comitè d'empresa i en les negociacions de conveni, calendari, etc. els treballadors decideixen en referèndum l'acceptació o no de les diferents propostes que cal presentar a l'empresa.

Per la nostra part, tenim un butlletí intern on reflectim els problemes, temes sindicals, salut laboral, comunicats, assemblees generals, etc.

-Voleu afegir alguna cosa?

-L'11 d'octubre, a les 7 del matí, ens hem reunit el Comitè d'Empresa i els tres sindicats: CCOO, CGT i UGT, i hem convocat la se-

gona vaga d'una setmana, que començarà el pròxim dia 17 fins al 24 d'octubre, de 4 hores diàries, per torn de matí, tarda i nit, per no arribar a un acord en la Valoració de Llocs de treball (VPT). La resposta de l'empresa a les dues vagues està sent intimidació, coacció i amenaces.

De fet, ha enviat una carta al domicili de tots els treballadors/as intimidant i dient que si la vaga continua, l'empresa té greus problemes de subsistir. També ha reunit tota la plantilla per informar-la de la greu situació econòmica en la qual es troba, segons ella. Paral·lelament, ha interposat un conflicte col·lectiu al Comitè de Vaga demandant la il·legalitat de la vaga. Si hi ha qualsevol novetat o canvi, us en continuarem informant.

Olesa de Montserrat, a 12 d'octubre de 2006

Si voleu aparèixer en aquest apartat d'entrevistes a seccions sindicals de la CGT, poseu-vos en contacte amb el "Catalunya" a través del correu electrònic jdargante@gmail.com o bé trucant al Josep Garganté al 669 17 19 57.

LA MIRADA INDISCRETA

Eleccions a l'oasi

Emili Cortavitarte Carral

Hi havia una vegada un país de conte de fades on mai els polítics no es deien el nom del porc, on encara que pertanyien a un estat monàrquic les infantes treballaven a l'obra social d'una entitat d'estalvis, on les seleccions nacionals jugaven en cap de setmana quan no hi havia lliga estatal i no obstant el camp s'omplia, on els ciutadans passaven els caps de setmana en grans superfícies comercials o davant la tele... i on tothom, tothom, es reconeixia com a europeu, cosmopolita, postmodern, sostenible, antixenòfob, igualitari..., però una mica més que els veïns.

Cada 3 o 4 anys, es convidava la ciutadania a participar del govern del seu país, mitjançant l'elecció d'unes o altres opcions polítiques representades per diverses cares i posats coneguts en espais publicitaris, radiofònics i televisius i paperetes amb sigles i escuts diferents.

En aquest oasi paradisiac, els líders dels partits (això sí, parlamentaris i d'ordre) debatien tots plegats (no com en altres països, on només hi ha debats a dos o el màxim mandatari s'hi negava) en bona harmonia i atenent circumspectament les normes del conductor mediàtic a l'ús, es tracten de vostè, no s'esmentaven les mares ni els morts i ningú no aixecava gaire la catifa de l'altre ni obria els seus armaris a la recerca de cadàvers exquisits.

Durant molts anys una mateixa persona va portar damunt seu la joiosa tasca de dirigir i representar aquest país.

En els últims 3 anys, una hidra de tres caps ha vingut a substituir-lo, i no obstant les estrebades cap a un costat o l'altre costat produïdes per la dificultat de dirigir un mateix cos amb tres cervells, els països del que parlem continuava en el rànquing de les vuit meravelles del món: les empreses estrangeres cobraven subvencions per instal·lar-se i després es piraven a països encara més permissius i deixaven milers de treballadors i treballadores a l'atur, els i les joves no podien accedir a un lloc de treball digne ni a un habitatge, les escoles privades rebien més diners públics que en l'anterior època per escolaritzar les elits, els 'guiris' amb monopatinis i patins en línia envaïen les places i escales de les ciutats mentre eren retirats de les mateixes prostitutes, pidolaires i músics ambulants incapaces de superar una oposició municipal de qualitat...

¡Quién fuera blanco aunque fuera catalán! (dita dels esclaus cubans a finals del segle XIX).

L'ALTRA REALITAT

Desmemòria històrica (II més dades)

Pepe Berlanga

Durant dècades el nombre de víctimes de la Guerra Civil va ser matèria propagandística, es va arribar a dir que les "hordes marxistes" havien assassinat 470.000 espanyols, Paracuellos de Jarama era l'exemple més virulent d'aquestes actuacions.

Finalitzada la Guerra Civil, es va engegar la Causa General en la qual, província per província, es van buscar les víctimes del "terror republicà". Com se suposava que havien estat centenars de milers hi va haver un desengany en comptabilitzar els morts. Finalment, només uns 80.000, tot i que posteriorment, diverses investigacions van rebaixar la xifra a 55.000 aproximadament. Quant a les víctimes causades pel Movimiento, estudis recents, fets poble a poble en 24 províncies completes i en cinc de parcials, es va arribar a 78.949 morts. Si extrapolem aquestes xifres a tot el país serien aproximadament 130.000 els assassinats pel "bàndol nacional" (90.000 durant la guerra, 40.000 en la postguerra), ja que la repressió va formar part des del primer moment de l'estratègia dissenyada pels revoltats per a obtenir el poder, concentrant-se principalment en càrrecs polítics republicans, militars lleials a la República, intel·lectuals, dirigents polítics, sindicals i líders obrers de les localitats que ocupaven o que dominaven des d'un primer moment instaurant un règim de terror indiscriminat i sense límit. Finalitzada la contesa, 900.000 persones van acabar internades en presons i camps de concentració.

El 9 de febrer de 1939, es va publicar la Llei de Responsabilitats Polítiques, que en el seu primer article confirmava que "es declara la responsabilitat política de les persones, tant jurídiques com físiques, que des de l'1 d'octubre de 1934 i abans de juliol de 1936 van contribuir a crear o agreujar la subversió". Resultat: 15.000 afusellats entre 1939 i 1940. La depuració dels "desafectos al régimen" va ser absoluta i sense aturador, qualsevol denúncia o investigació dels dispositius de la Falange o Guardia Civil provocaven la detenció immediata. La mateixa fi corrien aquells que confiats per la propaganda del perdó tornaven. L'altre mètode utilitzat, aprofitant l'ocupació de França pels nazis, va ser l'arrest, lliurament i afusellament de personalitats republicanes, principalment dirigents sindicals i de partits polítics, Peiró i Companys van ser clar exemple d'aquestes actuacions.

Els poders fàctics volen un càstig exemplar per a la classe obrera

Després de la vaga del Prat, repressió pura i dura

Col·lectiu Catalunya

El passat 28 de juliol, centenars de treballadors i treballadores d'Iberia enfrontats a un possible acomiadament massiu decidien entrar a les pistes de l'Aeroport del Prat per defensar la seva feina, produint-se un caos monumental en la circulació aèria i el funcionament de l'aeroport. Des d'aquell mateix dia, polítics, mitjans de comunicació i dirigents sindicals acusaven de tot i més els treballadors i les treballadores que van participar en aquella acció. Nou treballadors foren detinguts aquell dia per la Guardia Civil. Segons denunciï CGT i altres sindicats, van detenir uns quants caps de turc a qui poder portar a judici, donar un càstig exemplaritzant i cobrir així l'expedient de cara a l'opinió pública.

Com a resposta repressiva amb posterioritat a la vaga, per un costat, Iberia ha obert 62 expedients sancionadors a treballadors i treballadores, expedients que podrien acabar en acomiadament; per l'altre costat, en el procés judicial obert sobre els fets del Prat, en el que hi ha encausats 13 treballadors (els 9 detinguts i quatre més) la jutgessa que porta el cas ha obert diligències per possibles delictes de danys, resistència a l'autoritat i alteració greu de l'ordre públic, delictes castigats amb penes de presó d'entre sis mesos i quatre anys, mentre que la fiscal del cas demana que s'investigui si l'ocupació de les pistes i la paralització de l'aeroport podrien constituir un delictes de sedició. La fiscal es basa en l'article 20 de la Llei penal processal de la navegació aèria que entre altres coses castiga els empleats que abandonin col·lectivament les

seves funcions a l'aeroport en actitud de protesta. El càstig per als instigadors va de vuit a deu anys i de quatre a vuit pels que no hagin dirigit la revolta. Aquestes serien les penes a què es podrien enfrontar els treballadors, a més de quedar inhabilitats per a qualsevol feina pública durant el mateix període, una autèntica barbaritat benèdicta pel suport entusiàstic dels mitjans de comunicació, les patronals i els dirigents polítics diversos.

La lluita de totes i tots

Per donar-los suport, la Secció sindical de la CGT d'Autobusos de TMB va organitzar als locals de la CGT de Barcelona el 18 d'octubre un acte de suport amb els treballadors d'Iberia encausats pels fets del Prat. Una cinquantena de persones es van ajuntar al local de la CGT de Barcelona per escoltar el que els

està passant. A part de conèixer de primera mà com es pot desenvolupar el futur dels treballadors i les treballadores de l'empresa, també s'informà dels judicis i les sancions que els volen imposar. En el mateix acte, dues companyes del setmanari "Directa" van exposar el projecte d'un diari que estigui al servei dels que lluiten alhora que explicaven les dificultats de la iniciativa.

Per altra banda, la Xarxa contra els Tancaments i la Precarietat tenia previst realitzar el 25 d'octubre a les Cotxeres de Sants un acte de solidaritat amb els treballadors i les treballadores del Prat i pel dret dels i les treballadores a defensar-se de les privatitzacions i els acomiadaments.

Continua el malestar entre la plantilla

Continua el malestar entre els treballadors i les treballadores de terra d'Iberia al Prat, ja que encara es desconeix el percentatge de la plantilla que serà subrogat i passarà a formar part de les noves empreses que realitzaran el servei de 'handling' que va perdre Iberia. De moment, els nous operadors encara no han assumit el servei i el segueix realitzant Iberia, que va signar un pacte amb Globalia (una de les tres empreses guanyadores del concurs per portar el servei de 'handling' del Prat) per formar una Unió Temporal d'Empreses que s'encarregués del servei de terra. Aquesta UTE permetria a Iberia continuar realitzant serveis de terra a tercers i mantenir una part important de la plantilla, però AENA, que determina com ha de realitzar-se el 'handling', encara no ha determinat en quina proporció portarà a terme cada empresa el servei.

Vaga a Valeo Olesa per incompliment del Conveni

Col·lectiu Catalunya

El Comitè d'Empresa de Valeo Olesa i els tres sindicats presents en l'empresa CGT, UGT i CCOO van acordar convocar vaga els dies 27, 28, 29, 30 de setembre i 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 i 8 d'octubre, dues hores diàries per torns de matí, tarda i nit, per protestar per l'incompliment de Conveni des de l'any 2003, referent a la valoració de llocs de treball.

El 16 d'octubre, es va arribar a un acord al Departament de Treball

de la Generalitat de Catalunya per l'Empresa, CCOO i UGT, referent a la Valoració de Llocs de treball (VLT), la Secció Sindical de CGT va decidir no signar aquest acord de VLT pels següents motius:

- L'acord signat no reconeix la Valoració de Llocs de Treball ja que els 600 euros que l'empresa paga com a pagament únic en la nòmina de novembre no queden consolidats en les taules salarials, i per tant no hi ha un reconeixement explícit en els graus i categories professionals.

- Aquest acord també significa la pèrdua a la retroactivitat de tres anys d'endarreriments en concepte de la Valoració de Llocs de Treball.

- També s'ha inclòs en aquest acord un tema aliè com és la prima de millora.

- En l'acord no queda reflectit el pagament de la part proporcional dels 600 als contractes eventuals

La proposta de CGT manifestada en la Delegació de Treball davant el Comitè d'Empresa, consisteix en el següent:

1-Augment del 1,50 % percentual

aplicable a les Taules Salarials en concepte en la VLT.

2-Pagament de retroactivitat des de l'any 2003.

3-Desvinculació d'aquesta negociació del tema de la Prima de Millora per tractar-se d'un assumpte aliè a la VLT.

- I finalment, aquest acord deixa resolt l'article 21 del Conveni Col·lectiu d'Empresa referent a la valoració de llocs de treball i la seva valoració, no podent-se reprendre a posteriori en una negociació col·lectiva.

UTE Línia 9 va acomiadar dos membres del Comitè d'Empresa

Poca seguretat a les obres de la línia 9 del Metro

Aureliano Guemez i Antonio Aranda

La línia 9 de Metro de Barcelona, amb una longitud de 43 quilòmetres de via i 46 estacions i que enllaçarà la zona de Santa Coloma de Gramenet amb l'Aeroport del Prat, és una de les majors obres de construcció que s'estan realitzant en aquests moments a la ciutat de Barcelona. Hi treballen centenars de persones i els riscos que comporten els treballs que es realitzen són nombrosos.

UTE Línia 9 és l'empresa a què GISA (Gestió d'Infraestructures SA, empresa pública dependent de la Generalitat de Catalunya) va adjudicar la construcció de la línia 9 del Metro. UTE Línia 9 està conformada al seu torn per cinc empreses: FCC Construcción, Ferrovial Agroman, Obrascón Huarte Lain, Copisa Constructora Pirenàica i Copcisa.

Enguany, els accidents han estat nombrosos, encara que no estan comptabilitzats, però sí se saben les dades dels anys 2004 i 2005, quan es van produir (segons el servei de prevenció de la mateixa empresa) 88 accidents en el 2004 i 61 en el 2005. D'aquests accidents, i segons les mateixes fonts, la majoria van ser lleus, 1 de greu i 1 de mortal, encara que cal destacar com cataloga l'empresa aquesta gravetat, ja que considera com a accidents lleus aquells en què hi ha fissures i ruptures d'ossies i aquells que comporten uns quants mesos de baixa. De l'accident en què es va produir la mort d'un treballador al gener del 2004, Inspecció de Treball va alçar acta d'infracció en matèria de Prevenció de Riscos Laborals a UTE Línia 9, ja que es va constatar que no se seguïen els procediments establerts i la falta de coordinació entre les diferents empreses que treballaven.

En l'actualitat, els treballadors no disposen de servei mèdic a l'obra ni dels equips de protecció individual necessaris. No hi ha personal qualificat ni amb la formació necessària en matèria de prevenció de riscos laborals. A causa dels treballs que es realitzen en la construcció d'aquesta línia de metro (manipulació manual de càrregues, vibracions, soroll elevat, agents biològics, agents químics, altes i baixes temperatures), és necessària una continuada atenció de personal mèdic qualificat, i aquesta no existeix.

El gran nombre d'empreses que

treballen en l'obra (contractes i subcontractes), la falta de formació dels treballadors i la pressió a què són sotmesos, és el que produeix que les condicions de treball siguin cada vegada més precàries i que es produeixin cada vegada més accidents, ja que preval la producció per damunt de la seguretat.

La falta de seguretat a les obres de la línia 9 no només afecta els treballadors, sinó que també afecta els veïns que viuen a la zona. A causa de les grans mesures de la màquina tuneladora que s'utilitza, l'espai que s'obri davall el sòl és de grans dimensions, per la qual cosa en algun cas s'ha hagut d'injectar ciment sota d'alguns edificis durant tres mesos per on havia de passar posteriorment la tuneladora.

En obres d'aquesta envergadura, totes les mesures de seguretat que s'empren són poques, i tenim com a exemple el de les obres al barri del Carmel quan aquest va patir l'afonament del túnel que va ocasionar el posterior desallotjament dels veïns de la zona. No volem que pugui ocórrer un altre cas com aquell i per això denunciem la falta de seguretat a les obres de construcció de la futura línia 9 del Metro de Barcelona.

Acomiadaments a UTE LÍNIA 9

El passat 7 de juliol, l'empresa UTE Línia 9 va acomiadar 17 treballadors, entre ells dos membres del Comitè d'Empresa, al·legant en la carta d'acomiadament que finalitzava l'execució de l'obra per a la que havien estat contractats (Tram 4 de Bon Pastor-Can Zam Línia 9). El curiós és que la construcció de la línia 9 del Metro continua endavant i no ha finalitzat, i com a prova d'això l'empresa torna a contractar tots els treballadors per al

següent tram (Triangle Línia 9), excepte als dos membres del Comitè d'Empresa acomiadats.

Els treballs que realitzava la tuneladora en el tram 4 de Bon Pastor-Can Zam van finalitzar en les mes de març, continuant els treballs de manteniment i desmuntatge d'aquesta fins al mes de juliol. Aquesta mateixa tuneladora, una vegada desmuntada, és la que es va tornar a muntar per utilitzar-la en la construcció del tram 4 de Triangle Línia 9, que ha de començar durant l'octubre, i és la mateixa tuneladora que s'utilitzarà posteriorment per al tram 3 de Zona Universitària-Sagrera-Meridiana. Tant la construcció del tram de Triangle com aquest últim, el realitzen les mateixes empreses que construeixen el tram de Bon Pastor-Can Zam.

Per aquests motius, els dos treballadors i membres del Comitè d'Empresa acomiadats, des del dia que se'ls va lliurar la carta d'acomiadament van decidir demandar, ja que el que al·legava l'empresa per acomiadar-los és totalment fals. Els treballs de la tuneladora segueixen encara que sigui en un altre tram i els treballadors que s'encarreguen del seu funcionament també, per tant el treball a desenvolupar pels acomiadats també continua.

Aquesta no és la primera vegada que l'empresa UTE Línia 9 acomiada treballadors, ja que a finals de l'any 2004, va procedir a acomiadar-ne diversos per finalització de contracte, però reconeixent la improcedència dels acomiadaments. En aquella ocasió, també va contractar a nous treballadors amb la mateixa especialitat i categoria dels acomiadats, ja que com es va comprovar els treballs a realitzar eren els mateixos.

Però els motius reals van ser altres, ja que els treballadors acomiadats es trobaven en situació de baixa fruit de les condicions de treball (altes temperatures, sense ventilació...), havien estat membres del comitè d'empresa o havien format part de les llistes a les eleccions.

En el cas dels dos membres del Comitè d'Empresa (un d'ells delegat de prevenció) que ara estan acomiadats, els motius estan clars i l'actuació de l'empresa és una clara represàlia sindical cap a la tasca de representació dels treballadors, sinó perquè acomiada i torna a contractar tots els treballadors menys a ells dos?.

Nova línia del Metro: l'"Hereu" de Clos, més del mateix

Secció Sindical CGT Metro Bcn i Antonio Aranda

Jordi Hereu, alcalde de Barcelona per herència (mai millor dit), que no per votació, va declarar públicament a començaments d'octubre en una entrevista a TV3 que els retards en l'engegada de la línia 9 del Metro de Barcelona eren bons per als usuaris del metro perquè això permetia incrementar la flota de trens i la freqüència de passada en les línies ja existents.

L'EMT o la Generalitat van encarregar els nous metros amb uns terminis de lliurament en funció de l'engegada de diferents trams de la citada línia. L'empresa constructora va complir aquests terminis però les obres no estan, ni de lluny, acabades. Això significa que estan lliurant els trens en el termini adequat, però que no es disposa d'espai per col·locar-los.

Solució que adopten: retirar part dels trens que estan en funcionament en l'actualitat i fer modificar els que han de venir perquè els sistemes de funcionament i seguretat no s'adaptin a la xarxa del metro actual, i oh Voilà! Tot solucionat!

El primer problema: com els nous trens estan pensats per a una línia de metro distinta, els afegeixen les modificacions oportunes, paguen una calerada pels canvis, comencen a pagar els trens abans d'incrementar la xarxa i que paguin més impostos els ciutadans, i a més, encarreguen més trens que necessitaran quan obrin la línia 9.

El segon problema: els trens actuals, que estan en vida útil i en període d'amortització, els treuen de les línies actuals, perquè no hi ha lloc per a tant de tren (vaja amb el Carmel!) i miren a veure a qui els hi lliuren, encara que sigui gratis. Total, si pugem els impostos de manera directa o indirecta (per exemple, zones verdes i afins) ningú es queixa.

Com veieu, es passa d'un desastre econòmic a una victòria electoralista en un instant...

Nou web de la CGT al Metro de Barcelona

La Secció Sindical de CGT al Metro de Barcelona ha obert una nova pàgina web. En aquest web es penjarà tota la informació relativa a l'empresa, les denúncies presentades per CGT, sentències, pactes, cartes a estaments oficials i altra informació d'interès.

L'adreça del web és: www.cgtmetro.org

Mobilitzacions en el Banc de Santander per exigir la creació d'ocupació

Secció Sindical CGT BSCH

La CGT va convocar el 28 de setembre mobilitzacions a Barcelona i Madrid per a exigir la creació d'ocupació en el Banc de Santander i denunciar la contínua destrucció de llocs de treball, així com la realització de milions d'hores extraordinàries fraudulentes. A Barcelona, la concentració de delegats es va portar a terme davant l'oficina principal del passeig de Gràcia.

Serà més fàcil comprendre l'envergadura del problema si recordem que l'any 1999, la plantilla del Banc de Santander Central Hispano estava formada per 31.700 treballadors. Aquest any la plantilla del Santander se situarà per sota dels 20.000 treballadors. La reducció de prop de 12.000 llocs de treball (el 37% de l'ocupació) en tan sols set anys, ha provocat un gravíssim dèficit estructural de plantilla. Aquesta reducció constant de plantilles, i l'obertura en els dos últims anys de 300 noves oficines, ha dut que, de les 2.788 oficines que componen la xarxa comercial del Banc de Santander, 1.163 (més del 41%) tinguin com a màxim tres empleats.

Així mateix, les constants segregacions i subcontractacions de producció en la Ciutat Financera de Boadilla del Monte estan minvant seriosament l'ocupació i la relació laboral directa en el SCH, precaritzant les relacions laborals i degradant la qualitat dels serveis. Tot això en un ambient de pressions i amenaces que forcen que més de la meitat de la plantilla del Banc de Santander perllongui el seu horari, en jornades laborals que comencen a les 8 del matí i acaben passades les 8 de la tarda, realitzant-se anualment més de tres milions d'hores extraordinàries no retribuïdes ni cotitzades a la Seguretat Social, el que suposa un important frau a aquest organisme.

Des de CGT, denunciem davant l'opinió pública que el compliment dels horaris recollits en el Conveni Col·lectiu de Banca i la consegüent eliminació d'aquests 3 milions d'hores extraordinàries fraudulentes, podria suposar la creació de més de 3.000 noves ocupacions. Un objectiu que, per responsabilitat social, hauria d'assumir la primera entitat financera del país, el Banc de Santander, que en els últims set anys ha acumulat uns beneficis de 26.000 milions d'euros.

Per tot això, CGT reclama un Pla d'Ocupació, que doti al Banc de Santander de la plantilla adequada, per a acabar amb les prolongacions fraudulentes de jornades.

La destrucció d'un model públic de comunicació

Desiderio Martin

Prop de 5.000 treballadors i treballadores van dir sí a la destrucció d'un model públic de comunicació a RTVE en el referèndum realitzat el passat mes de setembre a l'empresa. Només xantatge i por, o els treballadors i treballadores assumeixen convençuts la lògica utilitària del benefici privat?

Uns 600 treballadors i treballadores havien constituït una Plataforma pel No al nou model de RTVE aprovat pel parlament i els Sindicats. Els seus arguments des d'una lògica de defensa del públic com un bé social i dels seus drets laborals, sembla inqüestionable. En el seu manifest deien:

-Perquè volem i defensem un servei públic de radiotelevisió de qualitat per a tots els sectors de la ciutadania.

-Perquè volem realitzar els nostres propis programes. Perquè volem que s'acabi amb la política d'alienar activitats en RTVE, la discriminació i la precarietat en tot tipus de llocs de treball.

-Perquè volem treballar en condicions dignes i amb salaris suficients.

-Perquè volem decidir nosaltres les nostres expectatives professionals, econòmiques i familiars.

-Perquè el principi d'acord acceptat per UGT+C CCOO+APLI+USO és la pitjor aplicació de la nova Llei de la ràdio i la televisió de titularitat estatal i significa la demolició de RTVE.

La lògica utilitzada per més del 50% de la plantilla ha estat la contrària. Accepten el nou model d'Empresa, on desapareix el públic com bé social necessari i entra de ple la gestió de mercat per a ser

competitius amb les cadenes privades. S'accepta que la gestió es realitzi des de les condicions que imposa la competitivitat: retallada de les plantilles actuals a la meitat i que les seves condicions laborals es modifiquin substancialment, regint-se aquestes per la flexibilitat i l'abaratiment de costos.

A partir del que ha passat a RTVE només cal pensar en els desmantellaments d'allò públic, des del concepte i des de la quantitat, que des dels anys 80 es realitzen tant en l'Estat espanyol com a la Unió Europea: els sistemes de Seguretat Social (Salut) i de Pensions; les comunicacions (Telefònica); l'energia (aigua, gas i electricitat); els transports (Renfe, Autobusos urbans), etc.

Milions de consciències individuals han assumit la lògica privada i per ella es mouen. I gran part dels comportaments segueixen el recorregut d'una o d'altra. Vegem alguns dels esquemes de pensament i comportament d'aquestes lògiques:

Lògica pública

-Objectius: satisfacció de necessi-

tats. És un objectiu no econòmic.

-Els objectius busquen protecció social i redistribució.

-No existeix un interès privat, sinó social, col·lectiu.

-Les prestacions públiques són producte de: contractes de treball, d'impostos, de rendes, etc.

-Els elements que apareixen són socials i polítics: relacions laborals, polítiques salarials, polítiques de redistribució de rendes, valors de solidaritat, participació i lluita política.

-El control no és individual sinó social.

-Es produeix una distribució de la riquesa, on apareixen principis de solidaritat i d'igualtat.

-La gestió no es regeix pel principi de rendibilitat econòmica, sinó per principis de repartiment necessaris, per cobrir necessitats socials.

Lògica privada

-Objectiu: acumulació de capital. És un objectiu econòmic.

-Els objectius busquen: rendibilitat, eficàcia i competitivitat

-La seva fi és perseguir l'interès individual

-Les prestacions són producte

d'estalvi individual + rendibilitats que depenen d'elements externs a l'individu.

-Els elements que apareixen són econòmics: les decisions es deslligen del subjecte.

-Es crea la il·lusió d'un individu amb voluntat pròpia que maximitza les seves opcions, quan res més allunyat de la realitat.

-L'individu és aliè al procés i el control es realitza fora d'ell per mitjà del mercat i els seus gestors.

-No apareixen principis de solidaritat i de repartiment.

-No existeix redistribució del producte social. Els febles (els més), es veuen condemnats a la inseguretat en tot cas a mers sistemes bàsics.

-La gestió és considerada -i així s'actua- com una mera administració de les coses. No cobreix necessitats sinó serveis que són comuns.

Diu una dita que "cent milions de mosques mengen merda... per tant la merda és bona"... Tot indica el contrari, és a dir que la merda és dolenta a pesar que en la societat milions de persones assumeixin la seva pròpia expulsió dels mercats laborals (el 75% dels Expedients de Regulació d'Ocupació són paccats), els sistemes públics de salut es deteriorin i et vegis "obligat a realitzar assegurances privades"; els salaris i pensions es precaritzen i hagem d'invertir moltes més hores d'ocupació i "formalitzar plans de pensions privats" i la merda de la "comunicació" sigui l'aliment social necessari. Tot indica que el mercat fa un ERO continuat sobre tot allò que era públic des dels 80 i la societat, els treballadors i treballadores, no només som víctimes, sinó còmplices...

La precarietat en el món del periodisme

V. C.

El món laboral de periodisme està ple de precarietat: treball en negre, falsos autònoms, categories més baixes que les reals per donar menys remuneració, contractes-escombraria, manca de sindicació, manca de representació sindical, poca força de negociació, convenis que milloren ben poc els drets de l'Estatut (exceptuant els grans mitjans que compten amb convenis propis d'empresa)... Francament, res que no passi també a qualsevol altre sector de l'economia... Potser els falsos autònoms i les col·laboracions en "negre" tenen més profusió... però

poca cosa més. En això, els periodistes no ens diferenciem gaire de la resta de la societat.

El factor més diferencial de la precarietat en el món de la informació és el seu paper bàsic per a la democràcia. Una democràcia liberal es basa en la voluntat de les majories i el respecte a les minories. En general, en això coincidim amb la democràcia liberal els anarquistes, només afegim, entre d'altres coses, que aquesta ha de ser directa i no representativa i una oposició a la concentració de poder (polític i econòmic). En aquest sentit nosaltres seríem uns radicaldemòcrates que portaríem la democràcia al seu grau màxim: a l'economia (amb l'autogestió o les cooperatives) i a

la vida social (amb una democràcia directa o assembleària).

S'ha d'aclarir que un mitjà de comunicació és com qualsevol altra empresa: l'empresari té la paella pel mànec, l'autocensura està a l'ordre del dia (no dius segons quines coses per evitar que et mirin malament), els treballadors tenen por al comiat. Per desgràcia, el responsable darrer de la informació publicada no és habitualment el periodista sinó els seus caps (elegits pels interessos empresarials), com el responsable darrer del producte d'una empresa no és el treballador sinó els caps...

Un periodista en precari té encara menys possibilitats de defensar una tasca periodística honesta, plu-

ral i contrastada. Un periodista en precari té més pors, menys temps per fer la feina ben feta i contrastar, menys capacitat de decisió i autonomia sobre la seva feina i per tant l'empresari té més capacitat de pressió sobre el professional.

La precarietat no només serveix, en el cas del periodisme, per abaratir costos i augmentar els beneficis empresarials, que també, sinó serveix per controlar encara més els mitjans, la informació que aquests elaboren per crear l'opinió pública i per tant establir un control indirecte del sistema democràtic.

Uns mitjans de comunicació lliures i plurals haurien de constituir-se en un dels pilars de la democràcia.

El treballador Francisco Jurado va morir a l'estiu d'un infart per la calor

Sinistralitat laboral a Parcs i Jardins de Barcelona

Secció Sindical CGT Parcs i Jardins

L'empleat de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona Francisco Jurado va morir d'un infart provocat per una insuficiència respiratòria el 20 de juliol passat, un dels dies més calorosos de l'estiu, durant la seva jornada al parc de Diagonal Mar.

Jurado havia demanat mesos enrere un trasllat pels problemes respiratoris que patia, però no se li havia concedit. A més, l'1 de juliol ja va tenir un primer ensurt a la feina i, malgrat que es va passar tota una nit ingressat, l'empresa no va fer constar enlloc l'incident i va mantenir Jurado al mateix lloc de treball, on feia una jornada intensiva de set hores diàries en torns de 10 dies seguits treballant i amb temperatures que al juliol van superar els 30 graus. Jurado feia 24 anys que treballava a Parcs i Jardins. La vídua va denunciar l'empresa a Inspecció de Treball i va decidir querellar-se. Aquest és un nou exemple d'una situació que des de la CGT es denuncia des de fa temps.

L'Institut Municipal de Parcs i Jardins de l'Ajuntament de Barcelona, que es dedica a autopromocionar-se amb grans declaracions de principis sobre la Política de Seguretat i Salut Laboral, amb declaracions signades per la mateixa presidenta de l'Institut Imma Mayol, té una realitat nefasta, enfrontada a tota aquesta propaganda, una realitat que ens indica que any rere any el nombre d'accidents de treball augmenta progressivament, amb un índex de incidència d'accidents de treball que supera àmpliament per sobre la mitjana de

Catalunya.

Aquest és l'índex d'incidència d'accidents de treball amb baixa a Parcs i Jardins:

2003: a Catalunya, 7.067; a Parcs i Jardins, seria de 12.842

2004: a Catalunya, 6.396; a Parcs i Jardins, seria de 13.576

2005: a Catalunya, 5.949; a Parcs i Jardins, seria de 16.940

El càlcul s'ha realitzat sobre 100.000 treballadors/es.

Això és el reflex d'una realitat basada en l'incompliment de les lleis de seguretat i salut que es produeix a l'Institut Municipal, i en els recursos sistemàtics a les resolucions i requeriments condemnatoris d'Inspecció de Treball, una política laboral que dedica més recursos econòmics a denunciar en els jutjats de lo Social a la Inspecció de Treball, a l'Institut Nacional de la Seguretat Social, a la Tresoreria General de la Seguretat Social i als propis treballadors, per les resolucions que la condemnen a

l'increment de les prestacions per incomplir la normativa de prevenció de riscos laborals que crea un risc greu per la integritat física o salut dels treballadors i les treballadores, que no a prendre mesures correctores.

Una política laboral que pretén reduir l'absentisme no a través de la prevenció sinó mitjançant la pressió al treballador o a la treballadora amb l'objectiu de provocar la incorporació prematura al lloc de treball, per això contracta l'empresa Noves Prestacions Mèdiques, condemnada per l'Agència Espanyola de Protecció de Dades per infracció molt greu per una mala utilització de les dades personals. A aquesta empresa, Parcs i Jardins facilita les dades íntimes i personals de la plantilla.

Els treballadors i les treballadores de Parcs i Jardins de Barcelona han tingut entre el gener i l'agost de 2006 la xifra de 119 accidents a la feina, que van comportar que l'afectat hagués d'agafar la baixa, dos més que en el mateix període de l'any passat. Això suposa una certa frenada en l'increment de l'accidentalitat a l'Institut municipal, que en dos anys havia pujat un 35% i que havia motivat fins i tot un primer toc d'atenció per part del Departament de Treball i Indústria. La xifra, però, està encara un 25% per sobre de la mitjana del sector agrari i de caça, on la Generalitat emmarca Parcs i Jardins.

Per altra banda, hi ha les dades d'absentisme a l'empresa: en els sis últims mesos de 2003, un 9'37%; en el 2004, un 9'49%; en el 2005, un 10'40%; i en els sis primers mesos de 2006, un 10'83%. Des de la CGT s'entén que la millor forma d'evitar els accidents és la prevenció dels riscos laborals.

Per tots aquest motius, un grup de treballadors del Institut Municipal de Parcs i Jardins pertanyents a la Secció Sindical de la CGT es van concentrar el 2 d'octubre al migdia davant el jutjat social número 33 de Barcelona per protestar per l'alta sinistralitat laboral que es viu en l'empresa. Els operaris van reclamar a l'Ajuntament de Barcelona que es destinin més recursos per a la prevenció de riscos laborals.

Manifestació contra la política i gestió laboral de Parcs i Jardins

D'altra banda, uns 450 treballadors i treballadores de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins es van manifestar el matí del 17 d'octubre davant les portes de les oficines centrals de Parcs i Jardins situades al carrer de Tarragona per protestar contra la política laboral de la direcció de l'Institut i contra les declaracions de la Presidenta Imma Mayol en els mitjans de comunicació on acusava els treballadors i les treballadores de Parcs i Jardins de privilegiats. Aquesta concentració, es realitzava una vegada finalitzada l'Assemblea de Treballadors i Treballadores que es va celebrar en el Casinet de Hostafrancs.

Posteriorment, els membres del Comitè d'Empresa es van desplaçar al Parc Güell, on la presidenta del Institut Imma Mayol inaugura davant de la premsa les obres de remodelació del Parc.

El Comitè d'Empresa, que va xiular en tot moment l'acte d'autopromoció que realitzava Imma Mayol, regidora d'ICV-EUiA, van criticar la realització de les obres del PAM per les empreses privades.

Els accidents mortals creixen un 43,4% els primers sis mesos del 2006

En els primers sis mesos de l'any, es van registrar a Catalunya 76 accidents mortals. A més, segons les dades de l'Observatori del Treball, que depèn del Departament de Treball i Indústria de la Generalitat, els accidents lleus durant els sis primers mesos de l'any van ascendir a 84.500, amb un alça de l'11,64%, mentre que els greus es van xifrar en 587, el que suposa un descens del 21,42%.

En termes interanuals, de juliol de 2005 a juny de 2006, es van comptabilitzar 161.346 accidents laborals, entre lleus (159.958), greus (1.263) i mortals (125), que es van distribuir en aquest últim cas entre el sector serveis (60), la construcció (36), la indústria (26) i l'agricultura (3). Els sinistres mortals en el treball registrats al juny de 2006 van augmentar un 66,67% respecte al mateix mes de l'any anterior, passant de sis a deu, enfront dels greus, que van caure un 35,71%, de 126 a 81.

De les 76 morts en accident laboral registrades a Catalunya fins al juny, 52 es van produir a Barcelona, 9 a Girona, 9 a Tarragona i 6 a Lleida, mentre que, per sectors, 41 van correspondre als serveis, 19 a la construcció, 15 a la indústria i un a l'agricultura. Un total de 71 de les 76 víctimes d'accidents mortals van ser homes i el 64% del global tenia un contracte fix, segons les dades facilitades per l'Observatori de Treball. Quant a l'evolució entre el primer semestre de 2005 i els sis primers mesos de 2006, els sinistres mortals en el sector serveis es van disparar un 78,26%; en la indústria, un 25%, i en la construcció, un 11,76%, mentre que en el cas dels accidents greus la disminució va ser més accentuada en l'agricultura (-48,39), seguida dels serveis (-27,15%), de la indústria (-25,22%) i de la construcció (-3,19%). La sinistralitat laboral de caràcter lleu entre gener-juny de 2005 i el mateix període del present exercici va oscil·lar entre un augment del 6,31% de la indústria a un alça del 21,71% en la construcció.

CGT s'implanta a Autocares Molist SL

La CGT ha obtingut per primera vegada un delegat a Autocares Molist SL de Barcelona. En les eleccions sindicals realitzades recentment, CGT va obtenir un dels quatre delegats en joc al col·legi d'especialistes, mentre UGT n'obtenia 2 i CCOO 1.

Sopar del Pobre Anticapitalista a Terrassa

El 10 d'octubre va tenir lloc al Recinte firal de Terrassa el Sopar de l'Empresari que cada any organitza la CECOT. En resposta, i tal i com s'ha anat fent els darrers anys, s'organitzava alternativament per part de diversos col·lectius el fins ara anomenat Sopar del Pobre, que pretén posar sobre la taula totes les reivindicacions de les treballadores, ciutadans, etc. que patim dia rere dia la impunitat de la classe empresarial.

Mentre els empresaris i la classe política es reunien, sopaven i amb un bon got de vi, reien i feien os-

tentació de poder... una altra gent es concentrava a les portes del recinte per deixar constància de que ja n'estem farts!

Manifest repartit durant el sopar:

Bon profit!!!

Us desitgem a vosaltres, empresaris modèlics que no dubteu a signar l'acomodament de centenars o milers de treballadors/es.

Us desitgem a vosaltres, empresaris exemplars que no dubteu en deslocalitzar fàbriques i destruir el

teixit industrial del país.

Us desitgem a vosaltres, motors de l'economia, per fer de la tragèdia dels i les sense papers el vostre benefici privat.

Us desitgem a vosaltres, escrupolosos pares de famílies, per promoure i aprofitar-vos de la discriminació salarial de les dones treballadores.

Us desitgem a vosaltres, mecenars i altruistes, per trincar el territori i hipotecar el nostre futur per un grapat d'euros.

Us desitgem a vosaltres, prohoms de Catalunya, per emprar

diàriament el nostre país com a moneda de canvi a Madrid.

Nosaltres, aturats i aturades.

Nosaltres, els i les que patim la precarietat laboral.

Nosaltres, els i les immigrants.

Nosaltres, que com a dones cobrem sistemàticament menys que els postres companys homes.

Nosaltres, que patim l'especulació urbanística.

Nosaltres, que veiem retallat el nostre dret a decidir, us diem que ja n'estem farts/es, que no ens alimentem molles i volem el pa sense cer.

Son només dades però
fan por

**3.300.000
hores extra
en el primer
trimestre
del 2006 a
Catalunya**

Col·lectiu Catalunya

Un total de 3,3 milions d'hores extra van ser les que van fer els treballadors i les treballadores catalanes només durant el primer trimestre de l'any 2006.

La majoria d'aquestes hores extra van correspondre al sector industrial (1,8 milions), però també als serveis (1,2) i la construcció (191.900 hores extra), segons les dades recollides en l'Enquesta de Conjuntura Laboral elaborada pel Ministeri de Treball i Afers Socials. Els treballadors i les treballadores que més hores extra van fer van ser els de les empreses mitjanes, a raó d'un 24 per trimestre.

Els 3.327 milions d'hores extra fetes a Catalunya entre els mesos de gener i març les van treballar un total de 148.500 treballadors i treballadores, la majoria de la indústria (79.700), però també dels serveis (58.300) i de la construcció (10.500). Segons les dades recollides en l'Enquesta de Conjuntura Laboral elaborada pel Ministeri de Treball i Afers Socials, cada empleat va treballar una mitjana de 22,4 hores extra en aquest període i és a la indústria on la proporció és més gran, ja que es comptabilitzen 3,5 hores extra per treballador a temps complet enfront de les 0,7 hores de la construcció i l'única hora en el cas dels serveis.

Per la dimensió de la companyia, va ser a les empreses petites (d'11 a 50 treballadors) on els treballadors van fer més hores extra (mitjana de 24,1), però a prop de les companyies de més de 250 treballadors (23,6 hores per empleat) i també de les empreses mitjanes (20,6). A les microempreses se'n van fer una mitjana de 18,8 hores per persona.

L'any passat, els catalans i les catalanes van treballar vora 13 milions d'hores extra —a raó de 48 hores per treballador o treballadora— i a la Comunitat de Madrid, per exemple, només se'n van fer 11 milions —a raó de 32 hores per empleat.

Les hores extra estan mal pagades a l'Estat espanyol en comparació amb la resta d'estats de la Unió Europea, on la regulació és diferent en cada cas. Però allò que ens hauria de fer pensar més és el nombre de llocs de treball que els empresaris s'han estalviat quan ens diuen que caldria que fèssim algunes hores extra i nosaltres els diem que sí sense ni pensar-nos-ho.

Els drets laborals, un tema per als arqueòlegs?

Eduardo Galeano

Més de noranta milions de clients van, cada setmana, a les tendes Wall-Mart. Els seus més de nou-cents mil empleats tenen prohibida l'afiliació a qualsevol sindicat. Quan a algun li passa la idea pel cap, es converteix en un aturat més.

L'exitosa empresa nega sense dissimular-ho un dels drets humans proclamats per l'Organització de Nacions Unides: la llibertat d'associació. El fundador de Wall-Mart, Sam Walton, va rebre al 1992 la medalla de la llibertat, una de les més altes condecoracions que atorga Estats Units.

Un de cada quatre adults dels Estats Units i nou de cada deu infants engoleixen a McDonald's el menjar plàstic que els engeixa. Els treballadors de McDonald's són tan d'usar i tirar com el menjar que serveixen: els pica la mateixa màquina. Tampoc ells no tenen el dret de sindicar-se.

A Malàisia, on els sindicats obrers encara existeixen i actuen, les empreses Intel, Motorola, Texas Instruments i Hewlett Packard van aconseguir evitar aquesta molèstia. El govern de Malàisia va declarar "union free", lliure de sindicats, el sector electrònic. Tampoc tenien cap possibilitat d'agremiar-se les cent noranta obreres que van morir cremades a Tailàndia, el 1993, en el cobert tancat per fora on fabricaven els ninots de Barri Sèsam, Bart Simpson i els Muppets.

Bush i Gore van coincidir, durant la campanya electoral de l'any passat, en la necessitat de continuar imposant en el món el model dels EUA de relacions laborals. "El nostre estil de treball", tal com ambdós el van anomenar, és el que està marcant el pas de la globalització, que avança amb botes de set llegendes i entra fins als més remots racons del planeta.

La tecnologia, que ha abolit les distàncies, permet ara que un obrer de Nike a Indonèsia hagi de treballar cent mil anys per guanyar el que guanya en un any un executiu de Nike als Estats Units i que un obrer de la IBM a Filipines fabriqui computadores que ell no pot comprar.

És la continuació de l'època colonial, en una escala mai no coneguda. Els pobres del món continuen complint la seva funció tradicional: proporcionen braços barats i productes barats, encara que ara produeixen ninots, sabates esportives, computadores o instru-

ments d'alta tecnologia, a més de produir, com abans, cautxú, arròs, cafè, sucre i altres coses maleïdes per al mercat mundial.

Des de 1919, s'han signat 183 convenis internacionals que regulen les relacions de treball en el món. Segons l'Organització Internacional del Treball, d'aquests 183 acords França n'ha ratificat 115; Noruega, 106; Alemanya, 76; i Estats Units... 14. El país que encapçalava el procés de globalització només obeeix les seves pròpies ordres. Així garanteix prou impunitat a les seves grans corporacions, llançades a la cacera de mà d'obra barata i a la conquesta de territoris que les indústries brutes puguin contaminar al seu gust.

Paradoxalment, aquest país que no reconeix cap altra llei que la llei del treball fora de la llei, és el que ara diu que no hi haurà cap altre remei que incloure "clàusules socials" i de "protecció ambiental" en els acords de lliure comerç. Què seria de la realitat sense la publicitat que l'emascara?

Aquestes clàusules són mers imposts que el vici paga a la virtut amb càrrec a la signatura de relacions públiques, però la sola menció dels drets obrers posa els pèls de punta als més fervorosos advocats del salari de fam, l'horari de goma i l'acomiadament lliure. Des que Ernesto Zedillo va deixar la presidència de Mèxic va passar a integrar els directoris de la Unió Pacific Corporation i del consorci Procter & Gamble, que opera a cent quaranta països. A més, encapçalava una comissió de les Nacions Unides i difon els seus pensaments a la revista "Forbes".

En idioma "tecnocràtic", s'indigna contra "la imposició de es-

tàndards laborals homogenis en els nous acords comercials". Traduït, això significa: llencem d'un cop al cubell de la brossa tota la legislació internacional que encara protegeix els treballadors. El president jubilat cobra per predicar l'esclavitud. Però el principal director executiu de General Electric ho diu més clar: "Per competir, cal espremer les llimones". Els fets són els fets.

Davant les denúncies i les protestes, les empreses es renten les mans: jo no vaig ser. En la indústria postmoderna, el treball ja no està concentrat. Així és a totes les parts, i no només en l'activitat privada. Els contractistes fabriquen les tres quartes parts dels cotxes de Toyota. De cada cinc obrers de Volkswagen al Brasil, només un és empleat de l'empresa. Dels vuitanta-un obrers de Petrobrás morts a accidents de treball els últims tres anys, seixanta-sis estaven al servei de contractistes que no compleixen les normes de seguretat. A través de tres-centes empreses contractistes, Xina produeix la meitat de totes les nines Barbie per a les nenes de tot el món. A la Xina sí que hi ha sindicats, però obeeixen un Estat que en nom del socialisme s'ocupa de la disciplina de la mà d'obra: "Nosaltres combatem l'agitació obrera i la inestabilitat social, per assegurar un clima favorable als inversors", va explicar recentment Bo Xilai, secretari general del Partit Comunista en un dels més grans ports del país.

El poder econòmic està més monopolitzat que mai, però els països i les persones competeixen en el que poden: a veure qui ofereix més a canvi de menys, a veure qui treballa el doble a canvi de la meitat. Al costat del camí estan quedant

les restes de les conquestes arrancades per dos segles de lluites obreres en el món. Les plantes maquiladores de Mèxic, Amèrica Central i el Carib, que per alguna cosa s'anomenen "sweat shops", tallers del suor, creixen a un ritme molt més accelerat que la indústria en el seu conjunt. Vuit de cada deu nous llocs de treball a Argentina estan "en negre", sense cap protecció legal. Nou de cada deu nous treballs a tota Amèrica Llatina corresponen al "sector informal", un eufemisme per dir que els treballadors estan lliurats a la bona de Déu. L'estabilitat laboral i la resta de drets dels treballadors, seran d'aquí a poc un tema per als arqueòlegs? Res més que records d'una espècie extingida?

En el món a l'inrevés, la llibertat oprimeix: la llibertat dels diners exigeix treballadors presos de la presó de la por, que és la més presó de totes les presons. El déu del mercat amenaça i castiga; i bé ho sap qualsevol treballador, a qualsevol lloc. La por a l'atur, que serveix als empresaris per reduir els seus costos de mà d'obra i multiplicar la productivitat, és, avui en dia, la font d'angoixa més universal.

Qui es pot salvar del pànic de ser llençat a les llargues cues dels que busquen treball?

Qui no té por de convertir-se en un "obstacle intern", per dir-ho amb les paraules del president de la Coca-Cola, que fa un any i mig va explicar l'acomiadament de milers de treballadors dient que "hem eliminat els obstacles interns"? I en tren de preguntes, l'última: davant la globalització dels diners, es podrà internacionalitzar la lluita per la dignitat del treball? Vaja quin desafiament!

Tema del mes

Primer judici a l'Estat contra un activista antitransgènics

Plataforma Transgènics Fora! i Assemblea Pagesa de Catalunya

El DARP (Departament d'Agricultura Ramaderia i Pesca) i el Govern d'"esquerres" de la Generalitat de Catalunya, de la mateixa manera que l'anterior de CiU, s'han mostrat fins ara totalment insensibles i intolerants davant les mobilitzacions de pagesos i consumidors que no volem transgènics ni als nostres plats ni als nostres camps. La seva única resposta ha estat la criminalització i la repressió del moviment popular català que està en contra de l'agricultura transgènica, efectuada per mitjà de la persecució penal i civil de les persones que s'oposen activament a la imposició dels transgènics a casa nostra.

El passat 19 d'octubre, Albert Ferré, membre de la Plataforma Transgènics Fora, afrontava un judici al Jutjat de lo Penal número 2 de Lleida. Havia estat acusat d'haver participat en la destrucció d'un camp experimental de blat transgènic de titularitat pública. L'IRTA i la Universitat de Barcelona s'havien personat com a acusació particular i Albert Ferré s'enfrontava a una demanda civil d'indemnització de 469.064 euros i a una demanda penal de quinze mesos de pena -multa que equival a uns 24.000 euros més. Finalment, l'IRTA es va retirar de l'acusació particular i no va demanar danys i perjudicis, mentre que el cas es declarava vist per a sentència amb l'única acusació del ministeri fiscal. Més d'un centenar de persones es van concentrar als jutjats de Lleida, convocats per l'Assemblea Pagesa i la Plataforma Transgènics Fora! Després del judici, una setantena de persones es van manifestar pels carrers de Lleida,

Catalunya. Novembre de 2006

finalitzant davant la seu del DARP, on es va fer entrega de la sentència condemnatòria del Tribunal Popular a l'Agricultura Transgènica a Catalunya celebrat el passat 14 d'octubre a Barcelona, dins les mobilitzacions realitzades aquests dies en suport als casos de repressió al moviment anti-transgènic català.

L'altre cas de persecució del moviment antitransgènic català és el de Josep Pàmies, de l'Assemblea Pagesa de Catalunya, a qui li demanen dos anys de presó per danys, dos anys de presó més per "desacato a la autoritat" i 50.000 euros d'indemnització per uns fets que van tenir lloc el 13 de setembre del 2003 durant una acció de protesta al Govern Civil de Lleida, on van participar l'Assemblea Pagesa i diversos col·lectius més. L'acció va consistir a segar un camp de panís transgènic experimental no declarat legalment, que la multinacional Syngenta tenia a Alcoleja, i el posterior lliurament d'unes panotxes i un full de reivindicacions al Govern Civil de Lleida, on suposadament es van produir els fets que li imputen a Josep. Actualment, encara no hi ha data per al judici.

En solidaritat amb l'encausat es va fer una crida a la solidaritat activa a tots els col·lectius i persones dels moviments socials catalans i foranis, especialment a aquells vinculats als moviments agroecològic i antitransgènic, que incloïa diverses maneres de solidaritzar-se i de participar en la resposta popular als processos judicials en concret i a l'estratègia de criminalització i repressió de l'oposició organitzada a la imposició de l'agricultura transgènica a casa nostra. Entre els actes de suport realitzats cal destacar el del Tribunal Po-

pular de l'agricultura transgènica, complementat amb un dinar agroecològic i un passi de vídeo de transgènics realitzats el 15 d'octubre al Centre Cívic Convent de Sant Agustí de Barcelona, la concentració convocada el 17 d'octubre al Campus d'Agrònoms de la Universitat de Lleida i l'esmorzar amb concentració de suport i cercavila antitransgènics realitzats el 19 d'octubre davant el Jutjat del penal número 2 de Lleida.

Per a més informació o per adherir-se al manifest de suport amb Albert i Josep elaborat des de la PTF!, envieu un correu a: transgenicsfora@moviments.net.

També s'hi pot col·laborar econòmicament fent aportacions econòmiques al fons de resistència que hem creat per tal de fer front a les despeses en advocats, possibles indemnitzacions... El número de compte és: 3025 0002 44 1433265093 (Caixa d'Enginyers).

Situació actual dels transgènics a casa nostra

- La Generalitat de Catalunya és responsable directa de que Catalunya sigui, juntament amb l'Aragó, la regió europea amb més hectàrees de transgènics conreats. L'any 2005 es van conrear uns 17.000 ha de blat de moro transgènic a Catalunya; Espanya i Romania són els dos únics estats de la UE que permeten el conreu comercial de transgènics.

- També és responsable de la total inexistència de plans de seguiment i control, condició indispensable per a l'alliberament d'OMG (Organisme Modificat Genèticament) al medi ambient, segons la pròpia legislació euro-

pea.

- El govern de la Generalitat segueix una política d'ocultació i negació sistemàtica del fenomen de la contaminació genètica. Amb tot, malgrat la falta de mitjans i les traves interposades per l'administració, durant l'any 2005 van poder ser confirmats nou casos nous de contaminació a Catalunya i l'Aragó ("La coexistència impossible"; Assemblea Pagesa, Plataforma Transgènics Fora! i Greenpeace; 2006). Aquests casos de contaminació demostren que la coexistència entre conreus transgènics, ecològics i convencionals és impossible productivament, socialment i ecològicament. L'existència d'agricultura transgènica en una regió hi fa impossible la de cap altre tipus d'agricultura.

- El Departament d'Agricultura Ramaderia i Pesca (DARP) i el Govern d'"esquerres" ens amenacen des de fa més d'un any amb l'aprovació d'un Decret de Coexistència entre conreus convencionals, ecològics i transgènics, que representa la sentència de mort de l'agricultura ecològica: el seu objectiu polític és legalitzar la imposició de l'agricultura transgènica a Catalunya, la seva expansió desbocada i la generalització de la contaminació genètica associada.

- Mentre arreu del món apareixen cada cop més estudis que demostren les alarmants conseqüències per al medi, la salut i el conjunt de la societat intrínseques a l'aplicació agrícola de l'enginyeria genètica, el govern de la Generalitat rebutja sistemàticament els informes elaborats per científics i centres de recerca independents que mostren les evidències dels perills reals i potencials dels OMG.

D'acord amb tot el que ha estat expo-

sat, la Plataforma Transgènics Fora! i altres col·lectius exigim, dins la campanya "Per un món lliure de Transgènics":

- Que Catalunya es declari Zona lliure de transgènics (com ja han fet unes 80 regions europees), per tal de garantir el dret de productores i consumidores a una agricultura i una alimentació realment lliure de transgènics.

- Donades les condicions d'absoluta manca de seguiment i control, que el govern de la Generalitat assumeixi la seva responsabilitat i les seves competències i impedeixi la distribució, venda i sembra de llavors de varietats transgèniques dins el territori català des d'aquesta mateixa temporada. Així mateix, exigim també que doni explicacions sobre els nombrosos casos de contaminació genètica de la producció convencional i ecològica catalana que s'han produït durant la darrera legislatura i que informi de quines mesures té previst implementar per tal que es compleixi la legislació europea en matèria d'alliberament voluntari d'OMG al medi i en matèria d'etiquetatge.

- La retirada definitiva del projecte català de Decret de Coexistència entre conreus transgènics, convencionals i ecològics.

- Que el govern de la Generalitat se sumi a la petició de 10 anys de moratòria per al conreu i experiment transgènic que ha estat elaborada per diferents col·lectius i administracions regionals europees i que serà presentada properament al Parlament europeu.

- L'acabament de la criminalització i persecució judicial i política de l'oposició popular catalana als transgènics i que es retirin els càrrecs contra Albert Ferré i Josep Pàmies.

> EL MOVIMENT

Manifest contra la construcció a Catalunya d'un Cementiri Nuclear Centralitzat

Coordinadora Anticementiri Nuclear de Catalunya

Davant del pla de l'Empresa Nacional de Residus Radioactius (Enresa) de construir un cementiri nuclear centralitzat (Magatzem Temporal Centralitzat, MTC) per albergar els residus radioactius d'alta activitat generats per totes les centrals nuclears de l'Estat espanyol, i coneixedors que la generació de residus radioactius d'alta activitat és un fet tècnicament inevitable produït per les centrals nuclears i que la seva gestió és encara un tema per resoldre a escala mundial.

Atès el seu alt nivell de radioactivitat que persisteix durant centenars de milers d'anys i el seu elevat potencial radioactiu que suposa un greu problema ambiental, una amenaça per la salut pública, i que hipoteca dràsticament les nostres futures generacions i entenen que l'anomenat Centre Tecnològic Associat al Cementiri Nuclear no seria altra cosa que un reactor nuclear experimental en tècniques de transmutació, amb tots els riscos que això comportaria, essent aquesta una opció tècnicament inviable a curt o mig termini com a solució al problema dels residus.

Partint del fet que l'elevat cost de la gestió dels residus radioactius que, segons Enresa, pujaria prop de 13.800 milions d'euros (calculat només fins a l'any 2070), serà sufragat majoritàriament amb diners públics i preocupats per les estratègies d'Enresa encaminades a encoratjar, amb compensacions econòmiques (amb diners públics), als alcaldes dels municipis perquè s'ofereixin candidatures per albergar el cementiri nuclear centralitzat.

Convençuts que aquest problema de marcat caràcter col·lectiu no es pot resoldre sense un previ consens social i polític, amb participació dels agents interessats, sense oblidar les organitzacions ecologistes i ciutadanes, i entenen que Catalunya, amb tres centrals nuclears en funcionament i una central nuclear en fase de desmantellament, ja ha hipotecat greument el seu futur, assumint els riscos potencials dels residus radioactius d'alta activitat des de l'inici del seu funcionament.

Diverses persones i organitzacions ecologistes i socials hem constituït la Coordinadora Anticementiri Nuclear de Catalunya i estem portant a terme una campanya per evitar la instal·lació.

Per a més informació i adherir-se a la campanya: www.cementirinuclarno.tk

FINIS AL 15 D'OCTUBRE**DISSABTE 16 DE SETEMBRE**

XERRADA SOBRE SALVADOR SEGUÍ a la sala d'actes de l'Ajuntament de Tornabous, a càrrec d'Emili Corvairarte.

INTENT D'OCCUPACIÓ A NOU BARRIS (Barcelona) acaba amb sis detinguts. Els ocupants denuncien que l'actuació dels mossos d'esquadra fou il·legal, a l'accedir a l'interior de l'edifici sense ordre judicial. Amics, famílies i diverses entitats de Nou Barris es concentren al vespre a la comissaria de les Corts per demanar la seva llibertat.

ELS OCCUPANTS DE L'ESPAI ALLIBERAT PER LA CULTURA (també conegut per Bahía), al barri de Sant Andreu, denuncien l'entrada d'una dotació de mossos d'esquadra dins del seu local, segons els "de manera il·legal i totalment desproporcionada per tal d'identificar les persones que es trobaven a dins". Anuncien possibles accions judicials. (CI)

JORNADA DE PORTES OBERTES a la masia ocupada Kan Yakari, de Begues. (CI)

II TROBADA DE GRUPS de la Conca de l'Ebre a Saragossa.

MEMBRES DE SALVEM L'EMPORDÀ REALITZEN UNA ACCIÓ contra el camp de golf de Garrigó, canviant el nom del poble de Garrigó del poble per Garrigó i repartint fulles informatives sobre la qüestió. (CI)

FINALITZA EL FESTIVAL DE VÍDEO "TRANZMARIKABOLLO", celebrat a Barcelona els dies 14, 15 i 16 de setembre. (CI)

LA COMPANYIA CIUTADANA CAN RICART emet accions simbòliques per aturar la destrucció parcial d'aquest espai que pretén l'Ajuntament de Barcelona. Es presentaran a la Rambla del Poble Nou i amb els diners recaptats per les accions (un euro cada una) es finançaran actuacions ciutadanes per tal d'aturar l'enderroc parcial de Can Ricart. (CI)

DIUMENGE 17 DE SETEMBRE

MÉS DE 1200 PERSONES MOSTREN EL SEU REBUIG la construcció d'un macropolígon logístic (CIM) al Penedès, manifestant-se per l'Arboç. (CI)

SURTEN EN LLIBERTAT AMB CÀRRECS els detinguts dissabte 16 de setembre en un intent d'ocupació a Nou Barris. Se'ls acusa de desobediència, dany i usurpació. Els ocupants consideren que en no haver-hi cap mena de denúncia per part del propietari, es pot

considerar el desallotjament totalment il·legal. (CI)

S'ACONSEGUEIX OCUPAR TRES CASES al barri de Poble Nou de Barcelona, malgrat el fort desplegament policíac. Es tracta de tres cases abandonades al carrer Guillem de Llúria.

DILLUNS 18 DE SETEMBRE

JUDICI PER DEMANDA PENAL INTERPOSADA PER SEAT contra el Sindicat del Metall del Baix Llobregat de la CGT, per repartir un full informatiu denunciant un grup d'encarregats que testificaren en un judici contra treballadors de Seat. Al jutjat nº15 de Barcelona.

INTENT D'OCCUPACIÓ AL BARRI DEL CLOT de Barcelona, que acabà també amb detinguts. Un grup de persones va ocupar una casa al carrer Castillejos, 216 i van ser desallotjats, amb quatre detinguts. Es va realitzar al vespre una concentració amb la participació d'una trentena de persones a la comissaria de Les Corts, on també foren traslladats els detinguts. A la nit foren alliberats, amb càrrecs d'usurpació i en un cas, de desobediència. (CI)

NOVA OCUPACIÓ A INCA, MALLORCA, per tal de fer un Ateneu Popular, gestionat pel col·lectiu Poble Llibertari. El mateix dia es produeix una nova ocupació a Sabadell, al carrer Comptes 55. (CI)

DURANT LA LECTURA DEL PREGÓ DE LES FESTES DE LA MERCÉ, unes 30 persones van protestar per la llibertat dels empresonats del cas del 4F. També hi hagueren pancartes contra l'ordenança del civisme. (CI)

DIAMARTS 19 DE SETEMBRE

LA CGT DE CATALUNYA DEMANA SOLIDARITAT vers el company Emiliiano Jiménez 'Emi', secretari general de la Secció Sindical de CGT a SAS Abrera, sancionat amb 21 dies de suspensió de feina i sou per haver realitzat assemblees informatives dintre de la seva empresa.

DIAMARTS 20 DE SETEMBRE

SET MILIONS DE RAONS PER REBUTJAR EL CEMENTIRI NUCLEAR: Presentació de la Coordinadora Anticementiri Nuclear de Catalunya, a la Sala Hortensí Güell del Centre de Lectura de Reus.

DIJOUS 21 DE SETEMBRE

A JUDICI PER ENSENYAR UNA ESTELADA en un partit del Girona-Osca. Un jove es jutja a Girona per haver ensenyat una estelada a Osca, podent

ser condemnat a una sanció de fins a 3000 euros per "fomentar la violència a l'esport". (CI)

DIVENDRES 22 DE SETEMBRE

JUDICI PER LA DEMANDA interposada pel company i delegat a la Seat Andrés Villalba contra Seat. El company ha estat sancionat amb 60 dies de feina i salari per repartir un full informatiu denunciant un grup d'encarregats que testificaren en un judici contra treballadors de Seat. Al jutjat nº15 de Barcelona.

LA FEDERACIÓ METAL·LÚRGICA DE LA CGT rebutja la concessió de la Creu de Sant Jordi a l'expresident de Seat Andreas Schiele, i anuncia el seu suport a les accions i protestes que els acompanyats de Seat prenguin contra aquesta decisió.

MEMBRES DE LA PLATAFORMA TARRAGONA PATRIMONI DE LA PAU són identificats (a comissaria) per part de la policia municipal, mentre realitzaven una protesta contra la presència d'un bus de reclutament de l'exèrcit a la ciutat de Tarragona.

NOVA OCUPACIÓ A INCA, MALLORCA, per tal de fer un Ateneu Popular, gestionat pel col·lectiu Poble Llibertari. El mateix dia es produeix una nova ocupació a Sabadell, al carrer Comptes 55. (CI)

DURANT LA LECTURA DEL PREGÓ DE LES FESTES DE LA MERCÉ, unes 30 persones van protestar per la llibertat dels empresonats del cas del 4F. També hi hagueren pancartes contra l'ordenança del civisme. (CI)

DISSABTE 23 DE SETEMBRE

EN EL CONTEXT DE LES FESTES DE SANTA TECLA a Tarragona, amb la plaça del Rei de gom a gom, va ser desplegada una pancarta amb el lema "Fora vaixells de guerra" des de la torre del Pretori Romà.

NOVA MANIFESTACIÓ AL PENEDÈS contra la construcció del CIM. Aplegà unes 1.200 persones a Banyeres. (CI)

NOVA OCUPACIÓ A LA SERRA DE COLLESOBLA (Barcelona). Es tracta d'una vivenda abandonada a la zona de les Planes.

DIUMENGE 24 DE SETEMBRE

EL PRES EGARENC ZÍGOR Larredonda finalitza la seva vaga de fam en suport al pres De Juana Chos. (CI)

DILLUNS 25 DE SETEMBRE

PROTESTES DURANT EL LLIURA-

MENT DE LA CREU DE SANT JORDI al president de Seat a les portes del Liceu per part de treballadors i acompanyats de l'empresa automobilística. Es va realitzar una concentració sorollosa a les portes del teatre del Liceu.

DIMARTS 26 DE SETEMBRE

DESALLOTJAT EL CENTRE SOCIAL OCUPAT "La Krispa" de Cornellà de Llobregat, amb un impressionant dispositiu policial. Es realitzà una primera concentració que arribà fins a les portes del jutjat i aplegà una trentena de persones, realitzant-se una manifestació posterior al vespre pels carrers de la ciutat. Els ocupants denuncien l'actuació policíaca posterior, ja que quinze persones van haver de ser ateses a centres sanitaris després de la manifestació. (CI)

BOICOT A LLEIDA contra la conferència d'un empresari israelià que té l'empresa al que va ser el poble palestí de Salaf, destruït durant la guerra de 1948. (CI)

DIJOUS 28 DE SETEMBRE

CONCENTRACIÓ DAVANT DELS JUTJATS DE SABADELL per la readmissió del company Josep Maria Pi, treballador de l'empresa SMATSA. **APALLISAT A L'HOSPITALET DE LLOBREGAT** un vaguista de Mercadona, mentre li deien "Esto por lo de Mercadona". (CI)

DIVENDRES 29 DE SETEMBRE

NO AL CIM DEL PENEDÈS: corbats a Llorenç, que aplegà unes 140 persones. (CI)

DISSABTE 30 DE SETEMBRE

"NO TINDRÀS UNA CASA EN LA PUTA VIDA": entre 10.000 i 15.000 persones es manifestaren pels carrers de Barcelona, convocats per la secció sindical de CGT de Parcs i Jardins. Es denuncia Parcs i Jardins per negligència en la mort d'un treballador.

DUES EXCAVADORES MUNICIPALS proven de foradar la pista de basquet

Manifestació festiva i reivindicativa que s'inicià amb diverses marxades que sortiren dels barris (Nou Barris, Gràcia, Elxample i Sants) fins al centre de la ciutat. Durant la matinalada es va realitzar una acampada simbòlica de protesta a la plaça Catalunya que va ser desallotjada per policia municipal i mossos d'esquadra. (CI)

JORNADA FESTIVA I REIVINDICATIVA A BERGA: van ser canviats els noms de fins a onze carrers i dedicats a obrers i obreres combatius del segle passat; fent jocs per a la canalla i actuacions musicals davant les identificacions i fotografies que practicava la policia municipal. (CI)

UN JOVE ES DETINGUT A SABADELL, i denuncia maltractaments i vexacions per part de la policia nacional.

DIUMENGE 1 D'OCTUBRE

"ATUREM LA GUERRA, FORA LES FORCES D'OCCUPACIÓ". Manifestació a Barcelona organitzada per la Plataforma Aturem la Guerra, amb la participació d'unies 4000 persones segons els organitzadors. (CI)

NO AL CIM DEL PENEDÈS: concentració informativa a la plaça de braus de Tarragona mentre es realitzava un concurs de castells. (CI)

REALITZACIÓ DE DIVERSOS TALLERS convocats per l'Assemblea Popular per una Vivenda Digna a Barcelona, amb la participació d'unies 200 persones. (CI)

PARAULES PER LA PAU: com cada primer diumenge de mes, concentració a Tarragona contra la presència de vaixells de guerra al port de la ciutat.

"VEI DETINGUT I APALLISAT. PROU REPRESSIÓ". Aquest era el lema de la manifestació que recorregué Sabadell en solidaritat amb el jove detingut el dia anterior. (CI)

DILLUNS 2 D'OCTUBRE

CONCENTRACIÓ CONTRA LA SINISTRALITAT LABORAL davant dels jutjats de lo social de la Ronda Sant Pere de Barcelona, convocats per la secció sindical de CGT de Parcs i Jardins. Es denuncia Parcs i Jardins per negligència en la mort d'un treballador.

DUES EXCAVADORES MUNICIPALS proven de foradar la pista de basquet

del parc construït pels veïns a l'anomenat "Forat de la Vergonya" de Barcelona, amb un desmesurat dispositiu policíac contra els veïns, saltant-se els acords negociats al seu moment per l'ajuntament amb diverses entitats veïnals. (CI)

FUGA RADIATIVA A L'ATMOSFERA de la central nuclear d'Ascó. En tant sols 4 minuts es va alliberar el total de radiació permesa per a tot un any.

DIMARTS 3 D'OCTUBRE

CONTINUA EL DESPLEGAMENT POLICÍAC d'antidisturbis i de treballadors municipals al Forat de la Vergonya de Barcelona, realitzant-se una primera concentració de protesta, que aplegà unes cent persones. (CI)

DURANT LA INAUGURACIÓ DE LA NOVA FACULTAT DE GEOGRAFIA I HISTÒRIA al centre de Barcelona, el nou alcalde Jordi Hereu va ser xiutat per un grup de gent que demanava la llibertat dels joves del cas 4F. A aquests es van afegir diversa gent que va anar arribant des de l'anomenat "Forat de la Vergonya".

DIMERCES 4 D'OCTUBRE

PRESENTACIÓ DE DEMANDA per drets fonamentals per part del company Martín Fàz al jutjat social nº15 de Barcelona. Recordem que aquest company ha patit una sanció de 4 mesos de suspensió de feina i salari.

DIJOUS 5 D'OCTUBRE

MANIFESTACIÓ CONTRA EL DESALLOTJAMENT del "Forat de la Vergonya", que aplegà diverses centenars de persones. Un cop desconvocada, malgrat el fortíssim desplegament policíac, es produïren diversos incidents i detinguts, amb burda manipulació mediàtica posterior.

DIVENDRES 6 D'OCTUBRE

CARABASSA PER A ARTUR MAS. Membres de la companyia contra el CIM del Penedès entregaren una carabassa al candidat de CiU Artur Mas a Vilanova, simbolitzant la mala gestió política del seu partit. (CI)

DESALLOTJAMENT D'UNA ACADÈMIA ABANDONADA ocupada a Virrei Amat. Els ocupants denuncien que el desallotjament es produí de manera il·legal. (CI)

"ABAJO A LA IZQUIERDA": jornada de solidaritat amb les lluites de Mèxic (Chiapas, Oaxaca, Atenco...), organitzada pel Col·lectiu de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista i el Centre Social

de Sants, amb un acte-assemblea, concert i sopar.

DISSABTE 7 D'OCTUBRE

DIA D'ACCIÓ PELS DRETS DE LES PERSONES IMMIGRANTS. Arreu d'Europa diverses organitzacions i moviments socials convoquen diverses mobilitzacions en aquesta data (recordatori dels esdeveniments de Ceuta i Melilla del 2005 quan centenars d'immigrants van saltar les tanques de la frontera). A Barcelona es realitzà una manifestació pels drets dels immigrants, amb el suport de la CGT.

CARABASSA PER A MONTILLA

Membres de la companyia contra el CIM del Penedès entregaren una carabassa a Josep Montilla, protestant per la mala política territorial de l'actual govern de la Generalitat. (CI)

DIUMENGE 8 D'OCTUBRE

POSA-LI SAL A LA TEVA VIDA. Un grup de joves protestaren durant un acte del PP al barri de Les Corts de Barcelona, abocant diversos quilos de sal sobre la fideuà que el PP oferia, mentre distribuïen octavets amb aquest eslogà.

DILLUNS 9 D'OCTUBRE

SUSPENSA LA CIMERA DE MINISTRES EUROPEUS DE L'HABITATGE que s'havia de fer a la ciutat de Barcelona al novembre. Segons l'agència de notícies Lberinfo, la decisió es va prendre el mateix dia 2 d'octubre, per les dificultats de respondre a les crítiques sobre la situació d'habitatge al mig de la companyia electoral. Tot i això, l'excusa oficial que es va donar van ser els incidents produïts al davant del MACBA de Barcelona el dijous 5 d'octubre. (CI)

DIMARTS 10 D'OCTUBRE

PRESENTACIÓ A BARCELONA de la Coordinadora Anti Cementiri Nuclear. Als locals de la Fundació Terra.

DIAMARTS 11 D'OCTUBRE

PRESENTACIÓ DEL DOCUMENTAL "EL MIL" de Martina Lohar, al CCCB de Barcelona. Amb la participació de la realitzadora i de Txema Bofill i Ricard de Vargas Golorons, de l'Ateneu Enciclopèdic Popular. (CI)

DIJOUS 12 D'OCTUBRE

MANIFESTACIÓ ANTIFEIXISTA pels carrers de Barcelona. Amb un fortíssim desplegament policíac que practicament rodaja la manifestació, s'aplegaren unes 500 persones. Incidents a Reus en un acte antifeixista al qual es va presentar un grup de nazis (CI)

DIVENDRES 13 D'OCTUBRE

INICI DEL HACKMEETING A MATARÓ al Centre Social La Fibra. Els hack-meetings són trobades de gent per compartir coneixement sobre programari lliure, telemàtica, privacitat, criptografia, hacktivisme, etc. Aquest any es feia a Santiago de Chile i Chicago.

15 D'OCTUBRE

"A QUI S'HAURIA DE JUTJAR?" Tribunal Popular de l'Agricultura Transgènica, al convent de Sant Agustí de Barcelona. Convocat per la Plataforma Transgènica Fòra, en resposta al judici d'un company el proper 19 d'octubre.

> DELS MOVIMENTS

Tercera Trobada de col·lectius de la conca de l'Ebre**Col·lectiu Catalunya**

La derogació del transvasament de l'Ebre no ha reduït les amenaces als rius de la nostra conca: les ampliacions de regadiu (més de 600.000 Ha), les obres de regulació previstes en l'annex II del PHN o per les diferents Comunitats autònomes, la contaminació, augment de la salinització de l'aigua i destrucció d'ecosistemes fluvials, el creixement urbanístic descontrolat amb la seva exigència malversadora d'aigua, i el procés d'elaboració del nou pla de conca (de demarcació), posat ja en marxa per la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre. Totes aquestes amenaces exigeixen que ens tornem a engagar per a protegir la conca de l'Ebre des dels seus naixements fins al seu Delta.

Per això, el 16 de setembre es va fer a Saragossa la 3a Trobada de Grups de la Conca de l'Ebre. En la trobada es va parlar de l'organització de la gran assemblea popular de tardor a Saragossa i de propostes per a intervenir en el nou Pla de Demarcació. Entre els grups participants hi trobem la Plataforma en Defensa de l'Ebre, la Coordinadora d'Actuats per Grans Embassaments i Transvasaments, la Fundació Nova Cultura de l'Aigua - Ebre Viu, Ecologistes en Acció i diversos col·lectius aragonesos i navarresos de lluita contra projectes concrets.

Després d'anitzar alguns dels greus problemes que afecten a la conca del riu Ebre com són: les grans detracions de cabals previstes per l'ampliació de regadiu (més de 600.000 Ha en tota la conca) o transvasaments (el transvasament Xerta-Sènia); la reserva de cabals que estan fent les Comunitats Autònomes; el creixement urbanístic descontrolat amb la seva exigència malversadora d'aigua; els problemes de contaminació de les aigües; l'augment de la salinització; la colonització d'espècies invasores (com el musclo zebra); la destrucció d'ecosistemes fluvials; i la pèrdua del bon estat ecològic exigint per la Directiva Marc, els col·lectius assistents van prendre els següents acords:

-Exigir una moratòria a la construcció de grans embassaments i a l'engegada de nous regadius mentre es revisa el Pla de Conca o de Demarcació.

-Exigir els cabals ambientals en tota la conca i la paralització de nous embassaments fins que aquests cabals siguin assegurats.

-Exigir un compromís real de les Administracions en l'aplicació de la Directiva Marc de l'Aigua. En concret exigir un procés de participació en el Pla de Conca real, obert, proactiu, a tots els nivells i amb capacitat econòmica per a elaborar propostes i alternatives.

-Oposar-se el transvasament Xerta-Sènia.

-Demanar la dignificació del totà. També es va acordar convocar a tots els col·lectius de la conca a una Assemblea a Saragossa al mes de novembre.

> CONVOCATÒRIES

Manual de Comunicació per a la CGT de Catalunya

Secretaria de Comunicació CGT Catalunya

La Secretaria de Comunicació de la CGT de Catalunya ha editat un "Manual d'Ús per a les Secretaries o responsables de Comunicació de les Federacions, Sindicats i Seccions Sindicals de la CGT de Catalunya".

Aquest manual pràctic de comunicació social vol ser una eina de treball per al conjunt de la CGT de Catalunya en un tema com el de la comunicació que tot i tenir actualment una importància cabdal, entenem que des de la CGT ni se li està donant tota la rellevància que mereix, ni s'hi estan invertint prou esforços i mitjans.

L'objectiu d'aquest treball és aportar coneixements pràctics per a promoure la participació social en els mitjans de comunicació. Aquest manual pràctic de comunicació pot ser útil tant per a la CGT com per a la majoria d'organitzacions socials en la seva relació, no només amb els mitjans de masses, sinó també amb els anomenats alternatius o «altres» mitjans de comunicació.

En definitiva, aquest manual pretén facilitar i fomentar la participació en la teòrica «plaça pública» que són, ara per ara, els mitjans de difusió massius, i també en un espai, el dels mitjans d'informació alternatius, que cada dia es desenvolupa més com a alternativa de comunicació i transformació social.

Si hi esteu interessats podeu accedir al document en format pdf i descarregar-lo a:

http://www.cgtcatalunya.cat/Documents/manual_comunicacio.pdf

Llista d'Acció Social de la CGT

La Secretaria d'Acció Social de la CGT ha posat en marxa la llista de distribució Accionsocial-cgt@listas.nodo50.org, una llista d'acció social de la CGT a nivell de tot l'Estat espanyol. Podeu obtenir informació general sobre la llista a: <http://listas.nodo50.org/cgi-bin/mailman/listinfo/accionesocial-cgt>.

Un cop donats d'alta, per enviar missatges a la llista cal fer-ho a: accionesocial-cgt@listas.nodo50.org

EL 18 DE NOVEMBRE, CGT CONVOCA UNA CAMINADA POPULAR PER LA VIA DE TREN DE REUS A RODA DE BERÀ

Caminada reivindicativa pel ferrocarril al Camp

Joan Ramon Ferrandis Bresó, coordinador de Defensa del Ferrocarril de Tarragona de CGT

Les necessitats del Camp de Tarragona passen per un ferrocarril que vertebrí el territori, que doni servei real a la ciutadania, permetent el dret a la mobilitat de les majories, estem farts de veure passar l'AVE a 300 km/h perquè els executius es desplacin entre les grans ciutats, i que no puguem viatjar entre dues poblacions de la nostra pròpia comarca per manca de trens o fins i tot pitjor... per la seva inexistència.

El 99% de la població viatja en trens de rodalies i regionals, enfront de l'1% amb l'AVE, les inversions són del 97% per a l'AVE i del 3% per al ferrocarril convencional. Hem de caminar cap a un futur sostenible, lluny de la fastuositat de l'AVE, que crea barreres en les nostres comarques, transformant i deteriorant l'entorn de manera irreversible, consumint grans quantitats d'energia i creant una major dependència de les centrals nuclears.

Des de la Confederació General del Treball (CGT) hem apostat sempre per un transport públic, segur i de qualitat, de caràcter social i sostenible mediambientalment, com és el ferrocarril convencional, situant-nos en contra dels grans projectes d'infraestructures, principalment del tren d'alta velocitat. En un futur immediat, com a conseqüència de la privatització i en no atendre raons socials objectives, es podrien tancar estacions, suprimir parades i fins i tot trens, disminuint més encara la qualitat del servei ferroviari, tot això per rendibilitzar els comptes de resultats d'empreses privades/conces-

sionàries que explotarien aquest tipus de transport.

A les comarques de Tarragona en els últims 15 anys s'han tancat de manera permanent gran nombre d'estacions com Vila-seca, Altafulla, l'Espluga de Francolí, Alcover, Vilavella, Vilaverd, Salomó, Roda de Berà Nules-Bràfim i Marçà-Falset. Les estacions d'Ascó, Ribera-Roja, Flix, Móra la Nova, l'Hospitalet de l'Infant i Montblanc poden sofrir de manera immediata la pèrdua de personal. És paradoxal que convisquin en la mateixa comarca el malbaratament de l'AVE i la realitat d'estacions que no tenen ni enllumenat, com a les Borges del Camp, Marçà-Falset, Riudecanyes-Botarell o Guàrdies de Serra d'Almos, on els usuaris han d'utilitzar llanternes de mà per poder orientar-se a l'estació o creuar les vies. També segueixen oblidats projectes tan necessaris com el del baixador de la zona universitària de Reus, o continuen els 10 anys de provisionalitat de l'estació de Torredembarra (tercera esta-

ció de Tarragona en nombre d'usuaris), i al mateix temps no s'escaïmin esforços en la línia de l'AVE.

La reobertura de la línia Reus-Roda de Berà podria tenir un paper important en les comunicacions de les comarques de Tarragona, d'una banda donaria servei ferroviari a poblacions com el Morell, Puigdel·lí, Perafort, el Catllar, la Riera de Gaià i la Pobla de Montornès, i per una altra podria connectar de manera directa, segura i fiable l'estació de l'AVE del Camp de Tarragona i l'aeroport, amb les ciutats de Tarragona, Reus i Valls, per mitjà d'un tren lleuger que aprofitaria tant el traçat de l'antiga via Reus-Roda com de les línies existents per Sant Vicenç de Calders-Valls-Reus-Tarragona.

La creació d'aquesta nova xarxa de servei de rodalia o regionals formaria un doble anell ferroviari en forma de "vuit", que amb poques modificacions en el disseny de la infraestructura, permetria explotar uns combois lleugers, que podrien

circular amb una freqüència i uns temps més que competitiu per unir, d'una manera alterna, les principals estacions del Camp de Tarragona entre elles, així com amb l'aeroport i l'estació d'AVE de Tarragona-Perafort.

La proposta de La Confederació General del Treball, en definitiva, és la defensa d'un ferrocarril públic, de qualitat, segur, social i sostenible, i de les aportacions econòmiques necessàries per a la seva explotació.

Per a això proposem:

-Augmentar el trànsit de mercaderies per ferrocarril (el 94% d'elles circulen per carretera), condicionar les instal·lacions del port de Tarragona per donar una resposta àgil a la distribució d'aquestes per ferrocarril, així com les terminals de Constantí i Tarragona Classificació.

-Millorar el servei de trens regionals, tant en freqüències com en qualitat de serveis, reobrint les estacions tancades en els últims anys.

-Estendre la xarxa de rodalia de Barcelona fins a Tarragona i Reus, incrementant el servei prestat a l'usuari en les estacions.

-Reobertura de la línia Roda de Berà-Reus, unint l'aeroport i la nova estació de l'AVE amb Tarragona, Reus i Valls, per mitjà d'una xarxa ferroviària lleugera que utilitzaria els traçats ferroviaris existents.

El pròxim 18 de novembr, la CGT ha convocat una caminada reivindicativa per l'antic traçat del ferrocarril que unia Reus i Roda de Berà, pel tram La Pobla de Montornès-el Catllar, amb la intenció de presentar públicament una alternativa ferroviària sostenible, per comunicar el Camp de Tarragona i el Baix Gaià.

'El tsunami urbanizador', un llibre de Ramón Fernández Duran publicat per Virus Editorial sobre l'especulació immobiliària i molt més

Col·lectiu Catalunya

L'Estat espanyol s'ha convertit en el país europeu amb major nombre d'habitats per mil habitants, és capdavanter europeu també en quilòmetres d'autopistes i autopistes, i aviat ho serà en línies d'alta velocitat ferroviària.

A l'Estat espanyol es troben set de les onze majors constructores del món, el major gestor d'autopistes, les majors immobiliàries i els majors operadors turístics... però no hi ha cap empresa indus-

trial puntera.

Una legislació especialment laxa quant a requalificacions de terrenys, l'absència de control sobre els preus finals -promesa d'una especulació sense límits- i l'entrada massiva de capital estranger (en bona part negre), per una conjuntura internacional favorable, juntament amb els baixos tipus d'interès i l'absència d'habitats de lloguer o de pisos de protecció oficial han afavorit un boom immobiliari que, com "llengua de lava urbanitzadora", ame-

naça amb cobrir gran part del territori peninsular -en especial, aquelles zones amb majors problemes d'aigua- i destruir les nostres ciutats, engolides per l'expansió i reestructuració metropolitana.

La raó d'aquest creixement desaforat de la construcció de vivendes (de primera o segona residència), oficines, infraestructures de transport o de logística, camps de golf, parcs temàtics, centres comercials, etc., és sens dubte els alts beneficis que augu-

ra a les constructores i al capital especulatiu; i el "efecte riquesa" (relatiu) i de creació de treball (passatger) que li acompanya. Però el resultat cert és una acció devastadora sobre el medi ambient, l'endeutament de per més de quinze anys d'una quarta part de la població i una "bombolla immobiliària" que amenaça amb explotar en qualsevol moment, provocant una recessió sense precedents que pot convertir el "miracle espanyol" en un autèntic malson per a la majoria.

SENSE FRONTERES

La repressió del Govern Marroquí sobre el poble saharauí suposa un constant oblit dels drets humans però alhora també del dret internacional

La solidaritat amb el Sàhara es mostra de molt diverses maneres

Presenten una querella contra alts militars marroquins per presumptes delictes de genocidi, tortures, detencions il·legals, segrests i desaparicions

Continua la repressió brutal al Sàhara Occidental

Col·lectiu Catalunya

El govern del Marroc continua exercint una repressió brutal i salvatge als territoris del Sàhara Occidental que té ocupats des de fa prop de trenta anys.

Les lluites i reivindicacions de la població saharauí contrària a l'ocupació marroquina són durament reprimides: detencions, pallisses, tortures, assassinats, control policial i militar... són la resposta del Marroc a les ansies de llibertat dels saharauis. Davant d'això, les associacions de solidaritat amb el poble saharauí que funcionen a l'Estat espanyol segueixen amb la seva campanya de pressió i denúncia.

Amb motiu de la pròxima visita de José Luis Rodríguez Zapatero al Marroc, la Coordinadora Estatal d'Associacions d'Amics del Poble Saharaui va manifestar la seva preocupació per la situació dels ciutadans saharauis en els territoris ocupats, i van sol·licitar al president espanyol que pressionés el Marroc perquè convoqués el tantes vegades demorat referèndum d'autodeterminació.

La Coordinadora Estatal d'Associacions d'Amics del Poble Saharaui denuncia que en els campanyes saharauis la situació humanitària és cada vegada pitjor, amb retallades pressupostàries de diferents organismes internacionals, que afecten a l'alimentació i la sanitat. Quant als territoris ocupats, els reiterats informes del Consell General de l'Advocacia i els d'associacions pels drets humans marroquines, constaten que la repressió sobre la població autòctona és diària i desproporcionada, quan només es demana el compliment de les resolucions de les Nacions Unides.

Enfront de la visita institucional de Zapatero al Marroc, la Coordinadora insisteix en l'estancament de les iniciatives diplomàtiques del Govern espanyol per complir amb aquestes resolucions de Nacions Unides, que consideren l'Estat espanyol potència administradora dels territoris ocupats i determinen com a única solució la convocatòria d'un referèndum d'autodetermi-

nació.

La Coordinadora d'Associacions d'Amics del Poble Saharaui exigeix al president espanyol que faci valer el Dret Internacional, d'una banda, pressionant el Marroc perquè convoqui el referèndum. Per una altra banda, instant-lo que respecti els Drets Humans en els territoris ocupats, que en els últims mesos són víctima d'una repressió sense precedents.

La Coordinadora recorda que han transcorregut trenta anys des que l'últim govern espanyol no democràtic va abandonar el Poble Saharaui. Des de llavors, l'òbit, la guerra, la diàspora i, ara, la repressió han afegit sofriment sobre el sofriment, sense que cap govern s'hagi emprat a fons per esmenar aquella injustícia.

La Coordinadora considera molt probable que el Govern del Marroc aprofiti per presentar a Zapatero el Pla d'Autonomia del Sàhara: davant d'això, recorden al president espanyol que qualsevol solució que no passi per la convocatòria del referèndum d'autodeterminació, segons resolucions de la ONU, és un pla abocat al fracàs i a l'estancament, que no farà res més que allargar i allunyar una solució política justa per al Sàhara i que incrementarà la tensió política en la zona i el sofriment dels uns i els altres.

No es pot avalar un pla que no compleixi les lleis internacionals i

que abandoni els saharauis, sigui en el desert o en els territoris ocupats, recorda finalment la Coordinadora d'Associacions d'Amics del Poble Saharaui.

Querella contra els militars

Per altra banda, diverses ONG van presentar el 15 de setembre una querella a l'Audiència Nacional contra militars marroquins per presumptes delictes de genocidi, tortures, detencions il·legals, segrests i desaparicions contra el poble saharauí.

Els querellants són l'Associació de Familiars de Presos i Desapareguts Saharauis (AFAPREDESA), l'Associació Pro Drets Humans d'Espanya (APDHE), la Federació Estatal d'Institucions Solidàries amb el Poble Saharaui (FEDISAH) i la Coordinadora Estatal d'Associacions Solidàries amb el Poble Saharaui (CEAS-SAHARA).

Entre els querellats es troben Dris Basri, exministre d'Interior del Marroc; Hamidou Lanigri, actualment director general de la Seguretat Nacional marroquina; i Yassine Mansouri, exdirector general de la Direcció General d'Estudis i Documentació i conseller especial del rei del Marroc.

La querella també està dirigida contra Abdelhak El Kadiri, exdirector general de la Direcció Gene-

ral d'Estudis i Documentació; Abdelasis Bannani, general major de les Forces Armades Reials; Housni Ben Sliman, general de la Gendarmeria Reial Marroquina; Ben Hima, comissari de la Direcció General de la Seguretat nacional del Aaiún i actualment comissari en Agadir; i Abdelhafid Ben hachem, cap de la Direcció General de la Seguretat Nacional.

Els fets denunciats comencen el 1975, quan, després de la signatura dels Acords Tripartits de Madrid, Espanya va marxar de la seva província número 53 i el Regne del Marroc va envair el Sàhara Occidental mitjançant una cruenta guerra contra el poble saharauí que va durar 16 anys.

Els querellants sostenen que el poble saharauí ha sofert una violació greu, massiva i sistemàtica dels drets humans en haver estat exterminat part d'aquest.

En la querella es denuncia de forma detallada el segrest, empresonament i desaparició de centenars de saharauis, durant els anys 1975 i 1980, que en la seva majoria tenien la nacionalitat espanyola i que van ser empresonats per les forces d'ocupació marroquina.

Un total de cinc-cents vint-i-sis saharauis es troben desapareguts sense que les seves famílies tinguin cap coneixement del seu parador i negant-los l'Estat marroquí qualsevol notícia sobre ells o del lloc on es troben.

Boicot a un segell commemoratiu de les relacions Espanya-Israel

Sindicat Federal de Correus CGT

A la fi d'agost, davant la prevista emissió de 600.000 segells de correus en commemoració del "20 aniversari de l'establiment de relacions diplomàtiques Espanya-Israel", la CGT va sol·licitar a Correos i als Ministeris d'Economia i Hisenda i Foment que paralitzessin la seva posada en circulació, per entendre que era totalment inoportú i fora de lloc que se celebrés absolutament res amb l'Estat d'Israel.

Davant la decisió de Correos de seguir endavant posant-lo en circulació a partir de l'1 de setembre, la CGT va acordar demanar als usuaris del correu que boicotejessin aquest segell, no comprant-ne cap d'aquesta commemoració i optant per altres models de segells.

Barcelona surt al carrer en contra de la guerra

Kaosenlared.net

Unes 1.500 persones es van manifestar el dia 1 d'octubre pels carrers de Barcelona, convocats per la Plataforma Aturem la Guerra - constituïda contra la Guerra d'Iraq i que agrupa diverses organitzacions polítiques, socials i sindicals -, sota el lema "Fora totes les tropes. No a l'ocupació de l'Iraq i Palestina".

La manifestació va comptar amb una important representació palestina, amb pancartes de les distintes organitzacions que impulsen la solidaritat amb els pobles de l'Orient Mitjà sotmesos a l'agressió militar de les grans potències, especialment els EUA i l'Israel. Durant el recorregut es van cridar consignes que denunciaven els fets i exigien la retirada de les tropes i la fi de les agressions a l'Iraq, l'Afganistan i Palestina.

La denúncia de l'enviament de les tropes espanyoles al Líban també va ser cridada per bona part dels manifestants. Segons portaveus de la Plataforma, aquesta consigna no figurava entre els lemes unitaris de la marxa per l'oposició a ella d'alguns dels participants, entre els quals es trobaven els dirigents d'ICV-EUiA que donen suport a la presència de tropes espanyoles al Líban.

SOCIAL

En campanya electoral un vot bé pot valer l'atac contra les minories i la pèrdua dels mínims valors de respectes cap a l'altre

Memòria històrica no per fer revenja sinó per no oblidar el nostre passat

BALA PERDUDA

2 + 1 = infinit

Toni Álvarez (Assemblea Antimilitarista de Catalunya)

Quant són dos més un? La resposta és fàcil: tres. La diferència ve donada per les coses que es poden fer si som dos o si som tres. Deixant de banda les coses que segurament esteu pensant, les persones que participem en moviments socials estem acostumats a notar aquesta subtil diferència, de ser un més o no ser-ne, a les accions que intentem portar a terme, sobretot al carrer. Aquesta manca ve donada per factors molt variables: la falta d'informació de l'acte per realitzar, la mandra o descuit de les persones que havien de venir, nous plans que sorgeixen molt més interessants que anar a una cita on el més segur és que tindrem problemes (normalment amb les forces de seguretat) i així un llarg etc.

Així, sense cap ànim de jutjar, ens trobem que accions planejades amb cura i mirament han quedat penjades o no han lluit prou per la manca d'aquestes persones, a vegades perquè havien dit que podrien venir i en la majoria de casos perquè ni ho sabien. Quantes vegades no hem escoltat (i dit) el sabut "si m'hagués assabentat abans" un cop s'ha fet o deixat de fer l'acció?

Ja sabeu de la necessitat de ser-hi al carrer, de fer front als nous formats militaristes que tenen el seu màxim exponent en els autobusos i furgonetes itinerants, una presència antimilitarista que no necessita ser multitudinària però sí constant, que serveixi per visualitzar la vergonya del que prediquen i ajudi a apostar a la nova fe de la farsa Pau. És aquí on constatem i trobem a faltar a aquesta persona, que sabem que existeix i que amb informació s'afegiria a aquesta petita i contundent desobediència frontal i vital. Dos mans que aguantin una pancarta, o que reparteixi unes perilloses octavetes amb versos de la Gloria Fuertes, tant és. El fet és no deixar sols aquells autobusos d'ignominia i vergonya que intenten passar desapercebuts tot i que diguin el contrari. Sabem de les improvisacions provocades per no tenir (ni ganes) el nostre servei secret, de la incontrolat que provoca ser observat i fotografiat per les forces armades, del temps que s'està de peus esperant que marxin... però, i la satisfacció de veure com marxen quan ens veuen aparèixer?, de saber que no anticipen les seves visites a la seva pàgina web accentuant el sentiment de visites non grates?... Si hi fossin les teves mans dos i un mai més no serien tres.

La darrera campanya electoral catalana destapa expressions clarament xenòfobes entres els candidats

La intoxicació mediàtica sobre el fet migratori

SOS Racisme Catalunya

Des de l'estiu i coincidint amb la convocatòria de les eleccions al Parlament de Catalunya estem assistint a un debat del fet migratori, per part de les diverses forces polítiques i dels seus representants, amb un to crispat, demagògic i en ocasions, fins i tot, racista que no ajuda a situar el tema sinó tot el contrari.

Estem assistint a un debat centrat en:

- El foment dels tòpics negatius envers la immigració que culpabilitzen a l'immigrant de les mancances socials, que tenim com a societat, i posa l'èmfasi en identificar la immigració com un perill pel nostre Estat de benestar.

- Incentivar debats simplistes sobre el fet identitari. Hem assistit a debats centrats en dubtar del sentiment de pertinença dels immigrants que viuen entre nosaltres, o bé, alertant que un increment de la immigració és un perill per a la identitat catalana.

- Realitzar uns plantejaments alarmistes fomentant la sensació d'invasió, d'allaus i de saturació de la capacitat per rebre més immigració.

- Barrejar temes i tractar la immigració de forma homogènia i unilateral, desviant tota l'atenció mediàtica cap al control fronterer i deixant de banda altres aspectes globals de les persones d'origen immigrant que porten molts anys vivint entre nosaltres. D'aquesta manera, sembla que no podem avançar en polítiques de ciutadania perquè el debat se centra exclusivament en temes d'estrangeria.

La immigració es torna a utilitzar per buscar rèdits electorals i com a moneda de canvi entre els partits per fer demagògia electoral. Des de SOS Racisme denunciem aquest tractament electoralista de la immigració.

Volem donar un toc d'alerta de les conseqüències d'utilitzar el fet migratori per "aconseguir vots", i exigir un plantejament seriós del tema apel·lant a la responsabilitat política.

En altres paraules, des de SOS Racisme denunciem la intoxicació mediàtica i la demagògia vers la immigració per part d'una part dels

representants polítics. Sembla ser que aquest és l'únic tema sobre el que tothom està capacitat per parlar, i l'únic tema en què la dita "tot val" és assumida sense la més mínima necessitat de reflexió i sense necessitat de fer cap exercici de responsabilitat.

Els discursos electoralistes responen a una realitat social i política arrelada des de fa anys, en la qual la immigració es percep i gestiona com un problema.

El clima social

Respon a una percepció de la immigració com a problema. La immigració últimament només ocupa els mitjans de comunicació per tractar el tema de les arribades de 'cayucos'. Aquest drama humà, junt a la percepció ja establerta que ja hi havia molts immigrants -les enquestes del CIS afirmen que part de la població quantifica el doble d'immigració de la que hi ha realment-, fa que sigui un dels problemes més importants que recullen les enquestes d'opinió pública. Però no podem obviar que aquesta preocupació ha estat creada mediàticament, i que si s'aprofundeix en l'anàlisi el ciutadà de a peu, respon que els problemes que més l'afecten personalment i individualment són altres: el déficit d'habitatge, els salaris, la precarietat laboral, etc.

El precari Estat de benestar que tenim fa que hi hagi mancances de

les que molts ciutadans culpabilitzen a la immigració, en un exercici d'anàlisi desvirtuat de les causes, exercici provocat per aquests discursos polítics, d'alguns mitjans de comunicació i d'altres agents, entrant en el circuit de retroalimentació dels tòpics i prejudicis.

El clima polític

Ve condicionat per una manca d'alternatives polítiques. A nivell estatal, el Govern del PSOE està paratitzat davant la crítica del PP i ha anat donant solucions pedaç a una situació que necessita un nou plantejament. L'única política establerta és anar donant respostes conjunturals. I últimament, sumar-se a un enduriment del discurs per donar una imatge de "pols ferm" davant l'opinió pública. S'estigmatitza al immigrant en situació irregular amagant hipòcritament que aquest col·lectiu beneficia a uns sectors de la societat. De la covardia política per abordar i fer un gir en les polítiques, s'ha passat a la defensa dels discursos més conservadors. El PP torna a repetir la seva estratègia xenòfoba, que tan bons resultats li va donar al 2000, de parlar d'efecte crida i de demanar un enduriment en la Llei d'estrangeria. Per cert, i aquí està el fet més impensable, elaborada per ells mateixos.

A nivell de Catalunya, aquest plantejament i joc estatal s'ha consolidat en la campanya electoral,

sumant-se altres forces polítiques. Des de aquí, volem incidir en alguns aspectes que els partits catalans haurien de tenir presents si no volen continuar en l'espiral de la demagògia i hipocresia:

- La immigració té les seves limitacions en les competències recollides a l'Estatut. Els controls d'entrada i l'anomenada política d'estrangeria continua essent estatal i per tant, centrar el debat de les propostes electorals en aquests temes és irreal i només pot respondre a una intenció de desvirtuar el debat i centrar-lo en allò que les enquestes diuen que donarà vots. Per què no parlen de les polítiques d'integració o de com es desenvolupen els drets socials recollits al mateix Estatut, i que podrien ajudar a la cohesió social? Per què centrar el debat en contingents i contractacions en origen, qüestions inoperants sense un canvi de política estatal?

- Quan parlem d'immigració cal ser rigorosos, fer afirmacions sense arribar al fons és irresponsable i hipòcrita. Si es parla de saturació del mercat laboral, s'han de dir les dades i les fonts per haver arribat a aquestes conclusions. Si es parla d'expulsar a tots els immigrants en situació irregular s'ha de dir com es farà, que potser enviaran una patrulla policial a cada casa? Si parlem de no donar més targes sanitàries, què proposem llavors? Repetim:

rigor i coherència en les propostes, no tot val per un grapat de vots.

Les conseqüències a llarg termini són el model de societat que construïm

Des de SOS Racisme volem recordar que aquests tipus de debat i discursos tenen conseqüències més enllà de la carrera electoral i per tant, i és aquest el nostre missatge, demanem responsabilitat. Ara mateix aquestes conseqüències són:

-Fomentar el racisme social: la legitimitat per part dels polítics dels tòpics negatius que es senten al carrer dona peu a un espai d'impunitat per les diverses manifestacions racistes i xenòfobes, des de les més violentes fins les subtils de la vida quotidiana.

Aquest tipus de discursos fomenten el caldo de cultiu per la xenofòbia i tiren per terra els esforços de molts agents socials, les iniciatives locals i fins i tot de Govern, que afavoreixen la convivència i la cohesió social. Assumir i aprovar un Estatut que per primer cop condemna el racisme i la xenofòbia no té sentit si les mateixes forces polítiques que el van impulsar i aprovar, no fan pedagogia social sobre el fet migratori, i l'utilitzen irresponsablement pel seu rèdit electoral.

-Perpetuar un model injust i ineficaç al no avançar en el debat. Es

desvirtua el debat real i necessari posant entrebancs per donar resposta al fet migratori de forma integral i global. Quina és la realitat? No tenim política migratòria, només política d'estrangeria basada en el control de fronteres. Des de el 2000, hem assistit a un enduriment de la Llei d'estrangeria amb l'objectiu del control de fluxos resultant alhora injust i inútil, doncs no ha servit pels seus objectius. Els discursos es basen en la hipocresia de estigmatitzar a les persones en situació irregular obviat que beneficien a uns sectors econòmics. Una demagogia que vincula exclusivament l'economia submergida a la immigració, quan aquesta forma part de manera estructural de la nostra economia. Un plantejament que obvia les desigualtats nord-sud, i que sota la bandera de la legalitat persegueix a les víctimes enlloc de fer front als que produeixen i es lucuren de la irregularitat.

-Validar el discurs propi de l'extrema dreta. Sempre hem alertat que basar els discursos en l'alarmisme i en la projecció en la immigració de totes les frustracions i deficiències que com a societat tenim només crea base social per l'extrema dreta, que és la que finalment treu profit del descontent social. Ara mateix ens preocupa i molt, el fet que aquests discursos ja estan ocupant aquest espai.

Volem donar un toc d'alerta i també fem una demanda pública d'uns compromisos a tots els partits catalans de realitzar una campanya electoral basada en l'ètica i a favor de tots els ciutadans siguem d'on siguem, que formem part de la societat catalana.

-Exigim l'aturada dels discursos desvirtuats i demagògics que busquen el rèdit electoral. Amb això no volem dir que no es pot parlar d'immigració, sinó que es parli amb rigor. El fet migratori és i serà

present, vulguem o no, els propers anys igual que altres canvis que com a societat tenim: l'envel·liment de la població, la globalització de les noves tecnologies etc. Igual que ningú amb una mica de sentit comú basa el seu discurs en alarmar o voler aturar aquests canvis, sinó en donar solucions i en fer propostes constructives, la immigració és un canvi que representa uns reptes a gestionar. Volem uns discursos fets amb grans dosis de pedagogia social. Hem de ser conscients de les dimensions de la qüestió i de les causes d'un model de globalització que crea desigualtats, conscients de la necessitat de respectar fermament els drets humans des de la nostra posició de país democràtic que ha d'assumir i acceptar la necessitat de la immigració pel seu creixement. Per tant, demanem un compromís en tractar el tema amb rigor, realisme i des de la transparència i l'ètica.

-Demanem als partits polítics que centrin la seva campanya en propostes com per exemple com enfortir l'Estat de benestar, en definitiva quines propostes defineixen el model de societat que defensen per tots els ciutadans, és a dir, per tots els que vivim i treballem a Catalunya. Demanem fórmules per la construcció d'un país més democràtic, més just i més cohesionat enlloc de fórmules i propostes basades en la por i l'enfrontament entre els de "fora" i els nacionals provocant fractures socials.

Barcelona surt al carrer pels drets dels immigrants

Col·lectiu Catalunya

Convocada per Papers per a Tots/Es, SOS Racisme, Federació Catalana de Col·lectius d'Immigrants, CGT, la Campanya pel Tancament dels Centres d'Internament i altres associacions i diversos col·lectius d'immigrants, la manifestació, a la que van assistir un miler de persones, va recórrer diversos carrers del barri del Raval, va baixar per les Rambles i va acabar en el Pla de Palau enfront de la Delegació del Govern, fortament custodiada per un dispositiu policial dels Mossos d'Esquadra, que van estar controlant tot el recorregut. Va finalitzar la mobilització amb la lectura d'un manifest.

La marxa formava part d'una jornada de mobilització convocada a diferents ciutats europees i africanes en protesta per la manca de drets dels immigrants i per les polítiques repressives dels estats europeus, des de Suècia fins al Senegal, i tenia com a reivindicacions la denúncia de l'externalització de fronteres, de les detencions i deportacions; el tancament dels centres d'internament; la reivindicació de la regularització permanent no lligada al contracte de treball; la Igualtat de drets laborals, socials i polítics per a totes les persones im-

migrants; i la derogació de la llei d'estrangeria. En la marxa hi participaren nombrosos treballadors immigrants: paquistanesos, bengalis, uruguaïans, colombians, amazics, ghanesos, senegalesos, i entitats que apleguen diferents col·lectius d'immigrants.

La Federació de Col·lectius d'Immigrants de Catalunya

El passat setembre, es va presentar a Barcelona la reorganitzada Federació de Col·lectius d'Immigrants de Catalunya (FCIC), que té com a eixos bàsics de reivindicació: la igualtat de drets i obligacions per a totes les persones que resideixen a Catalunya, sense discriminació per raons d'origen; i la solidari-

durant tota la manifestació es van corejar lemes contra la llei d'estrangeria, contra els murs de Ceuta i Melilla, pel tancament dels centres d'internament d'immigrants, contra les expulsions i la repressió, la criminalització i el control policial que pateixen, en

defensa dels drets dels/as immigrants i el ja clàssic "papers per a tots". Hi fou també present de forma especial la denúncia dels centres d'internament, on es deté durant setmanes a les persones detingudes sense papers en condicions inhumanes, i el suport als encausats per l'ocupació del CIE de la Zona Franca el passat juny.

Aquesta manifestació formava part de les mobilitzacions convocades en diverses ciutats europees i africanes per a expressar el rebuig a les polítiques migratòries europees i en defensa dels drets dels i les immigrants. Altres ciutats de l'Estat espanyol també van ser escenari de mobilitzacions i actes. La data escollida -7 d'octubre- volia ser un recordatori dels fets de Ceuta i Melilla de l'any 2005, quan centenars d'immigrants van assaltar les tanques que separen aquests territoris de la resta de països africans. La iniciativa de convocar aquesta jornada, a Europa i Àfrica, va sorgir de l'Assemblea de Moviments Socials celebrada en el Fòrum Social Europeu del passat maig a Atenes i va ser assumida també per l'Assemblea de Moviments Socials que va tenir lloc després del Fòrum Social Mundial de les Migracions realitzat el passat mes de juny en Rivas-Vaciamadrid.

SALUT I ANARQUISMES

Mama, jo vull ser antisistema

Josep Cara Rincón (Berga)

La perversió del llenguatge arribant a mans dels polítics, intel·lectuals, periodistes i bufons del sistema a nivells que fan "arrojar". Sempre m'ha fet ràbia haver de defensar o exigir "democràcia" als "prosistema", o sigui, als que manen i abusen de tota la vida i que a sobre ara tenen la barra d'autoanomenar-se democràtics. Ells són els qui haurien d'exigir que els immigrants puguin votar i tenir els mateixos drets que la resta d'habitants i per tant ser ciutadans. Són ells també els qui haurien de garantir i exigir entre altres coses que no es cometin "abusos d'autoritat" ni que es torturi a les presons i comissaries catalanes. Però això no passa ni passarà i per això som els antisistemes (que vol dir revolucionaris) els qui, a part de treballar per a la revolució social, hem d'exigir als prosistema que compleixin les seves pròpies normes.

Ara, ja anuncien als seus mitjans la repressió que ve. Que vindrà després de la parafernàlia de les eleccions (aquesta vegada no votar em costarà menys que mai). Segons informa la Tura (autoritària i prosistema de tota la vida), els antisistemes dolents han passat de dos-cents a dos-cents cinquanta, els té mig identificats (amb fixers il·legals com les que va destapar fa temps la ja centenària "Burxa") i fins i tot ens anuncien que molts són de Cornellà i voltants (ànims, i que no us passi res...).

Això dels mots no és nou, l'església catalana als anys vint mentre beneïa i impulsava amb el suport del govern i el patrocini de la burgesia els assassinats que cometia el sindicat lliure, no es cansava de repetir pau, pau i sempre pau. Aquesta pau típica de l'església catalana, tan tacada de sang, que no vol dir res més que "obeïu i no us revoltueu contra la injustícia", just el mateix que ordenen les lleis pel civisme que els consistoris catalans han aprovat darrerament.

Per acabar i sense menystenir la lluita llibertària dels darrers anys (sóc dels que pensa que anem a millor), no em puc estar de dir que caldria potenciar la comunicació dels diferents grups i projectes llibertaris del país, per tal que puguin sortir coses noves, fugint evidentment de tota burocràcia i estructura innecessària, garantint però, una fluïda comunicació que permeti la coordinació i per tant que augmenti la nostra efectivitat.

Habitualment, quan es plantegen projectes d'aquest estil fracassen i preferiria no entendre el per què de tot plegat.

Però insisteixo: és necessari. Salut i liquidació social!

Mentre la competència per trobar clients atia les disputes entre religions...

Perquè no creiem en cap Déu: Manifest per l'ateisme

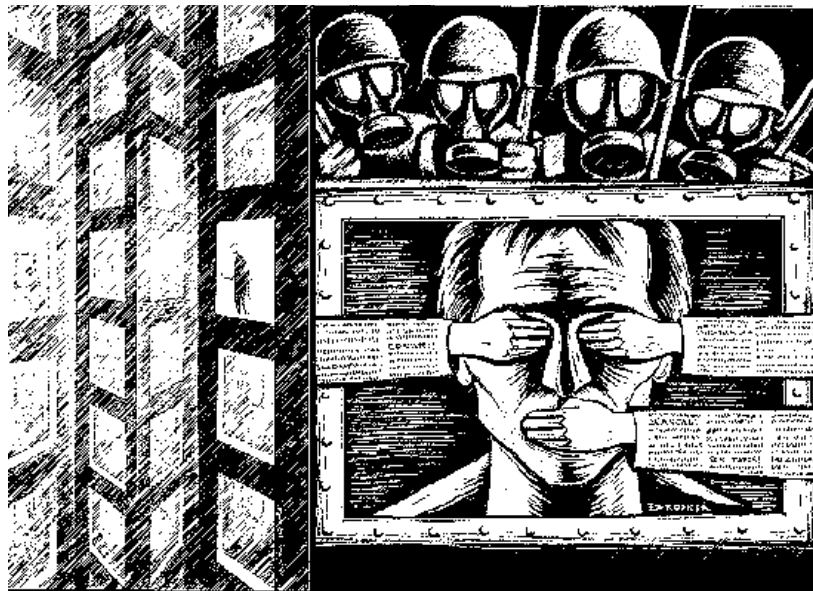
ateus.org

Nosaltres, ciutadans ateu de Catalunya, lliure i voluntàriament, manifestem que no creiem en cap déu, que no creiem en l'existència d'una realitat transcendent més enllà d'aquest món que ens ha tocat viure i que considerem l'home com un ésser finit amb un principi i un final on tot s'acaba. Entenem que el reconeixement i l'acceptació d'aquesta naturalesa material i finita serà fonamental perquè l'home pugui superar els reptes del món actual i afrontar amb possibilitats d'èxit les dificultats que presenti el futur, i per tant considerem que ha arribat l'hora de reivindicar un paper protagonista per a nosaltres en aquesta societat.

Sostenim que no hi ha cap raó objectiva ni consistent per considerar més enllà de la realitat material, és a dir de la nostra finitud, l'existència d'éssers amb una naturalesa diferent i superior a la humana en els quals es trobin l'origen i el sentit de la nostra existència. Per la mateixa raó també neguem la possibilitat de qualsevol mena d'ànima que segueixi mantenint quelcom similar a una activitat espiritual després de la mort del ser viu.

Algú podria pensar que al negar l'existència d'un déu transcendent i tancar la porta a un més enllà després de la mort l'ateisme aboca l'home a una espècie de carreró sense sortida, a una mena de desesperació, però res no és més lluny de la realitat; l'ateisme no és una forma de pensament negativa ni pessimista basada en l'oposició ni en la falta d'esperança, sinó tot el contrari. L'ateisme és alliberador, perquè retorna a l'home el govern i la responsabilitat dels seus actes i del seu destí.

L'ateisme ensenya que cal valorar la vida a la terra, l'única que tenim, i recupera per l'home l'orgull de saber-se propietari de les seves decisions, de les seves capacitats, de les seves possibilitats. Però també li recorda que la vida dels seus fills, dels seus versemblants i el llegat que transmeti a les futures generacions estan a les seves mans. El món que en resulti serà responsable i per tant té la possibilitat d'esforçar-se per a millorar-lo mica a mica, cada dia, en benefici de tots, o bé de conduir als nostres hereus a viure en un veritable infern, però no en un temps fictici ni en algun indret estrany, sinó en aquesta casa nostra que és la terra. Res no està escrit. Tenim al davant un full en blanc per a materialitzar

els nostres somnis i aconseguir el progrés i el benestar de tota la humanitat, o bé per a fer-la desaparèixer.

Per això és fonamental que siguem capaços d'assumir la nostra verdadera identitat i de gaudir amb valentia i responsabilitat de la vida sense esperar ajudes de l'exterior ni pretendre trobar la recompensa als nostres actes en un altre temps, perquè això és tot el que tenim i la nostra vida tan feble s'acaba completa i definitivament amb la mort. Això no és trist ni és alegre, no és bo ni dolent, ens agradi o no ens agradi és tan sols la inexorable realitat. I per a nosaltres és un senyal de maduresa el tractar de veure les coses tal com són, doncs solament a partir del reconeixement de la pròpia naturalesa podrem intentar superar-nos per arribar a construir aquest futur millor que desitgem per a tots.

Al llarg dels segles el món ha avançat gràcies al coneixement, però mai gràcies a la religió. Quan s'han produït contribucions al coneixement de persones amb conviccions religioses sovint ha estat malgrat els impediments de les seves pròpies creences, i sovint aquestes persones ho han pagat car, doncs a la religió no li interessa el coneixement de la veritat, sinó solament allò que li permet justificar el dogma de les seves creences per tal de perpetuar-se. Si la ciència o els descobriments s'han adequat als seus interessos han estat acceptats i recolzats. Sinó, han estat repudiats, i els seus responsables excomunicats, torturats i quan ha convingut sacrificats. Molts homes i dones

il·lustres constitueixen el testimoni d'aquesta afirmació al llarg de la història. Una història d'interessos i d'intransigència que no sembla avenir-se gaire amb les idees de llibertat i de tolerància que nosaltres volem veure prevaler al segle que ara comença.

Els nous temps demanen noves formes d'anàlisi i noves solucions. La moral que defensen i tracten d'imposar les religions al conjunt de la societat és una moral caduca i hipòcrita que únicament respon a condicions de vida, a models socials i a interessos del passat, i per tant és una moral que ha de ser superada per noves propostes que responguin amb eficàcia a la realitat del present i que puguin servir de referència a les necessitats del futur. Obstinar-se a mantenir els dogmes de la fe com a paradigma d'una pretesa virtut tan sols serveix per frenar el progrés i per retardar la incorporació a la societat dels avenços proporcionats pel coneixement i les noves possibilitats de la tecnologia, condemnant amplis sectors de la població a un patiment gratuït, o a una contradicció permanent entre la seva forma de viure i els models anacrònics que les religions volen seguir imposant per tal de preservar els seus interessos particulars.

L'home necessita preguntar-se sobre les qüestions fonamentals. La història de la civilització ha estat en definitiva la història de la lluita de l'home contra la ignorància, per reduir l'àmbit d'allò que anomenem el desconegut, de la part de la naturalesa que no hem arribat encara a comprendre. L'ateisme no és més,

en realitat, que una conclusió lògica, una resposta consistent davant de determinades preguntes que l'home s'ha fet reiteradament al llarg dels segles. No hi ha cap raó, cap argument, cap necessitat de depositar en mans d'una força màgica ni d'una suposada divinitat sobrenatural el destí dels homes, i encara menys en una casta d'intermediaris que pretenen constituir-se en interlocutors únics d'aquesta suposada veritat.

L'ateisme fomenta la llibertat de pensament i la reflexió individual, confia en el poder del coneixement, en l'esforç d'autosuperació per a transformar la naturalesa en benefici de l'home però amb la prudència exigible per a no exhaurir-la, en la intel·ligència per a crear un sistema moral i per a organitzar la societat en base a la raó i a la justícia. L'ateisme confia en l'home i estimula la seva capacitat per aconseguir el progrés gràcies al propi esforç i a la col·laboració de tothom. L'ateisme restitueix definitivament a l'home la seva dignitat.

La religió en canvi ensenya el menyspreu per la vida a canvi d'una recompensa que solament podrà obtenir-se mitjançant l'obediència i la submissió. Obediència a qui? Submissió per què?

Ha arribat l'hora de renovar les velles estructures de pensament. Ha arribat l'hora de treballar per garantir la defensa del dret de totes les persones a la llibertat de consciència, a manifestar i a difondre el seu pensament sense coaccions imposades per tabús socials ni per la profusió de medis que gaudeixen les

religions ni altres formes d'intolerància. Ha arribat l'hora de defensar la igualtat d'oportunitats per a tothom sense discriminacions induïdes per l'adscripció escèptica o religiosa de cadascú, de vetllar per la independència de l'Estat respecte de l'Església, denunciant pressions, privilegis, ingerències, de reclamar per als no creients el mateix tracte respectuós i els mateixos drets que s'atorguen a les demés organitzacions. Ha arribat l'hora de conscienciar els ciutadans sobre l'enorme poder i la desmesurada influència que les religions tenen en tots els àmbits de la societat i sobre les fatals conseqüències que se'n deriven. Ha arribat l'hora de fer de l'ateisme un valor de referència imprescindible a l'hora d'organitzar la vida social.

Nosaltres entenem l'ateisme com un sistema obert, generós, que s'enriqueix quan rep aportacions noves, que té per objecte el coneixement i el progrés, però també que s'oposa a qualsevol dogmatisme. El nostre no és un projecte en contra de déu, perquè entenem que no pot ser la simple negació el motor que impulsi la construcció d'una societat nova. El nostre és senzillament un projecte sense necessitat de déu. És el projecte d'una concepció del món que cerca en l'home els principis d'una societat laica, d'una societat oberta a tots i basada en la tolerància, la cooperació i la solidaritat, sense interferència de la religió en l'exercici del poder polític, que estigui orientada a servir als ciutadans sense distincions i no a mantenir privilegis en nom d'una transcendència que mai ningú no ha conegut, ni mai ningú no podrà comprovar.

El nostre propòsit és agrupar totes aquelles persones amb idees basades en la tolerància, la independència de pensament i lliures de prejudicis històrics que estiguin disposades a defensar el seu escpticisme davant la poderosa influència que la religió té encara a la nostra societat.

Esperem poder reunir tots els ateu en un fòrum comú perquè puguin col·laborar amb les seves aportacions a enriquir, lliurement i sense por, el debat comú per decidir el futur que volem, el model de convivència de les societats i els pobles del món. És una iniciativa ambiciosa que requereix la participació i la col·laboració de tots els ateu. Ara és el moment de construir una associació forta. Esperem poder comptar ben aviat amb un gran suport per aquesta tasca.

Jornades de Memòria Antifeixista a Barcelona

Quan es perd l'esperança, el que roman és la dignitat

Col·lectiu Catalunya

Els dies 9, 10 i 11 d'octubre, La Torna i La Ciutat Invisible van organitzar a Barcelona unes Jornades de Memòria Antifeixista per tal recuperar i reescriure alguns dels episodis més negres de la història del feixisme a Europa al llarg del segle XX, tant la redempció de penes a través del treball, l'experiència de l'exili i la deportació, com el relat de les resistències i solidaritats que s'hi despertaren en contra.

El seu objectiu era donar veu als protagonistes, fer emergir la història no oficial i retre un homenatge tant a les víctimes de la repressió com als lluitadors antifeixistes.

El 9 d'octubre, a l'Ateneu Popular La Torna de Gràcia, va tenir lloc una xerrada-debat sobre "La Transició, el MIL i el cas Puig Antich" amb la participació de Dolors Marin (historiadora), Miquel Dídac Pinyero (Comitè de Solidaritat propres MIL) i Guillermo Lorenzo (Centre de Documentació La Ciutat Invisible), on es va deba-

Web de memòria històrica del moviment llibertari

Dins el procés de recuperació de la memòria històrica de l'anarcosindicalisme i el moviment llibertari, cal destacar la posada en marxa per part de la CGT del web "Memoria Libertaria", on podeu trobar informació general sobre memòria històrica, així com també sobre casos concrets, activitats, publicacions, materials, enllaços... La direcció del web és: www.memorialibertaria.org

tre sobre la transició espanyola i totes les mistificacions que l'acompanyen.

El pes de la història oficial i la necessitat d'enterrar culpes i culpables impedeixen molts cops que es forgi un fil conductor comú entre diferents generacions. Amb el MIL i la mort de Puig Antich com a eix central del debat, es va oferir un espai obert, una taula ro-

dona on poder-hi abocar experiències al voltant dels fets de 1974.

El 10 d'octubre el Centre Social de Sants va ser l'escenari de la xerrada-debat sobre "Exili i xarxes de resistència i solidaritat", amb la participació de Neus Català (Amical Ravensbrück) i Assumpta Montellà (autora del llibre «La Maternitat d'Elna»). A les acaballes de la Guerra Civil espanyola,

milers de persones van viure l'exili a França i la deportació als camps de refugiats i de concentració nazis.

Mitjançant aquestes dues experiències es van recollir les vivències de les prop de 10.000 persones que van continuar lluitant, autoorganitzant la vida quotidiana i enfrontant-se col·lectivament al feixisme.

L'11 d'octubre, al Casal de Barri de Prosperitat Nou Barris, es va realitzar l'acte "De la recuperació de la Memòria..." amb la projecció del documental "Presos del Silenci" (Producciones Intermedia) i la presència dels directors Mariano Agudo i Eduardo Montero, així com la presentació del CD divulgatiu: "Mai més!" (Ripollet).

Aquests dos materials representen el treball de recollida i divulgació dels testimonis en primera persona de les víctimes i lluitadors contra el feixisme a Catalunya i Andalusia, així com la voluntat de les generacions més joves de transmetre la seva experiència a través de documents audiovisuals i no caure en el silenci.

ALGUNA COSA ES MOU

España, ai, ai, ai...

Carlos Jové,
contact@carlujove.net

Darrerament, em poso nerviós amb molta facilitat i massa sovint. No és per excés de treball o per una situació personal tensa, sinó per quelcom que està passant al carrer. Els qui vareu veure les notícies del passat 12 d'octubre podreu entendre bé per què; i la resta, suposo que també.

Em nequejeja veure cada cop més banderes espanyoles al carrer, i no tan sols pel seu horrible disseny i la terrible combinació de colors —que, dit sigui de pas, és tan terrible com la de la nostra senyera—, sinó pel significat cavernícola que arossegia. Ho sento molt, però per mi la bandera espanyola sintetitza moments històrics que enterraria a l'indret més profund i recòndit del Mediterrani. Els 40 anys de franquisme tan sols foren la cirereta d'una llarga cadena de dictadures, espoliacions i centralisme polític. Totes ho hem estudiat a l'escola.

Aquest neguit augmenta quan vaig a la ciutat natal de la meua actual parella, Castelló. El blaverisme no tan sols no ha disminuït, sinó que sembla estar per tot arreu! Enganxines de grups feixistes com España 2000 o Democràcia Nacional poden trobar-se al costat d'altres, suposadament menys radicals, que insten el poble valencià a rebel·lar-se contra Catalunya i defensar la seva llengua (el valencià, d'acord) i la seva terra (Espanya, ehem).

Sentir-se espanyol està de moda, com hem pogut comprovar darrerament en declaracions de personatges de la premsa rosa i del folklore hispànic.

Això no suposaria un problema si no fóra perquè sentir-se espanyol i orgullós significa, normalment també, negar les altres realitats nacionals que avui formen part de l'Estat o, com a molt, reduir-les a un simple "souvenir".

L'oposició que està fent el PP, centrada principalment en la confrontació nacional, està col·laborant al fet que revisquin aquells sectors més carques de la societat espanyola, els de "Dios, Patria y Rey" (val, alguns són republicans). Tot el reguitzell de manifestacions en defensa de la família heterosexual i monogàmica, de la unitat d'Espanya, contra un suposat procés de pau a Euskadi, contra la laïcitat de l'educació, etc.,

Hi ha una certa tendència a restar importància a les manifestacions de caire feixista, i tan sols els grups més radicals surten al carrer. Tothom parla de memòria històrica i potser seria hora de treure els llibres d'història al carrer i començar a fer classes pràctiques.

La Generalitat manté una aposta decidida per les llavors d'aquest tipus

Situació dels transgènics a Catalunya

Plataforma Transgènics Fora!
Assemblea Pàgsa de Catalunya

La Generalitat de Catalunya és responsable directa de que Catalunya sigui, juntament amb l'Aragó, la regió europea amb més hectàrees de transgènics creats. L'any 2005 es van conrear unes 17.000 ha de blat de moro transgènic a Catalunya; Espanya i Romania són els dos únics estats de la UE que permeten el conreu comercial de transgènics.

També és responsable de la total inexistència de plans de seguiment i control, condició indispensable per a l'alliberament d'OMG (Organisme Modificat Genèticament) al medi ambient segons la pròpia legislació europea.

El Govern de la Generalitat segueix una política d'ocultació i negació sistemàtica del fenomen de la contaminació genètica. Amb tot, malgrat la falta de mitjans i les traves interposades per l'administració, durant l'any 2005 van poder ser confirmats nous casos de contaminació a Catalunya i a l'Aragó ("La coexistència impossi-

ble"; Assemblea Pàgsa, Plataforma Transgènics Fora! i Greenpeace; 2006). Aquests casos de contaminació demostren que la coexistència entre conreus transgènics, ecològics i convencionals és impossible productivament, socialment i ecològicament. L'existència d'agricultura transgènica en una regió hi fa impossible la existència de cap altra tipus d'agricultura.

El Departament d'Agricultura Ramaderia i Pesca (DARP) i el Govern d'"esquerres" ens amenaça des de fa més d'un any amb l'aprovació d'un Decret de Coexistència entre conreus convencionals, ecològics i transgènics que representa la sentència de mort de l'agricultura ecològica: el seu objectiu polític és legalitzar la imposició de l'agricultura transgènica a Catalunya, la seva expansió desbocada i la generalització de la contaminació genètica associada.

Mentre arreu del món apareixen cada cop més estudis que demostren les alarmants conseqüències per al medi, la salut i el conjunt de la societat intrínseques a l'aplicació agrícola de l'enginyeria genètica,

el Govern de la Generalitat rebutja sistemàticament els informes elaborats per científics i centres de recerca independents que mostren les evidències dels perills reals i potencials dels OMG.

D'acord amb el que ha estat exposat, la Plataforma Transgènics Fora! (i altres col·lectius) exigeix que:

-Catalunya es declari Zona lliure de transgènics (com ja han fet unes 80 regions europees), per tal de garantir el dret de productores i consumidores a una agricultura i una alimentació realment lliure de transgènics.

-Donades les condicions d'absoluta manca de seguiment i control, que el Govern de la Generalitat assumeixi la seva responsabilitat i les seves competències i impedeixi la distribució, la venda i la sembra de llavors de varietats transgèniques dins el territori català des d'aquesta mateixa temporada. Així mateix, exigim també que doni explicacions sobre els nombrosos casos de contaminació genètica de la producció convencional i ecològica catalana que s'han produït durant la

darrera legislatura i que informi de quines mesures té previst implementar per tal que es compleixi la legislació europea en matèria d'alliberament voluntari d'OMG al medi i en matèria d'etiquetatge.

-La retirada definitiva del projecte català de Decret de Coexistència entre conreus transgènics, convencionals i ecològics perquè significaria la generalització de la contaminació genètica i, en conseqüència, la desaparició de l'agricultura ecològica.

-El Govern de la Generalitat es sumi a la petició de 10 anys de moratòria per a tot tipus de conreu i experiment transgènic que ha estat elaborada per diferents col·lectius i administracions regionals europees i que serà presentada properament al Parlament europeu.

-Es posi fi a la criminalització i la persecució judicial i política de l'oposició popular catalana als transgènics i que es retirin immediatament els càrrecs contra Albert Ferré i Josep Pàmies.

Per un món lliure de Transgènics,

> EL FAR

"Salvador"

Ferran Aisa

La pel·lícula "Salvador" dirigida per Manuel Huerga i produïda per Mediapro és un producte més del postmodernisme. La postmodernitat es pot comparar a qui rep el regal d'una capsula amb un bell embolcall amb llaç de cinta incios, que crea expectativa però, una vegada oberta, aquesta és buida. El postmodernisme és això, presentar qualsevol cosa o història buida de contingut. Els nostres temps estan marcats per aquesta filosofia que també juga a integrar, si és necessari, els fets revolucionaris o radicals, però sense contextualitzar-los i, a més, polint-los a la mesura de la mirada freds.

"Salvador" podria haver estat una gran pel·lícula, però la por o la desgana a tocar el tema real va allunyar els seus creadors de l'obra artística convertint-la en un succedani, una pel·lícula de lladres i serenos amb un drama personal final. Si una cosa salva la pel·lícula és el drama final de Puig Antich, on el públic es pot imaginar la càrrega bàrbara i criminal del franquisme. Aquesta segona part ve a ser un manifest contra la pena de mort. La primera part, en canvi, és un guinyol sense ordre ni concert, que despista més que aclareix la situació social i política del final del franquisme. Els companys de Salvador apareixen com uns caps buits que només saben atracar bancs i deixar pistes per tot arreu. No apareix en cap moment del film d'on vénen, què volen i cap a on van. Tampoc apareixen els contactes a França dels components del MIL amb els vells llibertaris, la referència als maquis catalans i el seu compromís anticapitalista. Manuel Huerga ha afirmat que no volia fer un film "nostàlgic, localista i anecdòtic", la universalitat que pretén el director passa per suprimir les idees que defensava Puig Antich.

Vivim l'era del buit i la de l'espectacle, "Salvador" no és una altra cosa que un film comercial. Això sí, és un film que pot proporcionar un Goya al principal protagonista, Daniel Brühl. Però qui esperava alguna cosa més d'aquest film que es desenganyi, ja que "Salvador" no és més que una pel·lícula que busca la complicitat en els sentiments de l'espectador, perquè vessi unes llàgrimes al final de la pel·lícula i en sortir del cinema pensem que som més solidaris i humans. Tal vegada si la pel·lícula l'hagués fet Ken Loach, sobretot després d'haver vist "El viento que agita la cebada", ara parlariem d'una altra cosa.

En contrapunt a "Salvador", no com a alternativa, l'Ateneu Enciclopèdic Popular ha presentat en el "sanctum sanctorum" de la postmodernitat, el CCCB, el documental de Martina Lohér Rodríguez "MIL".

L'autora suïssa fa parlar a la família Solé Sugranyes. Mentre "Salvador" ha disposat d'un pressupost milionari i de subvencions, l'autora suïssa ha hagut de cobrir la producció ella mateixa. El resultat és bo, però també es nota a faltar la contextualització. Com va dir Carles Sanz a la presentació: "MIL" tampoc és la història del MIL.

Dinamita de cervell

L'Ateneu Enciclopèdic i el patrimoni històric

Ateneu Enciclopèdic Popular

El passat 2 d'octubre es presentava a Barcelona, al CCCB, el "Manifest de l'Ateneu Enciclopèdic Popular", amb les intervencions de Pere Joan Pujol (president de la Federació d'Ateneus de Catalunya), Manel Aisa (president de l'Ateneu Enciclopèdic Popular), Adolf Castañes (vicepresident de l'Ateneu Enciclopèdic) i Carles Sanz (membre de l'Ateneu Enciclopèdic), en un acte organitzat per l'Ateneu Enciclopèdic Popular i la Federació d'Ateneus de Catalunya.

El manifest que va presentar l'Ateneu Enciclopèdic Popular reivindica el paper que va jugar la nostra entitat barcelonina a favor de les llibertats i del moviment obrer abans, durant i després del franquisme, i exigeix que es restitueixi el patrimoni espoliat de l'entitat. El manifest s'acompanyava d'un projecte d'esborrany d'un seguit d'infraestructures que creuen necessàries per a les activitats de l'Ateneu.

Manifest de l'Ateneu Enciclopèdic Popular

Els pactes de silenci de l'anomenada transició espanyola portaren a l'oblit a entitats com l'Ateneu Enciclopèdic Popular que, fundat l'any 1902 per llibertaris afionats a la lectura com Josep Tubau i Eladi Gardó, comptaren amb el suport incondicional de Francesc Layret, Lluís Companys, Lluís Bulfi i altres obrers i intel·lectuals sorgits de la classe obrera que tenien un gran anhel cultural, pedagògic i alhora reivindicatiu vers la societat.

Durant el primer terç del segle XX, l'Ateneu es convertí en un referent tant de la cultura com dels moviments socials del poble barceloní, arribant a tenir durant la dècada dels anys 10 i 20 més de 20.000 associats i innumerables seccions que aportaren una gran diversitat de criteris de coneixement i de relacions humanes, totes encaminades a fomentar el col·lectivisme de les persones. Durant tot aquest període l'Ateneu va anar adquirint un gran patrimoni humà i material com ho demostren els quatre pisos i els baixos del carrer del Carme 30, un pis al carrer de Santa Anna, així com el terreny de la Rambla cantonada Pintor Fortuny (on avui hi ha un hotel) i, a més a més, el xalet de la Molina, espoliat pels Falangistes després de la Guerra Civil Espanyola i avui ocupat per la Generalitat de Catalunya.

yola i avui ocupat per la Generalitat de Catalunya.

Cal destacar també en aquest període que persones de la cultura catalana com Joan Salvat-Papaseit, Joaquim Maurín, Víctor Colomer, Manuel Ainaud de Lasarte, Joan Bastardas, Jaume Aiguader, Josep M. de Sucre, Joan Amades, Angel Pestaña, Salvador Seguí, etc., van formar-hi part activament.

Després dels desastres de la guerra, el 26 de gener de 1939 es produí l'ocupació per part de l'exèrcit franquista de la ciutat de Barcelona. Les tropes feixistes deixaren anar tota la seva colèra cremant i lapidant la Biblioteca i els documents d'arxiu ubicats a la seu de l'Ateneu del carrer del Carme, 30. Sens dubte, les tropes franquistes portaven a presa la lliçó que des de bon principi havia imposat el general Emilio Mola "Hay que acabar con la cultura obrera" i el general José Millán Astray "Viva la muerte".

Arribada la fosca nit del silenci, l'Ateneu Enciclopèdic Popular (AEP), com tants altres col·lectius, patí exili, presó i mort. Durant la postguerra el franquisme va intentar exterminar la cultura obrera. La por s'instal·là a totes les cases i les persones no gosaven parlar de la

seva pròpia memòria.

Amb la mort del dictador i la democràcia instaurada de nou a casa nostra, un grup de vells ateneïstes i joves inquiets, poc a poc recuperàvem de nou l'esperit ateneïsta d'una entitat barcelonina com fou l'AEP. Així, el 1977 renaixia de nou l'Ateneu Enciclopèdic Popular de Barcelona disposat a rescatar, no tan sols la memòria de l'Ateneu, si no també la de tot un poble que havia lluitat contra el feixisme i que en certs moments havia estat capaç de vèncer l'enemic.

Des d'aleshores, l'AEP sempre ha encaminat les seves activitats amb la intenció de rescatar la memòria del poble des de les seves arrels per continuar la seva tasca d'ésser una mena de Universitat Popular. Durant aquest temps ha anat convertint la seva biblioteca, hemeroteca i fons de documentació (actual Centre de Documentació Històrico-Social) en un dels més importants fons de documentació sobre el moviment obrer de l'Estat espanyol. Paral·lelament ha anat organitzant un seguit d'activitats a través de conferències, debats, exposicions itinerants, recitals poètics, col·laboracions amb mitjans de comunicació nacionals i

europeus per l'elaboració de documentals audiovisuals, exposicions,... amb la finalitat de rescatar la memòria silenciada de la cultura del nostre poble.

Malgrat aquest indubtable esforç, sempre sense ànim de lucre per part dels ateneïstes, tant a la nostra etapa del carrer Montalegre, 5 com a l'actual seu al Passeig de Sant Joan, 26, amb uns recursos molt limitats, el nostre treball sempre ha estat carregat de generositat per recuperar allò que havia estat la nostra pròpia història com a poble, perquè sabíem i sabem que, per projectar-se cap al futur, necessitem conèixer el nostre passat.

Així, cent anys després, la idea de l'Ateneu Enciclopèdic continua sent la mateixa: propagar la cultura popular en un món en el que la formació moral de l'ésser humà ha estat substituïda per la màquina capitalista.

Ara, després de gairebé 30 anys d'aquesta lluita desigual, quan sembla que hi ha sectors socials importants que parlen de rescatar la memòria d'un país, creiem oportú tornar a insistir en que no n'hi ha prou amb la devolució dels anomenats Papers de Salamanca, sinó que creiem que entitats com l'Ateneu Enciclopèdic Popular mereixen tenir la mateixa consideració que bona part de les organitzacions, persones, partits i sindicats víctimes del franquisme als quals se'ls ha restituit part del patrimoni. No ha estat així amb l'Ateneu Enciclopèdic Popular.

Per tot això creiem que els actuals governants han de restituir el patrimoni als ateneïstes d'avui, sobretot si tenim en compte que gran part de biblioteques, teatres i diversos llocs de reunió i de debat foren construïts amb el sacrifici i les aportacions de milers d'ateneïstes de les classes populars.

Per contactar-hi:

Ateneu Enciclopèdic Popular - Centre de Documentació Històrica i Social, passeig de Sant Joan 26, 1r 1a - 08010 Barcelona; telèfon i fax: 93 265 05 81; ap. Correus 22.212, 08080 Barcelona; email: aenciclopedic@yahoo.es http://www.ateneuenciclopedicpopular.org

Horaris:

Dilluns de 6 a 9 tarda, reunions; dimarts de 6 a 9 tarda, treballs de catalogació; dimecres de 6 a 9 tarda obert al públic per a consulta de biblioteca i hemeroteca als usuaris.

El Cedall, per la difusió de la memòria llibertària

Equip Cedall (www.cedall.org)

El Cedall és un centre de documentació per a la difusió de la memòria històrica antiautoritària i llibertària dels processos històrics esdevinguts en l'Estat espanyol al llarg del segle XX, que treballa des de la ciutat de Badalona.

Desenvolupant aquesta proposta general d'intencions, hem volgut iniciar el nostre camp d'investigació i documentació històrica donant prioritat a dues èpoques cronològiques diferents que vam considerar que han estat poc analitzades fins el moment present.

La primera d'elles, té un recorregut d'àmbit estatal i es refereix als processos antiautoritaris i llibertaris que es van desenvolupar durant l'última fase del franquisme i la seva posterior transformació en la anomenada "transició democràtica". Sobre aquest període (1970-1980) intentarem donar una base documental suficient i àmplia que sigui capaç d'expressar tant la importància com la diversitat dels processos polítics, sindicals, socials i culturals en els que la "empremta llibertària" es va deixar sentir amb força i innovació creativa.

La segona temàtica que ens agrupa, és d'origen més local i té a veure amb els orígens del moviment obrer d'arrel sindical llibertària en la ciutat de Badalona.

El seu recorregut històric se situa fonamentalment en els inicis del segle XX i acaba amb la derrota en 1939 de les forces republicanes en general, i la llibertària en particular.

És un treball de major especialització, que interrelaciona la història obrera local de Badalona amb la història general del moviment obrer en l'àmbit de Catalunya i de l'estat espanyol i del que la Confederació Nacional del Treball (CNT) va ser el resultat de major força d'aquesta convergència sindical llibertària.

A grans trets, aquestes són les dues principals vies d'intervenció històriques sobre les quals estem transitant fins el moment i que no anul·len altres referències i èpoques històriques que en el futur ens puguem plantejar. Qui vulgui conèixer i tenir major informació sobre Cedall, pot "navegar" pels diferents apartats que, en forma de pàgina web (www.cedall.org), hem catalogat i que són fins el moment la labor que estem desenvolupant.

Mentrestant el Cedall, com col·lectiu intentarà sumar-se i potenciar tots aquells esforços que vagin encaminats a la dinamització cultural crítica tant en l'àmbit de la nostra ciutat, Badalona, com en altres àmbits geogràfics i culturals de major amplitud sempre que coincideixin amb les idees-força del Cedall.

deixen amb les idees-força del Cedall.

Investigacions Històriques Llibertàries

El Cedall, després d'un període de reflexió col·lectiva hem obert aquest tercer bloc, que s'afegeix als altres dos anteriors ("Transició llibertària..." i "Història del moviment obrer de Badalona") que hi havia al nostre web.

Aquest espai inclourà principalment treballs d'investigació històrica sobre l'imaginari llibertari, que per circumstàncies diverses no han pogut ser publicats o són poc coneguts i que des del Cedall intentarem donar-los la divulgació que creiem que es mereixen. I hem començat per incloure-hi el treball de Paco Madrid "La premsa anarquista i anarcosindicalista en España desde la I Internacional hasta el final de la Guerra Civil".

Esperem que aquest nou espai us sigui d'utilitat i així mateix també esperem poder engrandir-lo amb noves i rigoroses investigacions sobre l'imaginari llibertari.

Els que ens coneixeu, sabeu que encara que una mica lents, al final sempre apareixen nous materials, nous treballs, noves idees... És el nostre ritme... és la nostra vida.

Anarquistes, llibertaris i propagandistes: una història llarga i fecunda

El treball-tesi "La premsa anarquista i anarcosindicalista en España desde la I Internacional hasta el final de la Guerra Civil", que l'historiador Francisco Madrid ens ha cedit per a la seva difusió a través de la pàgina web del Cedall, és sense cap mena de dubtes una

d'aquelles obres que s'han de considerar com a "bàsiques" per al coneixement de la força i diversitat de l'anarquisme i de l'anarcosindicalisme al nostre país...

Aquesta tesi doctoral és fonamentalment un gran treball de compilació en relació amb tot allò que s'ha escrit de forma regular, en forma de revista, diari, setmanari... durant el període que analitza l'autor i que agrupa al voltant de setanta anys de la història del nostre país.

Una història que ens endinsa, en la varietat i força social que va tenir l'anarquisme ibèric i que la va convertir en una de les "cultures polítiques" emancipadores de major arrelament al nostre país, des del darrer terç del segle XIX fins al primer terç del segle XX.

Hi ha hagut i creiem que encara perviu, una equivocada manera de tractar la història de l'anarquisme, titllant-la en molts casos com una subcultura, a mig camí entre el "mil·lenarisme" i la "irracionalitat".

Seguint aquesta lògica discursiva negativa no s'han volgut extreure continguts positius de l'ideari llibertari que ho afirmi com una cultura política amb projecte definit, inclosa en els diversos corrents ideològics crítiques al capitalisme que es van desenvolupar a mitjan del segle XIX.

El domini "ideològic" posterior i també actual de "les" altres cultures polítiques d'origen i perfils diferents ha portat a infravalorar o subestimar el gran paper "progressista" que va tenir l'anarquisme ibèric en moltes i variades facetes (culturals, educatives, científiques, estètiques, sexuals, etc.).

Una vegada feta aquesta apreciació i deixant al marge aquest fons permanent i en certa forma victimista que en molts casos expresseu els que som difusors de l'ideari llibertari, continuarem analitzant breument el treball de "cartografia històrica" que Paco Madrid ens ha deixat per poder investigar des del coneixement rigorós l'evolució de la premsa llibertària.

Per començar amb les característiques principals d'aquest treball-

tesi direm que va ser presentat i finalitzat durant el curs universitari del 1988-1989 (dirigit per l'historiador Josep Termes des de la Universitat de Barcelona).

La tesi doctoral consta de dos volums que contenen d'una banda l'evolució i varietat ideològica de la premsa anarquista des de 1869 fins a 1930 i per un altre un detallat i minuciós catàleg cronològic de la premsa anarquista i anarcosindicalista des de 1869 fins a 1939.

L'esmentada catalogació ens situa davant d'una important i extensa allau de 853 referències de premsa anarquista, sindicalista, i anarcosindicalista per a un total de, aproximadament, mil pàgines que a "grosso modo" és el nombre de pàgines que componen aquesta investigació.

El detall i la minuciositat en relació amb la catalogació de les publicacions és realment formidable, i és una de les millors bases empíriques (per no dir la millor) que tenim al nostre país per estudiar la premsa anarquista i anarcosindicalista en el període analitzat.

De la multiplicitat i de les diverses vies desplegades al llarg d'aquest llarg cicle històric investigat per l'autor, podreu tenir referències útils que portin a obrir nous camps d'anàlisi a tots aquells que creiem que la història de l'anarquisme i de l'anarcosindicalisme en general té encara un gran camí per recórrer.

Sense anar més lluny i seguint amb el mateix autor, Paco Madrid és introductor i compilador en companyia del també historiador Claudio Venzla de l'obra bàsica "Antología documental del anarquismo español" (Volumen 1) - Organización y revolución: De la Primera Internacional al Proceso de Montjuich (1868-1896) (Fundación Anselmo Lorenzo, Madrid 2001).

Aquest és el primer volum d'una obra que pretén incloure la història de l'anarquisme de l'Estat espanyol, des dels seus texts fonamentals i també des de les seves diverses expressions.

Estem, doncs, davant d'un dels historiadors que coneix amb més detall l'obra escrita dels propagandistes anarquistes i llibertaris del nostre país i que exerceix una tasca de propaganda àmplia i fecunda...

Per acabar volem informar-vos que el Cedall ha intentat simplificar i agilitar la lectura d'aquest, per mitjà de blocs temàtics i cronològics, sense alterar el contingut total del text, ni tampoc la seva paginació.

Podreu accedir a l'obra completa o dividida en tres parts a través del web: <http://www.cedall.org/Documentacio/Catala/cedall103410101.htm>

> RACÓ TRANSVERSAL

1956: recordar Hongria (2a part)

Pepe Gutiérrez-Álvarez

Va ser llavors quan el "bujarinista" Imre Nagy va tornar al poder al capdavant d'un gabinet de coalició amb socialdemòcrates i liberals i va començar negociacions amb Moscou perquè l'Exèrcit Roig, que s'havia retirat de Budapest però continuava en el país, abandonés definitivament Hongria. Aquest era l'exigència més unificadora.

L'1 de novembre, Nagy va anunciar la sortida d'Hongria del Pacte de Varsòvia, sol·licitant a les Nacions Unides que reconeguéssin Hongria com un país neutral sota l'emparedat de les grans potències. En les empreses, va ser recuperada la tradició dels consells obrers i aquests van plantejar les seves pròpies exigències. Es podien resumir en dues paraules: no hi ha socialisme sense llibertat, ni llibertat plena sense socialisme.

Això va ser massa para Krushev. Els tancs "soviètics" (quins soviets?) van entrar el 4 de novembre a Budapest i van reprimir el poble. Nagy (enganyat per Tito) es va refugiar a l'ambaixada iugoslava. Un nou govern "obrer-camperol" dirigit per Janos Kadar i amb el suport dels ocupants soviètics va afirmar que la "contrarevolució" havia estat derrotada i l'ordre restaurat. Per no associar-se als desprestigiats líders estalinistes, Kadar va anunciar negociacions per a la retirada de les tropes soviètiques (encara que Hongria continuaria en el Pacte de Varsòvia) i es va distanciar de la "camarilla Rákosi-Gero". La "normalització" no va ser senzilla. Els treballadors van declarar una vaga general i els xocs armats amb les tropes soviètiques van ser molt durs. Hi va haver veritables batalles campals en el centre de Budapest ocupat per obrers i estudiants. En poc més d'una setmana, l'"ordre" va ser restaurat. Milers de morts, grans destrosses i 200.000 exiliats, més el desprestigi accelerat del "socialisme", van ser el cost social de la fallida revolució hongaresa.

Fora d'Hongria, l'esquerra institucional es va mantenir al marge mentre que els partits comunistes que es van alinear amb Moscou van sofrir una greu crisi. Molts intel·lectuals i treballadors van trencar els seus carnets. Solament els comunistes democràtics i els llibertaris van mobilitzar els seus escassos recursos. La batalla que va continuar en el terreny de les idees avui està més que guanyada.

La central anarcosindicalista, CNT, no destaca especialment, des de la seva creació per dotar d'àmbits de decisió a les dones, en part perquè els llibertaris pensen que

l'alliberament de la dona no ha de ser un tema específic sinó que s'ha d'incloure dins d'un procés més ampli d'alliberament social. Per aquesta raó, al costat de les

dones llibertàries, les socialistes, les comunistes o les catòliques fan aportacions importants a l'alliberament de les dones en els seus àmbits respectius.

Una història sense argument (3) Dones i CNT entre 1910 i 1936

Maria Àngels Rodríguez,
historiadora i membre de la
Fundació Salvador Seguí;
traducció: Núria Rimbau

La CNT de 1910, com a organització sindical, segueix la tònica dels temps. La dona és, com a treballadora, un element associatiu més i qüestions com la submissió a l'home, el sexe o les relacions conjugals no es tractaven com a temes en el sindicat, sinó que són considerades reivindicacions amb ferum burgès i sufragista.

El tema de la dona s'aborda, però sempre des de la seva condició d'afiliada i els principals acords que es prenen s'enfocuen cap a l'abolició de tot treball que sigui superior a les seves forces, a procurar la seva independència econòmica, a intentar que s'integrin a la CNT i a no permetre que treballin abans del part i fins a un mes després de donar a llum (1).

Aquest esquema es dona en la resta de l'associacionisme obrer i, malgrat que dones socialistes i marxistes duen endavant una lluita més significativa en aquest aspecte, dintre de les associacions polítiques d'Europa i en organitzacions sindicals d'Amèrica del Nord, els resultats són semblants.

Sorgeixen figures com Clara Zetken, Rosa Luxemburg, Alexandra Kollantai (2) (una de les primeres dones que va dir que "allò personal és també polític"), que s'expressen en moltes ocasions com a dones feministes. No obstant això, les seves actuacions se supeditaran als objectius de les organitzacions a les quals pertanyen i, malgrat això i per no defallir, es reuneixen en diferents conferències de dones com les de Stuttgart, 1907; Coppenague, 1910; i Berlín, 1921; o es veuen obligades a fundar la Liga Sindical de Dones a Amèrica del Nord, ja que els obrers barons no accepten que "aquestes sòcies de la seva agrupació sindical" s'aprofitin de les seves capacitats de negociar els conflictes (3). O com les obreres franceses, que no tenen possibilitat d'ingressar en la central sindical del seu país, la CGT, fins al 1910. Incidir en aquest panorama general no és una disculpa per a la CNT que en diferents reunions, congressos o plens pren acords en la mateixa línia "d'integrar les dones i interessar-les per les lluites obreres" (1918) (4), sense entrar en cap altre tipus d'inquietuds que mouen les dones llibertàries, anarquistes, anarcosindicalistes, a organitzar-se com a dones en agrupacions com Acció Femenina (1921), que reuneix en els

El tema de la dona s'aborda, però sempre des de la seva condició d'afiliada i els principals acords que es prenen van a l'abolició de tot treball que sigui superior a les seves forces.

seus inicis dones de diferents tendències, entre elles l'anarquista. En aquesta hi trobem ja en els seus inicis Maria Dolores Rodríguez que, no obstant això, desqualificarà l'organització des de "La Revista Blanca" (5) atès que l'enfocament que es dona a les reivindicacions són o "de caràcter catòlic o que imiten les dones de l'estranger" (6). En l'ideari de la majoria dels anarquistes se seguirà argumentant que reivindicar la qüestió de la dona com a sexe no es correspon amb les reivindicacions que afecten el conjunt de la humanitat. Aquest corrent, no obstant això, anirà sent modificat o matisat per part d'algunes dones de dintre (7) i fora de la CNT que consideraran necessari, davant l'allunyament de la dona obrera de les àrees d'influència de les idees llibertàries, organitzar-se per donar

respostes més concretes als plantejaments que es fan específicament com a dones. En diferents llocs es van creant nuclis que donaran pas a una organització genuïnament molt propera a la idea actual de "dona-gènere" amb una vida breu però molt intensa ja que Dones Lliures acabarà constituint una Federació Nacional amb el seu nom (8).

Aquestes dones pertanyen a la generació que ha nascut a la fi del segle XIX i primera dècada del XX i a les quals afectaran molt directament els canvis de rol social de la dona que s'acceleraran a partir de la Primera Guerra Mundial, (1914-18) (9), entre aquests, l'increment de les dones que treballen fora de la llar (10).

Encara que les idees o "la qüestió femenina", com indica Soledad Estorach (11), continua sense resoldre's i encara que acudeixen i freqüenten els sindicats, combaten en les vagues i participen en les gires dels diumenges (12) són, com a militants actives, un reduït grup en qualsevol de les diferents regions confederals de la CNT (13).

Són la minúscula base sobre la qual van adoptant posicions com a dones, que creuen necessari organitzar-se, sense sortir de l'ideari de la Federació Nacional del Treball, per potser donar sortida a aspiracions que tinguin en compte la seva situació com a dones i que van més enllà del que es defensa globalment a l'organització sindical.

Les dones llibertàries no eren alienes a la mobilització de les altres dones d'esquerra ni al que a Espanya era també un moviment important, el de les dones de dretes. Aquest últim moviment, controlat per part de l'Església Catòlica i amb la col·laboració de la burgesia, tenia gran acceptació, ja que havia anat creant associacions per millorar o desenvolupar les qualitats que consideraven "femenines".

Oferien respostes a les reivindicacions que es movien al voltant de la millora en la qualitat de vida, ja fossin serveis comuns, horaris de treball, accés a la cultura, ajudes maternals o altres que eren rebudes per les capes socials més desfavorides com una caritat o salvació.

Però també eren escoltades per part de dones d'altres estrats socials que trobaven una resposta a qüestions com la seva participació en la presa de decisions o la importància de les problemàtiques que es denominaven femenines i que tenia un biaix de reivindicacions secundàries en mans dels homes, però a les quals aquestes associacions femenines de dretes donaven cobertura.

Les dones de les esquerres, ja siguin dels partits o centrals sindicals com la UGT, no aconseguien arribar i arrossegar les obreres (14) que, en la seva immensa majoria, no estaven afiliades a cap central sindical i molt menys estaven interessades per qüestions que es consideraven cosa d'homes. A més, estaven in-

fluenciades per les idees conservadores i retrògrades de l'església catòlica, que arribava fins a elles amb més facilitat, tot proporcionant suports perquè es mantinguessin sense cap canvi en les seves situacions i allunyades de les aspiracions de les esquerres per a la classe treballadora.

Els diferents intents per part de les dones de l'entorn de l'organització anarcosindicalista CNT i de l'àmbit llibertari d'organitzar-se com a tals es concreten en diferents accions. El 1935 (15) a Barcelona, un grup d'elles pren la decisió de formar una societat amb el nom d'Agrupació Cultural Femenina, en què participaran Pilar Grangel, Áurea Cuadrado, Nicolasa Gutiérrez, Maruja Boadas, Rita Prunes i Conchita Liaño entre altres, que desitgen "assumint la seva condició d'obreres conscienciades, prendre part activa en les decisions socials, en les fàbriques, tallers..." (16).

El mateix passa per aquestes dates a Madrid, on Lucía Sánchez Satornil, una destacada obrera cenetista de la Telefónica amb interessos també per altres camps com l'art o la literatura, que col·labora en la premsa sindical de l'època i és secretària de redacció del periòdic "CNT", manté posicions com "...la problemàtica de la dona proletària requereix solucions específiques al marge de les resolucions del conflicte de classes (17), entre d'altres". Lucía Sánchez, juntament amb Mercedes Comaposada, Amparo Poch (18), Carmen Conde,

Rosa Luxemburg utilitza ja la definició de feminista dins del seu ideari.

Suceso Portales i Joaquima Colomer formaran el nucli (19) al qual s'afegiran moltes altres dones que estaven organitzades, com les que es troben enquadrades en les Joventuts Llibertàries, Libertad Ródenas, Pura Pérez o Olímpia Gómez; o en grups d'acció directa com el dels Solidaris Juliana López, Ramona Berna, Pepita Not o M. Luisa Tejedor; o en diferents fronts sindicals o obrers com: Rosario Dulcet, Lola Iturbe, Bilbaina Pi, Sara Berenguer, María Rius, Aurora Cuadrado i una llarga llista de noms de dones repartides per diferents àmbits llibertaris (20).

A l'esquerra, l'anarcosindicalista valenciana Libertad Ródenas; a la dreta, l'anarquista barcelonina Lola Iturbe, periodista confederal.

- (4) Ídem Iturbe, Lola (1974) Congreso de la Regional Catalana, juliol 1918, pàg. 49, 90-91.
 (5) Ídem Fagoaga, Concha. (1985) Pàg. 156. "La Revista Blanca" es publica del juny de 1923 al juliol de 1936. La dirigeixen els membres de la família Montseny: F. Urales, S. Gustavo i F. Montseny.
 (6) Les sufragistes angleses.
 (7) Ídem Iturbe, Lola (1974), pàg. 38-39, 40-41. El 1912 a Còrdova.
 Rafaela Salazar. Angeles Montesi-

- nos. El 1916 Sindicato femenino de Guaduasur.
 (8) Es pot considerar un període d'actuació comprès entre l'abril i maig de 1936 i el febrer de 1939.
 (9) Ídem Fagoaga, Concha. (1985)/ Ídem Duran, Mª Ángeles (1977)
 (10) Duran, Mª Ángeles (1977), pàg. 49. El 1914 treballen a França 80.000 dones, el 1918 en són 549.000.
 (11) Ídem Nasch, Mary (1975).
 (12) Ídem Mujeres Libres. (1999)

- (13) La Confederació s'identifica com a Regional segons la zona geogràfica a què es pertany com a agrupació sindical.
 (14) Ídem Fagoaga, Concha (1985), pàg. 181. Anàlisi d'A Saburit, PSOE respecte al vot femení.
 (15) Ídem Mujeres Libres (1999), pàg. 93. En aquestes dates "Solidaridad Obrera" es fa ressò (8/11/1935) de la intenció de L. Sánchez de crear un òrgan independent.
 (16) Ídem Mujeres Libres (1999) Pàg. 14.
 (17) Ídem Mujeres Libres (1999) Pàg. 16.
 (18) Ídem Mujeres Libres (1999) Editores de la revista. Pàg. 50.
 (19) Ídem Nash, Mary (1975) Pàg. 13. Són col·laboradores habituals de la premsa llibertària com "La Revista Blanca", "Tiempos Nuevos", "El Libertario", "Solidaridad Obrera" i "Tierra y libertad".
 (20) Ídem Mujeres Libres (1999), pàg. 106, 107. Noms i localitats que queden reflectits en les entre altres / Ídem Iturbe, Lola (1974)

Notes:

- (1) "Mujeres Libres. Luchadoras libertarias". Fundación Anselmo Lorenzo, 1999.
 (2) "Kollontay, Alexandra. Autobiografía de una mujer emancipada". Ed. Fontamara, Barcelona, 1976.
 (3) Ídem Heinen, Jacqueline (1978, pàg. 67-68.

Articles de 'Fum de fàbrica'

La tàctica enemiga i la nostra tàctica

Joan Salvat-Papasseit,
traducció de Jordi Martí Font

Jo no podré oblidar aquest temps que vaig ser presoner. Presoner d'ells, els que com les serps atreuen els ocells, amb sonors xiulets, seduïnt-los per així devorar-los, van saber atreure'm i seduir-me. Jo anhelava la mort, la demanava, pel Crist que abans per mi morí. Però molts van perdre la seva fe i la seva devoció volent escrutar les coses sublimes, -això he llegit en Kempis- i així la vaig perdre jo.

Els em van convèncer que és per cert misèria viure en la Terra, i ara que no penso això, que sé que és dels grans l'amor a la Vida, i que només és misèria la societat actual, voldria tenir una passió semblant a la que vaig sentir abans: la d'arribar a màrtir meu ideal tan sant. La meua bona mare sap com parlava jo aleshores de morir pels altres i de sacrificar-me, com Jesús va fer. Després vaig adonar-me que eren filisteus i era jo sol el místic; però també un soldat entre els molts milers que així han fet.

I això és cabdal. És la supèrbia tàctica que a nosaltres ens enfonsa en la derrota, que ens llega cervells imbuïts d'absurds, en éssers ja formats en convencionalismes degradants. I és la supèrbia tàctica que, sense estar en ells l'esperit lliure i de justícia, fa que després d'un segle un altre segle s'avingui a ser tan baixament dominat.

Cal ser bo, ser honrat, i que la llibertat ens agafi sempre dignes d'estar al seu costat; disposats al sofriment, perquè ella és una meta que no s'ofereix a ningú, i és

molt alta. Però és també precis que formem legions per a no pujar sols, que és més fàcil la pujada si també hem lluitat perquè altres esclaus no ho fossin: alleugerim sempre la nostra ànima.

D'aquella seducció he pensat jo això: ells formen exèrcits immensos de creients. I són dolents. No formarem centenars d'homes lliures sent bons? El rostre amb què s'escuden és rostre d'hipocresia; nosaltres som nobles i no farem germans? Els són traïdorencs, però nosaltres ho som? Per la virtut seguim el nostre camí recte, però sapiguem ser-ho. Per tal que el poble venci, és necessari atiar com ells atien, però amb la bondat cobrint la nostra ànima. Cal estar trist amb serietat, quan ells són esquerps per voler enganyar-nos. Perquè de la tristesa és la meditació, d'aquesta el pensament, única llum del món. Com més riu un poble més el sotgen els monstres.

I no és, no ho cregueu, que quan el poble sofreix els reis es diverteixin; els reis es diverteixen quan també el poble es diverteix; els reis es diverteixen, ja que no els falta qui els mantingui al tron. Però si el poble està trist, o està amenaçador, igual solen els reis estar tristos. L'alegria del poble sosté els cadafals, sosté els presidis, sosté els absurds de qual-sevol religió. I així mateix sosté els monarques.

Cal estar trist amb seriositat, i crear una forta disciplina. Disciplina moral, que també és possible. Perquè l'Estat és com una camisa de força que els homes en un moment de rara lucidesa s'han imposat a si mateixos; i si és cosa que nosaltres hem lluitat sempre per alliberar el cos, i encara el cervell propi l'hem mantingut en la seva atrofia. I per a aconseguir la Llibertat, cal sentir-se lliure abans de ser-ho, igual que per a estar amb els nostres enemics cal sentir-se esclau.

poble, perquè sent poder, doncs que tot el pot, sumit en les seves misèries pateix i calla. Mata el Poder perquè és Poder. El poble mor perquè vol.

No obstant això no s'ha de dir sobirà moltes vegades al poble. Tots els sobirans ignorants necessiten cabestre, i un poble acabdillat produeix compassió. La tàctica enemiga ha obligat que el poble necessiti un home director, encara que sigui un canalla, encara que sigui un bandit. Ara hem de vèncer l'enemiga tàctica fent veure al poble com en cada cabdill existeix, o és possible, una més refinada tirania. Ja que fins a aquí, certament, els pobles o són esclaus (encara que sigui en "moral" esclavitud, mètode germànic), o en una mal compresa llibertat (igual que la de França abans d'aquest gran crim de la guerra europea) en el llibertinatge es degraden. I l'època curta d'espiritualitat sana que hagi viscut en ells és tota aparença. Dibuixeu un cadafal, un presidi, una creu; després escriviu: heus aquí el que sosté tot actual Estat. Després, sota allò dibuixat, dibuixareu també els símbols polítics del règim que imperi... i hauréu manifestat una realitat.

Aquesta realitat, ha aconseguit ser-ho perquè una Humanitat atrofiada no pot produir una altra realitat. Han lligat el cervell per poder lligar millor el cos, mentre que nosaltres hem lluitat sempre per alliberar el cos, i encara el cervell propi l'hem mantingut en la seva atrofia. I per a aconseguir la Llibertat, cal sentir-se lliure abans de ser-ho, igual que per a estar amb els nostres enemics cal sentir-se esclau.

> CONTRA-HISTÒRIA

Revolució Llibertària: 19/7/1936

Joan Zambrana

De totes les celebracions "històriques" que aquest any s'estan produint al nostre país, dues són les que estan agafant més volada "mediàtica". Per una banda, ens trobem en primer lloc amb la commemoració del 75 aniversari de la II República i per altra amb el 70 aniversari dels inicis de l'anomenada Guerra Civil. Hi ha una altra commemoració que sembla que no se'n vol parlar massa pel que un va llegit als mitjans de comunicació. Em refereixo a la "revolució llibertària" que es va produir immediatament després de l'aixecament militar feixista del 18 de juliol del 1936.

Aquest aniversari sembla que no es vulgui analitzar i el que és més greu segons el meu parer, corren vents que "neguen" l'existència de la mateixa "revolució llibertària" al nostre país.

Per què ho vulgui saber, no són vents que sols vénen dels historiadors denominats "revisionistes" que estan fent una història a mida per a la dreta espanyola (Pío Moa, etc.). No amics, en molts de casos ens trobem amb historiadors amb "currículum" progressista que creuen que el que va passar després de l'aixecament feixista no es pot titllar de "revolució llibertària".

És un "corrent d'opinió" difós que si bé no és general en l'àmbit on es crea i es difon la història (universitat, 'lobbys' editorials) sí que està agafant una força que no es pot ignorar.

Alguns exemples d'aquesta actitud que assenyalo els podem trobar en les afirmacions que alguns historiadors que treballen a la universitat m'han comentat. Un d'ells acostuma a fer una reflexió genèrica afirmant que les majors aportacions que s'estan fent a l'estudi de l'imaginari llibertari al nostre país provenen majoritàriament de historiadors aliens a la institució universitària.

L'altre ens comentava que en el desenvolupament d'una tesi doctoral un alumne va fer una explicació de com va funcionar la revolució llibertària a algun poble de Catalunya, i va ser interromput per un membre del jurat negant l'existència d'aquesta revolució a les nostres terres...

Són dos exemples de situacions que reflecteixen força bé la problemàtica que us vull plantejar. Fins ara fa poc, la crítica i interpretació de la "revolució llibertària" es feia dins de la seva pròpia dinàmica històrica "real": així se'ns deia si va ser útil, si era necessària en uns moments tant difícils...

El "camp de joc" que aquest curiós "corrent d'opinió" vol estendre és en certa manera nou i suposar anul·lar de soca-rel una de les "mitologies" positives que encara funcionen. Una de les crítiques que rebem més sovint dels historiadors "militants" està basada en allò que es considera com un "excés" de passió ideològica. Espero impacient les noves investigacions d'aquests historiadors i que ens enlluern amb la seva comprovada "objectivitat"...

Segona edició del Festival de Cinema Polític de Barcelona

Carlus Jové

> L'ENTREVISTA

Entrevista a Kerem Ayan, director del FCP

El Festival va tenir lloc a Barcelona entre el 26 de setembre i l'1 d'octubre.

Per segon any consecutiu, Barcelona va acollir el Festival de Cinema Polític (FCP), organitzat per l'associació francesa Zinetik i amb el suport de l'Institut de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona.

En aquesta edició, es van mostrar un total de 38 llargmetratges, dels quals 15 eren estrenes a l'Estat espanyol, i 32 curts, augmentant així el nombre de projeccions de l'any passat. També es crearen dues noves seccions: la competició internacional de curtmetratges i l'homenatge a un director, que s'estrenà amb l'hongarès István Szabó. Les altres seccions, ja presents en la primera edició, foren la competició internacional de llargmetratges, la mostra de curts i el país convidat, que en aquesta ocasió fou Polònia.

L'assistència enguany fou una mica més reduïda, fet que, segons Kerem Ayan, director del festival, "en part podria ser perquè hem canviat la sala del CCCB per la del MACBA i potser ha estat una decisió equivocada, ja que al CCCB sempre hi ha molta gent i aquest any la gent que ha vingut al festival és perquè ja hi volia venir, mentre que l'any passat molta gent venia perquè estava per allà i veia el cartell". Per altra banda, Ayan afirma que "hem tingut més cobertura de mitjans de comunicació que l'edició passada, o sigui que el festival comença a ser conegut per a ells. Esperem que l'any que ve vagi encara millor". També amb un pressupost per a promoció més limitat que l'any anterior, el resultat general sembla ser satisfactori pels organitzadors, que també van estar a Cannes per donar a conèixer el festival i buscar pel·lícules per a mostrar.

El primer que pot sorprendre a l'espectador del FCP és que la gran majoria dels films que es mostren no tenen un contingut polític massa explícit. Per l'etiqueta, podria semblar que es tracta d'un festival de cinema pamfletari, partidista i, fins i tot, difícil d'assimilar. Pel contrari, la política en els films pot limitar-se a ser un transfons social, una època determinada o un conflicte social. A "The gaze" (Sepideh Farsi, 2006), per exemple, la directora iraniana ens mostra un personatge a qui els fets polítics de principis de la dècada dels 80 van afectar fins al punt d'emigrar a França i que, vint anys després, encara no ha estat capaç de superar. En cap moment veiem què va passar vint anys enrere, ni se'n orienta en la situació política del país. Tan sols coneixem un personatge marcat per quelcom que va passar i que ara torna a Iran per tancar un tema. La política, en aquest cas, és el trauma, l'estampa marcada sobre l'ànima d'una persona que, en

Carlus Jové (CJ): Quan un va al Festival de Cinema Polític, potser espera veure films molt explícits, potser fins i tot propagandístics. Tanmateix, la majoria de films que es projecten tenen un contingut polític molt subtil. Quina és la vostra concepció del cinema polític?

Kerem Ayan (KA): En primer lloc, ens importa molt la part artística, i no tan sols la política. Tan sols seleccionem films de ficció, tot i que aquest any hem fet un parell d' excepcions, i aquest diuen el que volen dir d'una manera més subtil, però em sembla que tots tracten temes molt forts però no de manera

propagandística o partidista. Si ens arribés una bona pel·lícula de propaganda també la mostrariem, però no n'hi ha massa. Volem mostrar films que parlin de la situació actual del món, especialment a la secció competitiva.

Lògicament, hi ha molts films que ens agradaria tenir però que ens resulta impossible, per qüestions de pressupost i perquè encara som bastant petits com a festival. Per no saltar ha estat molt bo tenir "La raison du plus faible", de Lucas Belvaux, o "Gypo", una pel·lícula Dogma anglesa diferent, o "Go West", que ha par-

el seu moment, va posicionar-se per una opció determinada. A "Hostage" (Constantine Giannaris, 2005), la política és la humiliació viscuda per un emigrat albanès a Grècia tant al seu país, per part de la seva pròpia gent, com al país receptor, que mai l'acollí com a una persona.

Tot i el "shock" inicial –que jo mateix vaig sentir– aquesta em sembla una decisió correcta. En certa manera, es podria dir que la línia marcada pel festival entén la política com quelcom que no tan sols fem, sinó que ens succeeix. Això ens aporta una visió vita-

lista de la política i no purament activista i militant. La política, doncs, passa a ser una companya de les nostres vides, quelcom que ens marca tant si ho volem com si no, un espectre del qual no podem fugir. Acostumats com estem que els films polítics tractin sobre un militant d'esquerres frustrat amb el món i amb si mateix, o que pretenguin prendre el lloc als tractats històrics volent descriure'ns fil per randa un esdeveniment concret, els films mostrats a Barcelona aporten un aire lleuger i fàcilment generen l'empatia del públic

participat en un munt de festivals. Inten-tem dur films que hagin tingut importància en altres festivals i sobretot que puguin ser vistos fàcilment per tot tipus de públic. "Reefer Madness", d'Andy Fickman, per exemple, va ser molt divertida, però també és política. Intenem mostrar altres coses. La setmana que ve, hi ha el festival Docúpolis, que és un festival de documentals, i és més seriós i per a un públic més concret, ja que no tothom veu documentals.

CJ: Com és que no hi ha cap pel·lícula catalana o espanyola?

KA: Cal tenir en compte que no hi ha centenars de pel·lícules polítiques catalanes o espanyoles, i la majoria d'elles se'n van a Sitges o Sant Sebastià, així que no ens és fàcil aconseguir-les. L'única que podríem aconseguir era "Salvador", però com que la volien estrenar abans de les dates del festival, no va poder ser. L'únic que tenim aquest any és un curtmetratge que entra en competició, "Sur", de Manuel García Roman.

Aquest any hem col·laborat amb una distribuïdora catalana i hem projectat "En la piel" de Jaques Chirac, que s'estrenarà properament a les pantalles catalanes. L'any passat això no ho vam aconseguir. Suposo que a mida que ens coneguim hi haurà més confiança i podem treballar més amb les distribuïdores i productores.

CJ: Aquest any ja heu entrat als cinemes...

KA: L'ideal seria poder mostrar els films als cinemes, i no a espais culturals, ja que són els cinemes els que estan preparats per fer-ho. També seria molt bo poder agrupar totes les projeccions en diferents sales d'un sol cinema. En un futur anirem treballant en aquesta línia.

Podeu llegir l'entrevista sencera a <http://carlusoje.blogspot.com/>

que tota la seva filmografia parlava sobre la història del seu país, Hongria, i que això era una posició política. El festival va comptar amb el privilegi d'estrenar la seva nova pel·lícula, "Relatives" (2006), un retrat de la corrupció d'un ajuntament i de la influència que els lligams de sang poden arribar a tenir sobre les institucions del poder.

Una de les notes sorprenents del festival fou "Gypo" (Jan Dunn, 2005), una peça que la directora i la productora van concebre en vuit setmanes i filmar en tretze dies i que, originalment, tan sols es plantejaven com una forma d'obtenir diners per a fer una pel·lícula "de veritat". El film, rodat segons l'ortodòxia Dogma i amb un pressupost tan limitat que tan sols dos actors van cobrar, ens endinsa dins les vides d'unes refugiades txequas a una ciutat anglesa i d'una família anglesa que, lluny de ser un refugi, era un lloc del qual tots els seus membres volien escapar. De fet, el film va crear una discussió tan important entre el jurat, dividit rotundament entre partidaris i detractors, que es va haver de recórrer a la mesura prevista dins el reglament del festival d'atorgar una menció especial del jurat. El premi oficial se l'endugué "Sleepers" (2005), primer llargmetratge de l'alemany Benjamin Heisenberg, seleccionat també pel Festival de Sevilla, el qual va ser lloat pel jurat, considerant que el tractament ofert pel film era impecable. El premi del públic fou per "La raison du plus faible" (Lucas Belvaux, 2006), un drama amb tocs de comèdia en què un grup d'obres acomiadats de la fàbrica i actualment en atur decideixen robar a la seva antiga empresa per fugir de les seves vides i ajudar a un amic a comprar una moto.

Una de les projeccions més multitudinàries fou "En la piel" de Jaques Chirac (Karl Zero i Michel Royer, 2006), un fals documental sobre la trajectòria de Chirac en què, suposadament, ell mateix ens explica els secrets de com va anar fent carrera tot i que la política mai hagués constituït la seva veritable passió. El docuficció s'estrenarà properament a les sales comercials i és una opció òptima per a tothom qui tingui ganes de riure una bona estona.

Petits conflictes lingüístics a banda (gairebé mai hi havia traduïdores a català o al castellà en les intervencions) i malgrat els problemes tècnics en totes i cada una de les projeccions a què un servidor va assistir, la segona edició del Festival de Cinema Polític de Barcelona es confirma com un espai interessant pels aficionats al setè art i per a aquells que busquin un cinema social i polític una mica diferent a l'habitual. Com a tots els festivals, no tot el que es mostra és interessant o d'una qualitat immillorable; però aquest és un festival amb cosetes molt interessants i petites joies, i cada any en són més.

Catalunya. Novembre de 2006

Llibres

“Viaje a Repsolandia. Pozo a pozo, por la Patagonia y Bolivia”

MARC GAVALDÀ
Tutuma Edicions 2006

Joan

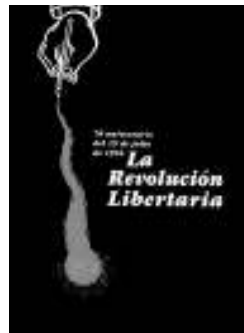
Aquest llibre recorre les vivències d'una parella amb la seva filla lactant a través dels dominis més austral de la transnacional Repsol-YPF. Perquè Argentina i Bolívia són encara territoris colonitzats per les companyies petroleres que exerceixen un poder que supera el dels estats. Repsolandia seria un país que no surt en els mapes, però que és governat pels obscurs poders que emanen de la indústria petrolera.

No obstant això, en cada racó del recorregut, sorgeixen resistències que fan trontollar el statu quo de les corporacions. Vagues, judicis, bloquejos i mobilitzacions populars són processos cada vegada més freqüents que posen a Repsol contra les cordes. La revolta de Repsolandia està encesa, anunciant la fi de l'era del petroli.

Marc Gavalda és ambientòleg i documentalista, col·labora amb les revistes "Ecologia Política" i "Diagonal", i és autor dels llibres "Las manchas del Petróleo Boliviano" (Cedib, 1999), "La recolonización"

(Icaria, 2003) i coautor d'"Agua, ¿bien común o mercancía?" (Ali-kornio, 2003).

Llibre-DVD sobre la Revolució Llibertària

La CGT ha editat un llibre amb DVD inclos amb el títol de "La Revolución Libertaria", que és el complement de l'exposició que amb el mateix títol la CGT va presentar públicament a Madrid el passat mes de juliol i que es troba ara i durant els propers mesos recorrent diferents ciutats de

L'Estat espanyol. El 19 de juliol de 1936 va ser l'esclat de rebel·lia del poble contra segles d'opressió del poder de l'Església i de l'Estat espanyol, i amb motiu del 70 aniversari de la Revolució, la CGT ha commemorat aquesta data amb l'exposició i el llibre "La Revolución Libertaria". L'exposició consta de 26 panells, un muntatge audiovisual i un catàleg amb treballs d'investigació sobre la revolució de 1936, i presenta en imatges una mostra de la filosofia anarquista que va inspirar la revolució social, retent homenatge als homes i dones que duïen un món nou en els seus cors i que van fer possible la idea de la transformació social.

El llibre-catàleg de l'exposició, de 128 pàgines, editat per la CGT amb la col·laboració de la Fundació Salvador Seguí, en la seva primera part conté les imatges dels 26

temes tractats en els panells de l'exposició acompanyats dels textos introductoris de cadascun d'ells. I en la seva segona part recull els treballs desenvolupats per 16 investigadors al voltant de la Revolució Llibertària. Completa el llibre un DVD de 9 minuts amb un muntatge audiovisual, música de Mozart i A les Barricades, amb 140 imatges seleccionades de les més de 400 que té l'exposició. El preu del llibre-DVD és de 10 €.

Es pot accedir-se al contingut de l'exposició (textos i imatges) a través de la pàgina web

“Botxins i repressors: els crims de Franco i dels franquistes”

PAUL PRESTON
Editorial Base

Pau Juvillà

Ara, quan pseudohistoriadors de l'estil de Pío Moa o Ricardo de la Cierva reescriuen la història fent una apologia del franquisme que en d'altres països com Alemanya els podria costar penes de presó, el primer llibre de Paul Preston en català resulta un antídoto d'allò més necessari.

"Botxins i repressors" s'estructura en sis capítols on es descriuen a través de personatges força significatius de la dictadura com poden

ser Millán Astray, el sacerdot Joan Tusquets i Terrats o el mateix Francisco Franco, l'ideari i les accions de la dictadura feixista que durant més de 40 anys patí l'Estat espanyol.

Paul Preston no deixa lloc a dubtes i és d'agrair, Franco volia una guerra llarga, no li interessava conquerir l'Estat espanyol ràpidament ja que tal i com deia ell: "en una guerra civil, es prefereix una ocupació sistemàtica del territori acompanyada de una limpieza necesaria (...)" i per això utilitzà l'estratègia del terror i la intimidació de manera premeditada com una inversió tant a curt com a llarg termini que tan bé li havia anat en la Guerra del Marroc o en la repressió a Astúries el 1934 a costa, això sí, de milers de vides i desenes de poblacions massacrades.

Com sempre en aquests casos, tot això no hagués estat possible sense l'existència de personatges com el general Mola, Queipo de Llano o Millán Astray, amb una obsessió que rallava la paranoia per l'extermi dels "rojos" (concepte força ampli que abastava tot aquell que no s'havia posicionat clarament amb Franco), o d'altres com el capità Aguilera que defensava que la culpa de tot la tenien les claveres modernes i la seva existència, que havien alterat l'orde natural, ja que quan no n'hi havia "la pesta i la pestilència mantenien les masses espanyoles en proporcions adequades". No ens podem deixar la contribució catalana, el sacerdot Tusquets, gran conspirador des de bon començament i fuet implacable de jueus i maçons que, entre d'altres, va realitzar un viatge al camp d'extermini de Dachau invitat per la Lliga Antimaçònica Internacional.

El llibre es un maó més en la recuperació de la memòria històrica, una nova contribució per anul·lar els arguments dels pseudohistoriadors que intenten donar legitimitat al franquisme i el presenten com un règim que va posar ordre i pau a l'Estat espanyol.

> IMATGES QUE PARLEN

El món del treball en Laurent Cantet

Josep Esticill

Laurent Cantet és el director francès autor d'una curta i poc coneguda però interessant filmografia. Nosaltres volem destacar-ne un parell de títols: "L'emploi du temps" (2001) i "Ressources humaines" (1999).

"Ressources humaines" se centra en un llicenciat d'empresarials que torna al poble per fer pràctiques laborals en una empresa. El destinen a l'àrea de recursos humans, precisament al moment de discutir-se la reducció de la jornada laboral a les 35 hores. En aquesta fàbrica, per cert, el seu pare hi treballa com a obrer. La pel·lícula bascula entre les escenes familiars i les laborals, entre la relació del pare amb el fill i la relació del patró amb el nou becari. A l'arribada de París, tot són bones paraules i amabilitat, en la superfície; de seguida, però, descobrim la veritable dimensió subterrània de les relacions humanes. El jove llicenciat d'Empresarials descobreix els primers enganys, les primeres manipulacions, les noves i subtils maneres de l'explotació laboral. Descobreix, però, una altra cosa més important: l'alienació dels treballadors, la seva fatiga espiritual. Descobreix la derrota del seu pare, la derrota de tota una classe social.

"Recursos humans" transmet una gran força, com de cinema 'verité', una total credibilitat. És un film inoblidable, d'aquells que recordem i ens emocionem durant força temps. Impagable, d'altra banda, la presència dels sindicalistes de la CGT -francesa, és clar-, que els treballadors ignoren quan les coses van bé però quan les coses es torcen de seguida els demanen ajuda.

I si "Recursos humans" gira al voltant de l'alienació de la classe obrera, "L'emploi du temps" porta l'alienació al límit. En aquest cas, el tècnic d'una important empresa s'ha mimetitzat tant al seu lloc de treball que la rutina laboral és el seu centre de vida. No manifesta cap comportament patològic: és una persona amable, simpàtica i intel·ligent, però quan l'acomadien és incapaç de superar-ho i s'inventa una altra feina que no existeix. La seva rutina ara és simular que exerceix aquesta altra feina i construir-se una doble vida. Enganyar la família i els amics, però, sobretot, enganyar-se a si mateix. El més terrorífic és que la seva rutina falsa és la mateixa que la rutina autèntica dels companys.

"L'emploi du temps" espanta perquè tanta gent es podria identificar amb el protagonista! Una pel·lícula que agrada moltíssim a tots els qui un dia s'adonen que els falta l'aire per respirar.

Revistes

LA BURXA

Periòdic de comunicació popular de Sants, han tret el número 100, Can Vies (Jocs Florals, 42, Bcn), laburxa@laburxa.org/www.barrisants.org

Catalunya. Novembre de 2006

ROJO Y NEGRO

Periòdic mensual de la CGT a nivell d'Estat espanyol, Sagunto, 15, 1º, 28010 Madrid, www.rojoynegro.info i prensa@rojoynegro.info,

POLÉMICA

Revista llibertària trimestral, a l'Espai Obert, Violant d'Hongria 71, 08028 Barcelona, polemica@polemica.org / www.polemica.org

NOTÍCIA CONFEDERAL

Periòdic trimestral de la CGT del País Valencià, Av. del Cid 154, 46014 València, comunicacion-cgtpv@rojoynegro.info / www.cgtpv.org

JOSEP GRUANYES, MEMBRE DE LA COMISSIÓ DE LA DIGNITAT

'La memòria serveix per mantenir la salut social'

"Hem de posar en evidència què va ser el franquisme i el patiment que va suposar"

En la Catalunya republicana hi havia veus que cridaven contra els actes infames. En el franquisme la infàmia era institucionalitzada.

Text i fotos: Pau Juvillà

Josep Gruanyes i Tor és advocat i historiador, membre de la Comissió de la Dignitat, de la Comissió d'experts per al retorn a Catalunya dels anomenats "papers de Salamanca" i autor del llibre "Els papers de Salamanca". Aquest any vam tenir la sort de comptar amb ell en l'Acampada d'Acció Social de Montcortès en la xerrada que es va fer sobre memòria històrica. Ara es troba immers en la causa de la revisió del cas de Joan Peiró, dirigent de la CNT, director del periòdic "Catalunya", afusellat a Paterna el juliol de 1942 per no haver cedit a les pressions del règim de Franco per participar en el sindicat vertical.

A Catalunya, la recuperació de la memòria històrica s'ha fet en bona part per construir la justificació històrica del catalanisme de dretes i conservador. Per això, el fet de recuperar un personatge com Peiró, anarcosindicalista amb totes les lletres, pot dotar el record del passat d'una força exemplar per treure a la llum la Catalunya obrera i insubmissa que en el primer terç del segle XX va ser un referent mundial en les lluites socials però també en les conquestes de les classes més desafavorides.

Peiró és un sindicalista obert, no dogmàtic, que s'interessa per àmbits molt diversos del pensament i que té una actuació ètica i moralment impecable durant les jornades de violència extrema que alguns sectors anarquistes van desfermar a Catalunya un cop engegada la revolució llibertària de 1936. Joan Peiró no va dubtar a denunciar públicament les patrulles d'incontrolats que po-

saven en perill la credibilitat d'una revolució que ell volia en tots els àmbits de la vida i que alguns només van entendre com l'aplicació de la violència contra la fins aleshores classe opressora. Amb llibres com "Perill a la rereguarda", Peiró va demostrar que per ser revolucionari no cal ser el més violent sinó que el que cal és tenir clar que el món que es construeix no ha de tenir res del vell món que hagi creat injustícia, desigualtat o insolidaritat, començant per la violència.

-En quin context s'inscriu la demanda de revisió del judici a Joan Peiró, quines circumstàncies permeten que es dugui a terme ara i no amb anterioritat?

- La legalitat en aquest país, en relació als efectes del franquisme s'aplica, no per ella mateixa, sinó passant pel sedàs de la "conveniència" que no és altra cosa que la síndrome d'Estocolm que va patir el país per la repressió franquista que es va institucionalitzar amb la transició com a un valor ideal.

Ara és el moment i ho era fa temps que es posés a la justícia espanyola en evidència de definir-se i portar-la davant del tribunal europeu dels drets humans. No es pot predicar a tot el món que els crims de les dictadures són crims contra la humanitat i no prescriuen i ací fer el que feia la justícia franquista.

-Per què és important, tant des d'un punt de vista jurídic com des de la recuperació de la memòria històrica, la revisió d'aquest cas, i si es dugués a terme aquest nou judici, quines serien les conseqüències d'una possible absolució?

- La memòria és un exercici per a

mantenir la salut democràtica de la societat. Dic democràtica en el sentit d'una societat on planin per damunt de tot el respecte a la llibertat individual i col·lectiva. Hem de posar en evidència què va ser el franquisme i el patiment que va suposar per a molts ciutadans. Després de sortir d'una dictadura és imprescindible que el país passi per la catarsi de posar el passat sobre la taula i sobretot reconèixer i honorar els que van deixar la pell per la repressió. Cal que els descendents d'aquells que van patir creguin que allò va valer la pena i no com el que passava sovint i propiciava el franquisme que tendia a pressionar per imposar un sentiment de culpabilitat i fer pensar que l'avi o el pare es van equivocar i que no val la pena fer acció política o sindical. En definitiva, treballar per allò comú.

-Quina és la resposta de la família, dels diferents moviments i sindicats pròxims a Joan Peiró respecte de la revisió d'aquest cas? Cal implicació d'aquestes parts per tal de reivindicar de manera pública aquest procés?

-Des d'un punt de vista jurídic, és imprescindible el suport de la família ja que és ella qui ho demana. En aquest cas, hi ha un suport total com també de la comissió ciutadana de Mataró que és la que va impulsar la revisió. Ha estat possible gràcies al suport del Parlament de Catalunya, que va aprovar una proposició no de llei en el sentit que la Generalitat donés suport econòmic i ho està fent, com ho fa en el cas de Puig Antich.

-És també aquest judici una reivindicació de la figura de Joan

Peiró i de la ideologia que defensava?

-Defensar Peiró és defensar-lo ell i les seves idees, ja que va ser mort per a aquests ideals pels que ell va lluitar amb una valentia i dignitat que va ser reconeguda pels seus adversaris. Només cal veure els testimonis de totes les persones que ell va salvar la vida. Tots ells demostraven un respecte immens envers Peiró.

-Quins aspectes destacaries de la figura de Joan Peiró?

-Peiró és una persona que impressiona per la seva integritat. Ell va defensar les seves idees amb una conseqüència extrema i va ser valent per a denunciar els qui en nom de l'anarquisme feien barbaritats. Ell en això s'hi va jugar la vida.

Jo destacaria del període de guerra civil dues figures: Peiró i Companys. Tots dos es van haver d'enfrontar a situacions adverses per denunciar els qui en nom de diverses ideologies estaven contradiint els desitjos de llibertat. En la Catalunya republicana, hi havia veus que cridaven contra els actes infames. En el franquisme, la infàmia era institucionalitzada. La seva idea era la destrucció de totes les maneres de pensar que se'ls oposessin. La lluita per matar la llibertat. Peiró i Companys veien ben clar que les revenges no feien altra cosa que afeblir la lluita de l'anarquisme i la llibertat. Tots dos hi van deixar la vida i per això cal que els recordem com a exemple.

Aquesta conseqüència el va portar a la mort ja que no va acceptar de traïr-les i entrar a formar part del sindicalisme feixista. Una actitud completament coherent.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Solidaritat

Jordi Martí Font
(jordimartif69@mesvilaweb.cat)

Si l'altre sóc jo, no em cal cap suplement de bona voluntat per exigir que ningú no pateixi discriminació, perquè si no és per autoodi, ningú no s'auto-margina o s'autoreclou en les parets sempre fotudes de l'abandonament social, de l'aïllament, de la marginació o, simplement, del deixar-se anar aigua avall.

És aquesta, doncs, la premissa bàsica per no haver de fer cap a conceptes més complexos i complicats dels quals ens en sentim part però que al cap i a la fi acaben sempre resultant-nos carregosos de tirar endavant. No és necessari arribar a formulacions complexes sobre donar suport als altres quan nosaltres mateixos som un o una dels altres; si no és així, el fet de la interconnexió entre els individus per esdevenir col·lectivitat esdevé teoria pura i dura que ens hem de creure com a dogma de fe si volem que el nostre edifici de relació amb els voltants s'aguanti i no grinyoli al més mínim desajustament entre paraules i realitat.

I per tal que l'altre sigui jo ens cal deconstruir allò après en el sentit de la justificació d'aquest altre que, evidentment, existeix malgrat ens pesi. Existeix no només per la seva evident realitat física més enllà del nostre cos sinó -i sobretot- perquè les construccions socials en què vivim així ho constaten dia sí i dia també. L'altre no és nosaltres sinó algú altre separat del nos. L'altre el dibuixem a partir de les diferències que ens dona la seguretat d'un jo construït damunt de la previsible competència amb la resta i allunyat precisament de la paraula que ara ens ocupa: solidaritat. L'altre l'hem dibuixat amb colors diferents als nostres malgrat siguin només matissos els que no ens fan utilitzar el mateix color.

Solidaritat com a egoisme sí tots som totes i totes, tots. Però solidaritat també com a forma de retrobada quan ens n'allunyem en qualsevol de les construccions socials en què vivim. Solidaritat amb els qui pateixen i es troben en l'esglaó inferior al que ens trobem nosaltres però solidaritat de tornada també amb els qui hem de desposseir dels luxes superflus i ens ho demanen recurrent a la policia quan nosaltres posem en dubte, per posar un exemple, la seva propietat sobre alguna cosa no necessària.

És a dir i resumint sense tensar els conceptes: solidaritat com a forma d'egoisme i alhora com a forma de desreniment, de forma de relació amb la col·lectivitat, amb els rics i els pobres amb la intenció d'acabar amb els primers entenent que el seu problema són els segons. És impossible la solidaritat sense la revolució i el conflicte, ja que vestir un pobre sempre vol dir despullar un ric. I si no és així just quan ens tomben el pobre tornarà a anar despullat i el ric a presumir de pells cares. Solidaritat, doncs, com a forma bàsica de canvi social, de revolució, de felicitat.